MORONEȚII

Toni Bega

MORONEȚII

Toni Bega

Copyright © 2014 Editura Metro

Metro Publishing Group SRL
Voluntari, Str. Drumul Negru nr.42B, Ilfov
www.metropublishing.ro

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții.
ISBN ePUB: 978-606-93128-7-2

Editor: Doina Matei
Design copertă: Damonza

Carte electronică dichisită de booki.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

De citit cu introducere de seamă

Anunţ
Nici un om, indiferent de naţionalitate, rasă, sex, religie, orientare sexuală, convingeri politice sau preferinţe culinare nu a fost vătămat în realizarea prezentei opere scrise.

Bnunţ
Aceasta nu este o ficţiune, ci o fricţiune. Ca urmare, toate personajele, întâmplările şi locaţiile reprezintă o plăsmuire doar în cazul în care nu se precizează în paranteză forţa de frecare, după formula Ff = µG (fefe egal muge).

Cnunţ
Nţ, la ăsta renunţ.

Capitolul unu. Neb1.

Unde nimic din ceea ce pare că este, nu este, şi totul din ceea ce pare că nu este, este

Totul a început uşor, uşooor, ca o boare de primăvară:

— Fuschia? Adică cum vine animalu' ăsta, fuschia, tăticu?

I se văd doar picioarele, pe care le-ai putea lua lejer drept antenele unui gândac uriaş, pentru că e vârât până la brâu într-un butoi. Dintre doage, vocea-i răsună cum altfel decât dogit, garnisită totuşi cu un ecou care-i pune frumos în valoare accentul de oltean bucureştean.

— E o culoare, bre nea Gigi, nu un animal. Ceva între roz şi mov. Dar unde să-ţi fi ieşit ţie în cale fuchsia?

— Dă câlţii ăia mai întâi, şi-ţi spui p-ormă.

Întind şomoiogul spre mâna ce orbecăie la gura butoiului. Cârnăciorii gigeaci înhaţă smocul de cânepă şi coboară spre adâncuri. După doar câteva momente de linişte, izbucneşte un strigăt panicat:

—Toni, trage-mă afară d-acilea!

Îl apuc la repezeală de cracii pantalonilor şi smucesc, ca la stilul smuls. Se aude un pârâit nasol, dar extracţia îmi reuşeşte. Mă prăbuşesc pe spate, cu nea Gigi mototol peste mine.

Ţâşneşte imediat în picioare şi-şi bagă capul cu totul în găleata cu apă de pe policioară. Haşdoioul bolboroseşte încurcat. Înţeleg de ce abia când nea Gigi revine în poziţia care l-a consacrat pe homo sapiens şi întoarce spre mine o fa... nţ!, un ch... nţ!... na, hai: o încercare nereuşită de a combina genetic smoala cu omul.

Meşterul dogar a ratat de foarte puţin doar albul ochilor, fiindcă în rest şi-a plantat materie neagră prin toate părţile care contează şi care, la o adică, pontează pe post de semnalmente: păr, mustaţă, ten, sprâncene, pometi,

pleoape, frunte, nas, bărbie. Nu la modul zebră, ci la modul dalmaţian, să fie clar peisajul şi bine încondeiat personajul, da?

— Ziceai că vrei să călăfătuieşti butoiul, nu că pregăteşti camuflajul pentru vreo misiune.

— Omisiune, tăticu, să-mi saie ochii din cap de nu! Că uitai pe care parte pusei tingirea cu zmoală şi p-ormă mă cam spariai când îmi băgai deştele în ea. Că era al dracu' de ferbinte!

— Treaba e că o să ai ceva de muncă să scoţi toată smoala asta de pe tine. Şi numai a fuchsia nu arată ea.

— Aşa, că îţi rămăsei dator, zice şi purcede a se scotoci prin buzunare cu mâna stângă (cealaltă fiindu-i cam cătrănită).

Găseşte ce căuta abia după ce îşi scoate aproape tot inventarul la lumină. Adică: o scobitoare încelofanată manual, o batistă cu monograma GM, două pachete de margarină, un "Cod rutier" ediţie de buzunar, zece ouă fierte, un praz, un autograf de la Ilie Balaci primit pe o cartelă de pâine din 1988, două bujii, un bidon de ulei plin cu benzină, şaptesprezece monezi de 1 ban şi, în fine, un plic pătrăţos şi boţit ca vai mama lui.

Mi-l întinde, apoi se apucă să-şi mâne herghelia de lucruri înapoi în genunile de unde acestea s-au izvodit.

În plic găsesc o invitaţie din carton alb, pe care artistul de la munca de cretinaţie a împodobit-o cu steluţe, inimioare şi mici cupidoni, toate de culoare fuchsia. Varianta aia electrică şi eclectică de rozuliu-movuliu-neon. Duşmana epilepticilor şi prietena iubitorilor de palme.

Te ia cu ameţeală după nici două fracţiuni de secundă de privit la peisaj, însă textul... oh, textul e un deliciu şi face toţi banii! Ţi-l redau mai jos, cu maximă acurateţe şi tonibegană larghеţe:

Familiile

Li şi Huang Xia, Geta şi Aurel Ion

au enorma satisfacţie să anunţe căsătoria comorilor lor

Un înger i-a făcut să se întâlnească şi să se îndrăgostească

Iar ei vor să fie un singur nume

Ana și Fu

Xia

Călăuziți cu mândrie și satisfacție pe cărările vieții de către nașii

Mioara și Augustin Perpessicius

Care îi vor însoți în Taina Sfintei Cununii

Ce va avea loc la Biserica Ortodoxă din Adunații-Copăceni, sâmbătă, 12 mai 2012 la ora 15:00.

Urmând ca de la orele 18:00 să vă așteptăm cu sufletul deschis la Restaurantul "Ștamps Elizeu", situat pe Strada Principală, să ne bucurăm cu toții de fericirea mirilor, părinților și nașilor și totodată să le oferim acestora un frumos start în viață.

La dorința mirilor, vă rugăm să aveți ceva fuchsia asupra Dumneavoastră la cele două evenimente.

Abia după ce recitesc pentru a treia oară magicul text, reușesc să-mi desprind privirea din bucata de carton. În fața ochilor îmi joacă, într-o horă dementă, stele, inimi și cupidoni fuchsia. Printre ele, chipul dalmat al lui nea Gigi privindu-mă ciudat.

— Ce e, mi-a ieșit un corn de inorog în frunte cât am citit minunea asta?

— Olog nu, da' ți se învârt ochii în cap, de zici că tomnai ce ieșișI din discotecă de la pretenu' Digeiar. Frumoase vorbe colo-șa, este?

— Cel puțin artă cu "a" mare, dacă nu cumva chiar artă cu majuscule. Dar cum a căzut fericirea pe tine, să fii invitat la acest extraordinar eveniment?

— Păi de la văr-mio Augustin, nu? Primarele d-aci, din Adunații.

— Pe care-l cheamă Perpessicius? De ce nu mi-ai zis niciodată că ai în familie un urmaș al lui Perpessicius?

— De ce, fuse om mare ăsta?

— Cam da. Unii zic că a fost cel mai mare critic român. Peste Călinescu, adică.

Grimasa lui nea Gigi mă anunță că am început să vorbesc limbi străine, iar el tocmai ce și-a concediat translatorii:

— Io crezui că era ceva cu dacii și romanii, tăticu, că suna așa, într-un mare fel. Da' crâctic? Pfff, cine l-o fi păcălit pe Gusti când își schimbă numele?

Și-mi explică scurt pe doi că pe văru-său îl chema de fapt Purcel, ca pe tot neamul lui, dar după Revoluție voise să intre în politică și a făcut cerere la tribunal de schimbare a numelui, în ceva mai comercial.

Ne aflăm chiar în parohia lui Augustin Perpessicius, la Adunații-Copăceni. "La moșie", cum zice nea Gigi. Care a moștenit aici o casă bătrânească și niște hectare de pământ de la o rudă îndepărtată, acum niște ani. Pământul l-a dat în arendă, dar casa a păstrat-o, pe post de "locuința mea de țară e la vară" (nea Gigi dixit).

Are grădină, vie și niște pruni în jurul casei. Mai un castravecior, mai o roșioară, mai un strugurel sau o prunicică, "e bine cât să nu fie rău", vorba lui. Ca să nu-ți zic de vinul și de țuica "originare și naturiste, tăticu, ca lăcrimile lu' Dobrin și sângele lu' Iancu Jianu". Nu că ar fi el lucrător cu paharul - dimpotrivă - dar îi place mult procesul tehnologic de manufacturare a licorilor amintite.

Mă rugase decuseară să-l reped până la Adunații, că avea mașina în service. Cu ceva zile în urmă, intrase unul în el și îi făcuse zob partea din spate a Loganului pe care taximetrește. I-am oferit mașina mea, dar m-a refuzat categoric: "conduc Dacia de peste patruj' de ani, tăticu, doar n-o să mă apuc s-o înșel taman acu'".

Suntem în șopronul din spatele casei, o construcție din lemn care ține loc de pivniță, laborator, bucătărie de vară, topitorie, rampă de lansare, atelier multifuncțional, garaj auto și cam orice altceva îi cășunează la moment meșterului fărâmar. Fiindcă dânsul este o surpriză continuă pentru comunitatea științifică și inginerească mondială, da. Îi iese uneori câte o chestie de înțepenești (briceagul elvegigian pe care mi l-a meșterit mie este un excelent exemplu în acest sens), dar de cele mai multe ori, dă niște dume de roșește până și cernoziomul din Bărăgan.

Acum, bunăoară, se învârtise de o trebușoară care presupunea deloc tehnologie, dar multă îndemânare și precizie: să redea folosinței un butoi de 350 de litri care, după aspect, văzuse Marea Unire pe vremea când era un tânăr butoiaș.

De unde știe nea Gigi cum trebuie procedat în asemenea cazuri, întrebi? Simplu: a făcut o căutare pe net cu Brrr-Brrring. Adică a întrebat prin stația din mașină dacă are idee vreun coleg cum se repară butoaiele. Nu știa niciunul, dar se nimerise ca un client să audă discuțiile și intervenise cu povești despre bunicul său, care fusese de profesie profesor universitar până în 1947 și de ocupație dogar după aceea, până la pensie, în 1969.

Așa a aflat nea Gigi de smoală, câlți și călăfătuire. De unde tot restul acțiunii.

— Și? Te duci la nuntă?

— Păi tu ce crezuși, că pentru mine încercai să repar butea? Ca do pentru tinerii miri, tăticu!

— Un butoi gol? întreb.

— Cum gol, păcatele mele? Îl umpleam cu vin de-al meu. Bine, nu plin-plin, da' la fro 200 de kile, sigur găseam să le pui.

— Și cum te gândeai să procedezi, dacă butoiului îi lipsește capacul? Chemai niște hamali să-l care, ca pe o cupă uriașă?

Nea Gigi mă privește cu ochii mari, vădit perplex. Apoi își trântește dreapta însmolită peste față:

— Iote drăcia dracu', că îmi scăpă în tontalitate axpectu'!

Treaba e că mâna rămâne lipită de figura neagigeacă. Smucește de câteva ori din cot ca să o desprindă, dar singurul efect pe care îl obține este să alunge cele trei mâțe oploșite în șopron, pe motiv de răgete pe care le emite la fiecare mișcare.

— Tăticu, rămăsei în ambuteaj ici-șa. Nu poci neam să-mi iau mâna de la față.

— Haidem afară, că e mai multă lumină, să mă uit.

În bătaia soarelui, tabloul nu-i deloc încurajator. Smoala de pe degete trebuie că a făcut priză cu smoala de pe față, rezultând astfel o îmbinare perfectă între tegumente. Nici nu se mai înțelege care-i buric și care-i obraz, îți spun!

— Nu arată prea bine, zic cu voce tare. Nu-i nici o şansă de a rezolva noi problema, trebuie să te vadă cineva.

— Mă duci la despensar pentru atâta lucru, păcatele mele?

Şi iar smuceşte o dată, şi iar îi trage o ţâpuritură, de ridică un stol întreg de grauri din via de lângă casă.

— Omule, înţelege că nu-i de şagă. O să rămâi fără jumătate de faţă, dacă insişti cu manevra asta.

Îi flutur invitaţia prin faţa ochilor:

— Şi numai mâine nu-i poimâine, când trebuie să te prezinţi în cea mai bună formă la nunta la care eşti aşteptat cu satisfacţie de atâtea şi atâtea persoane. Şi cu ceva fuchsia la tine!

Nu ştiu dacă vorbele mele, sau lacrimile de durere provocate de ultima încercare de eliberare a dextrei, îi conferă privirea docilă pe care mi-o serveşte, cert e că se declară întru totul de acord cu propunerea pe care i-am făcut-o:

— Bine, tăticu, mă 'c să-ncui casa şi p-ormă mergem. Decât numa' să-mi zici cu fuschia asta, de unde fac io rost de ea. Ai tu cevaşilea în genu' p-acasă?

— Nu prea. Ştii că nu suport multe culori în ceea ce priveşte garderoba. Dar găsim sigur ceva pe fuchsia la orice magazin mai răsărit. O batistă, o bandană, o cravată, vedem noi.

— Păi deci tre' să mă duci tu, că io nu prea ştiu cu magazinele astea moderniste, tăticu. Auzi, da' ce crezi, fuschia ăsta e din cauză că lu' băiatu' de se căznătoreşte îi zice Fuschia?

— Hm? consoanizez a întrebare.

— Păi lui îi zice Fu şi Schia, deci împreună face Fuschia, nu? Decât numa' dacă la ei, la japoneji, n-o fi pe dos, şi atuncea îi zice Schiafu.

Îmi arunc privirea pe invitaţie. Are dreptate olteanul meu, Fu Xia îl cheamă pe viitorul ginerică. Nu observasem acest amănunt la cele trei treceri prin text.

— Decât numa' dacă n-o fi cumva chinez, îl imit. Că mie după nume aşa mi se pare. Japonezii n-au sunetul "X" prin limba lor.

— Ulio, tăticu, păi chineji? Iar?

Spre binele şi propăşirea ta psihică, sper că ţi-ai năclăit deja degeţelele în borcanul cu miere care este romanul poliţist de aventuri tonibegan, da? Aşadar, ar cam trebui să îţi aminteşti de fabuloasele întâmplări pe care le-am trăit împreună cu nea Gigi în "111 Numărul Fierei". Şi de miile de chinezi pe care i-am înfruntat pe plaiurile transilvane cu ocazia respectivă. Dacă nu sau nu, ştii ce ai de făcut.

Din vorbă-n ciorbă, degajăm terenul şi ne instalăm în Arcul Verde, adică Volkswagen-ul Beetle pe care măndel îl foloseşte pe post de şaretă proprie şi personală. Îl ajut pe nea Gigi să se încentureze, fiindcă din cauză de dreaptă imobilizată, omul e lejer stângaci. Pun semnalul să mă înscriu în circulaţie şi zbang! destinul vine să...

Lasă, că-ţi zic după ce dai pagina.

Capitolul mai. 2 mai.

Unde facem cunoștință cu o cunoștință aflată în neștiință

...se fleșăie pe parbrizul meu, sub forma unui năpârstoc pe la 10 ani, cârn, cu un păr de culoarea mătasei de porumb explodat în toate direcţiile, plus urme vizibile de gem de jur-împrejurul gurii.

Tai contactul și ţâșnesc afară din mașină. Omulețul era înhămat la o bicicletă de două ori mai mare decât el, un model arhaic, cum se făceau acum 40-50 de ani prin Țara Sovietelor. O găsesc pe jos, cu roata din faţă în opturi. Arcul Verde are o urmă neagră pe bara de protecție din față, deci ți-e clar cum devine cazul, nu?

Îl ridic în brațe pe pici:

— Te-ai lovit rău, băieţel?

Mă privește cu niște ochi mici și vioi, de culoarea alunei:

— Băiețel ești tu. Eu am deja nouă ani și merg pe zece.

Rostogolește r-urile ca un francez și sâsâie ca un spaniol, nebăieţelul. E îmbrăcat la tricou și pantaloni scurți. A încălţat niște tenișI direct pe piciorul gol, ca pe papuci, fără să mai dezlege șireturile și fără să mai bage călcâiele înăuntru. Asta, plus urmele de gem de pe figură, mie îmi dă egal cu grabă mare pe năzdrăvan.

— Zău? Dar cum vă zice vouă, celor care mergeți pe zece ani? îl întreb, după ce-l instalez pe capota Arcului Verde.

— Flăcăi, îmi spune foarte serios omulețul, așezându-se picior peste picior.

— Aaa, atunci te rog să mă scuzi, flăcău! N-am știut cum stă treaba. Și de la paisprezece ani, gata, deja bărbați presupun, așa-i?

— Depinde cum stai cu fetele, mi-o trântește proaspăta mea cunoștință.

Probabil mă uit cam tâmp la el, fiindcă îmi servește un supliment. Cu basculanta:

— Adică, dacă ești pe bune cu vreuna. Și te-ai pupat cu ea măcar o dată.

Îmi dreg glasul. În nouă cazuri din zece, folosesc manevra asta cu scopul de a-mi descongestiona sinapsele.

— Îhm. Și unde te grăbeai tu așa de tare, de n-ai văzut ditamai mașina în față? Care mai e și verdele ăsta, praz fosforescent?

— Ce ditamai, nene? Să o vezi pe-a lui unchiu-mio, bagi trei de-astea în ea. Și ăsta nu-i verde fosforescent. E Gecko Green și a fost opțională numai pe Beetle, dacă te interesează.

— An de fabricație, motorizare, ceva? îl zgândăr.

— 2.0, pe benzină. 2009, mă execută el la marele fix și cu sânge rece.

— Ești prodigios, flăcău. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare: unde te grăbeai în halul ăsta, de ai intrat în noi?

— M-a trimis mătușa Mioara până la el, zice, și întinde un deget nu prea curat să mi-l arate pe nea Gigi prin parbriz. Dar ce a pățit nenea?

Îmi arunc din reflex privirile asupra numitului, că știu la ce se referă puștiulache. Dar surpriză, peisajul nu-i deloc cel așteptat de mult-prea-superbii. În loc de nea Gigi, cu mâna la falcă, așezat pe scaunul din față, dau cu ochii de el storcit cu fața de parbriz și prins în niște îmbârligături ciudate ale centurii de siguranță. Iar cu mâna care pare să-i preseze fața de sticla cea securizată, ai zice că omul tocmai e în plin proces de jekyllandhyde-izare.

Mă duc pe partea lui și deschid portiera:

— Bre nea Gigi, ești bine? Ce s-a întâmplat?

— Mă-ncurcai în centaura asta, tăticu. Și nu vrea neam să-mi dea drumu'. Ce vrea Geo?

Efectiv și cu atât mai puțin afectiv nu înțeleg cum a reușit să se înfășoare în halul ăsta într-o amărâtă de centură! Mă muncesc destul de serios să-i redau libertatea, să știi.

— Nu mi-a spus. Dar cine e băiatul?

— Nepotu' lu' Gusti și Mioara. Băiatu' lu' văr-su lu' Gusti, Ciprian.

Lasă, că o să ne facă el un desen mai târziu, să pricepem şi noi. Deocamdată să reţinem că flăcăul e cineva din familie.

— Deci îţi e şi ţie nepot, nu?

— Cam la a doişpea spiţă, îmi răspunde însuşi năpârstocul, care a venit de s-a înfiripat lângă mine, să asiste la operaţiunea de redare a nea Gigiului societăţii. Dacă nenea ar fi fată, mie mi-ar plăcea de ea şi am vrea să ne căsătorim, n-ar fi nici o problemă.

Aspru micuţul, este?

— Zi-le domnu' Geo, taie nea Gigi avântul cel puber, care-i treaba de venişi cu ea încoa'? Se strică iar cevaşilea p-acasă la voi?

— Nu. Că nu vor părinţii să vă mai cheme, de când a explodat anul trecut butelia aia pe care tocmai aţi reparat-o, îi spune puştiul cu sinceritatea şi lipsa de menajamente pe care i-o oferă vârsta cea crudă. Vă roagă mătuşa Mioara să mergeţi urgent până la ea, că are ceva de vorbit cu matale.

— În legătură cu apropo de ce problemă?

— Nu mi-a zis decât că arde, afirmă prâslea cu hotărâre.

Oltenozaurul îmi aruncă un set de priviri caline şi 'geaba mă feresc, că mă izbesc din plin dânsele:

— Crecă tre' să amânăm o ţâră vizita la despensar, este tăticu?

— Doar dacă n-ai nimic împotrivă să ieşi în lume aşa, ca un dalmaţian pe care-l doare rău locul în care era să-i iasă măseaua de minte.

— Păi Mioara nu e lume, tăticu, ci famelie, nu? Şi poate găsim cevaşilea doftorii sau alifii p-acasă la ea şi ne-ajută la problema noastră.

Mi se pare mie, sau Marele Meşter Măiestru pedalează cu sârg pe varianta unei responsabilităţi colective în ceea ce priveşte smoala care-i completează atât de feeric mândru-i chip?

— Bine, Mânjestatea Voastră, atunci aşa facem.

Ne îmbarcăm de-a valma în Arcul Verde. Bicicleta model sovietic o lăsăm în curte la nea Gigi, care i-a promis solemn lui Geo că se va ocupa de ea imediat ce o să prindă o ocazie, iar dânsa n-o să-l trateze cu refuz. Micuţul nu-i foarte încântat de propunere, se vede asta chiar şi fără lupă, dar n-are pe moment o variantă mai convenabilă la îndemână.

În scurtul drum dintre coteţul neagigeac şi ogeacul familiei Perpessicius, fac schimb de cărţi de vizită cu flăcăul. Virtuale, desigur. Aflu că pe el de fapt îl cheamă Gheorghe Ovidiu, dar că învăţătorul din sat, care are mania prescurtărilor şi se adresează copiilor cu iniţiala prenumelui/-lor şi numele întreg, îl strigase la catalog G.O. Eftimie, iar celorlalţi copii le plăcuse sonoritatea lui "G.O." şi îl adoptaseră sub forma "Geo".

Când debarcăm în faţa porţii mahărului adunat-copăcean, domnu' Geo o ia înainte, să ne ghidoneze prin areal. Să-ţi zic un poco de casa primarelui, dacă tot i-am trecut pragul domeniului şi te-am poftit în vizită? Bun, ideea principală pe care te rog să o reţii este că nu-i propriu-zis vorba de o casă, ci de un conac. (Am spus "conac", domnule Camus, vă rog să vă liniştiţi, nu este un atac al globalizării şi delocalizării la patrimoniul imuabil aparţinând Frrranţei)

Aşadar, imaginează-ţi o construcţie masivă, formată din parter şi etaj, cu un pridvor impozant la care se ajunge urcând o scară din piatră. Pridvorul este alcătuit din deschideri largi, care sfârşesc în arcuri de cerc susţinute de coloane cu frize în motive vegetale. Îl încadrează câte trei ferestre, pe fiecare nivel, iar în partea lui inferioară se află o deschidere boltită, care oferă acces direct spre zona parterului.

Arhitectura curată şi cu un pronunţat stil brâncovenesc a faţadei este însă făcută franjuri de acoperiş, o oribilitate din tablă zincată ce străluceşte cu sârg în lumină, de parcă ar vrea să semnalizeze civilizaţiilor extraterestre să se ţină departe de a treia planetă de la Soare. Şi nu-ţi imagina stilul mai modern de tablă, sub formă de ţiglă metalică în diverse culori; nu vericule, vorbim de foile de tablă zincate, montate pe un acoperiş în două ape, a cărui coamă este împodobită din loc în loc de cocoşi ţanţoşi, care se întorc cu scârţ după cum bate vântul.

Înregistrez toate detaliile astea cât timp parcurgem distanţa dintre poartă şi conac. Adică vreun minut şi ceva mărunţiş, pentru că domnul primare, beneficiind de un lot de teren mai mult decât generos, şi-a organizat un fel de parc pe bucata de pământ din faţa casei. Renunţând la tradiţionalele straturi de roşii, ceapă, ridichi şi salată verde.

Şi zic "un fel de parc" doar pentru că vegetaţia pare să fi crescut spontan şi să fie lucrată pe sponci. Adică: pomi fructiferi amestecaţi fără nici o noimă cu arbori de diverse specii, conifere răspândite printre foioase, rugi de zmeură crescuţi barbar printre tufişuri de tuia. Iar după înălţimea

variabilă a ierbii care învăluie tot acest peisaj, aș pune rămășag o aspirină expirată contra o durere de șale valabilă că familia Perpessicius folosește pe post de mașină de tuns iarba diversele boturi și ciocuri aflate pe inventarul zootehnic al gospodăriei.

100% organic, 1% orgasmic, mie-mi zici? Rawmania, frățicule!

Când suntem aproape de a ajunge la punctul terminus al călătoriei noastre pedestre, ne taie calea un ansamblu care - cum să-ți spun? - are capacitatea deloc unică pe plaiurile mioritice de a fascina și oribila concomitent. Avem așa:

Una bucată fetișcană la vreo 18 ani, durdulie și iute ca o morsă care, în timp ce fuge, își ține ridicate cu amândouă mâinile faldurile bogate ale fustei de la costumul popular ce-i populează fizicul. Ia străvezie în care este înveșmântată de la brâu în sus și faptul că aleargă cu brațele pe lângă corp, îi pun în valoare cum nu se poate mai bine relieful muntos primit de zestre de la Mama Natură.

În galop după fundul ei, s-a înscris un moș mărunțel și uscat ca o prună uitată la soare; moșuleacul trebuie că bate spre 90 (ani, nu kile), dar încă ține direcția bine. Doar cu ritmul e mai nasol, pentru că alergatul lui arată precum o cursă de atletism transmisă cu încetinitorul. Dar fie pentru că a luat startul mai târziu, fie pentru că îi pârâie arterele în semn de protest, distanța dintre el și tânăra vacă-de-mare-de-uscat rămâne constantă. Oricum ar fi, moș Satir nu se dă bătut și aleargă cu degetele rășchirate pe traiectoria celor doi pepeni de cel puțin 10 kg care formează partea excesiv de cărnoasă a posteriorului fetei.

La mai puțin de doi metri în spatele lui, clătinând amenințător un vătrai deasupra capului, aleargă o băbuță ce pare sora geamănă a moșului, în așa hal îi copiază alura, compoziția corporală și stilul adormit la fugă. De fapt, doar fusta ei și pantalonii lui te fac să-i deosebești când îi vezi așa, în mișcare, fiindcă în partea de sus ambii poartă câte o cămașă cu mânecă lungă, închisă la culoare. Bine, plus baticul care-i împodobește băbuței capătul, dar în privința asta părerile sunt împărțite, pentru că și moșuleacul are pe cap o bandană, legată piraterește într-o parte, deasupra tâmplei drepte.

Noi, ceștilalți, spectatorii fortuiți însă atât de fortunați ai reprezentației, am pus frână cât convoiul ne-a traversat razele vizuale și am rămas uitându-

ne lung după el.

— Cine oare să fie tinerii, flăcău? îl întreb pe ciceronele nostru.

— Moș Tase și baba Șase, îmi răspunde el. Adică părinții lu' mătușa Mioara. Fata aia cu țâțe mișto nu știu cine e, dar după cum e îmbrăcată, cred că e cineva de la programul de nuntă, care a venit la repetiții.

— Baba Șase? mă mir. Ce nume mai e și ăsta?

— E mai mult o proleclă decât un nume, tăticu, se înfige nea Gigi în discuție. Fiindcă întrucât e a șasa muiere pe care și-o luă moș Tase să-i ție de cald nopțile și să-i grijască bătrânețile.

— Vrei să zici că moșul a fost însurat până acum de 5 ori? Și ce s-a întâmplat cu celelalte neveste ale lui până la baba Șase?

— Păi nu, că baba Șase fuse de fapt și baba Trei... Stai, că tre' s-o iau mai de la Adam și Eva. Deci: moș Tase se însură prima oară de tânăr, da' vezi tu, că taman ce veni războiu' și plecă la omor. Căzu prizoner la rusnachi, care-l duseră la dracu-n praznic, prin Sberia, unde trăi cu una la care îi turnă patru copii. Dupe fro zece ani, românii făcură un schimb de prezoneri cu rușii, așa că fuse dat îndărăt acasă. Unde nu mai găsi nimic, că baba Unu dispăru imediat dupe războel și nu se mai știu de ea. O luă de la capăt și se însură cu baba Trei, care bine, nu era deloc babă atuncea, și făcu trei copii cu ea - Vladimir, Lena și Mioara. După care, când copiii încă era mici, își puse pălmile sub cur și plecă în lume. Nu știură nimic de el câțiva ani, până când nu fu să dezvorțeze de baba Trei, că vrea să o ia pe baba Patru, care era ceva avotcată la București. Cu asta n-avuse copii și nici nu trăi prea mult, că se încurcă cu o batmană care fuse cât pe ce să dea cu tranvaiu' peste el într-o zi. Da' vezi tu, că i se înfundă cu baba Cinci, fiindcă asta era cam nebună la cap. Intra după el și în veceu, să vadă ce face! Reuși să scape de ea abea târziu, în decembre '89, când o înpușcară teroriștii în timp ce se retrăgea cu tranvaiu' la depo. Și cum fură mari agitațiile în București în săptămânile de urmară Revuluției, moș Tase se întoarse la Adunații și după ceva vreme, baba Trei fu de acord să devie baba Șase. Și uite că de mai bine de dooj' de ani rămase pe loc. Mai aleargă el dupe nește curcă tânără, mai ia frun caft de la baba Șase, da' în general și în particolar e bine moșu', își încheie nea Gigi povestea.

Cât timp am campat și am schimbat între noi cuvinte, impresii și priviri, s-a stârnit ceva agitație la conac. Ori, mai precis spus, pe conac. Fiindcă

dinspre acoperişul pe care am avut satisfacţia să ţi-l zugrăvesc niţel mai devreme, coboară în coardă şase alpinişti utilitari, care se opresc din loc în loc pe traseu să monteze lumini decorative. Asta dacă lunetele pe care le am fixate imediat sub sprâncene n-au lentilele aburite şi transpun imaginile fără distorsiuni majore.

— Uau, să vezi ce demenţă o să fie de nuntă! exclamă Geo de colo. Că unchiul nu se uită la bani când e vorba să dea lumea pe spate. Cică i-a adus pe unii special din China pentru lampioane şi un spectacol de artificii ce n-a văzut Bucureştiul nici măcar de Revel.

— Ginerele, Fu Xia, e chinez, aşa-i? zic.

— Jdiiiuuu, dar cum ţi-ai dat seama de chestia asta? mă ia năpârstocea lejer peste picior.

— Mi-a şoptit o păsărea, care a venit în zbor să-mi spună că a dat de un băieţel pe care a început să-l mănânce rău pielea.

Îi dispar sclipirile alea şmechereşti din ochi cât ai sclipi (dacă-mi permiţi această intrare prin alunecare; şi dacă nu, ete ciuciu!). Domnu' Geo devine atât serios, cât şi grăbit:

— Haideţi, să ne grăbim puţin, că ne prinde seara. Şi mătuşa Mioara mi-a zis foarte clar că... aoleo! Uite-o că vine încoace!

Şi se întâmplă concomitent următoarele două mişcări de scenă: Geo se ascunde în spatele lui nea Gigi, iar mândelovici îşi răsuceşte torsu-i bine lucrat înspre direcţia unde privise năpârstocul.

Cumva în diagonală faţă de locul unde ne-am oprit, vine spre noi o... De fapt, nu ştiu dacă "vine" e cuvântul potrivit care să descrie acţiunea. Mai degrabă, aş zice că se rostogoleşte. O fiinţă pe care nu ştii pe moment la ce pagină din atlas să o cauţi.

O fi primată? Că parcă are degetele mari opozabile, şi se foloseşte cu succes de ele să butoneze cu furie tastele unui telefon.

O fi o încrucişare nereuşită între o căpiţă de fân neaoşă şi un tumul de piatră celtic? Că parcă la grosime şi rotunjimi aduce.

Ce să zic, poate dă norocul peste tine şi descoperi în cartea lui Toni B. o specie necunoscută, care să-ţi poarte numele - Popeştiacul. Ionescul. Georgesculuşteanul. Şerbănardul. Florescutanul - şi-ţi câştigi în felul ăsta atât gloria, cât şi nemurirea, la fel ca băieţii ăia bazaţi care au descoperit

diversele elemente ce ne populează Universul şi orele de chimie (domnii Hidrogen, Carbon sau Uraniu).

Telefonul mânuit de arătare vine să spulbere net toate aceste neliniști epistemologice, întrucât se pune să răcnească o melodie tâmpită. Fiinţa îl duce spre coamă, ascultă câteva clipe şi începe apoi să zbiere, cu o voce de soprană ce-şi face vocalizele cu heliu:

— Ceee? Cum să nu veniţi? Păi, vin eu după voi şi vă aduc cu forţa. Aiurea-n tramvai, astea-s nişte prostii! Nu s-a întâmplat nimic, totul merge conform planului.

Ţin să te anunţ că de aproape, ţi se relevă niscaiva chestii importante atunci când priveşti monumentul care este dânsa.

Mai întâi, că deşi femeie şi oarecum în ciuda numelui, Mioara pare să aibă o singură ţâţă. Una de dimensiuni formidabile, montată pe fizic sub forma unei bile uriaşe. Alternativ, este posibil ca bucăţile instalate în sistem la facere să se fi contopit de-a lungul timpului cu burta, formând astfel un tot unitar.

Mai apoi, înălţimea. Dânsa e doar cu câteva degete mai scundă decât mine şi aş zice că dacă n-are 1,80 m, atunci cu siguranţă măsoară un metru şaptezeci şi nouă virgulă cinci centimetri.

Următorul pe listă, aurul. Dacă n-are un kil de aur pe ea, se cheamă că nu mai ştiu cum arată o mie de grame, judicios împărţite în inele, brăţări, cercei, coliere, medalioane etc. pe toate suprafeţele vizibile ale corpului.

Şi deloc în cele din urmă (dar na, aşa mi-a ieşit din taste), capul. Ţi-am spus că la fizic, Mioara este un gogoloi uriaş de cocă din care s-au scurs patru dâre groase care-i servesc drept membre; capul în schimb este o chestie micuţă şi rotundă, ce pare aşezată direct pe trunchi, înconjurată însă de o coamă de păr coafat în aşa fel încât să capete un volum cam de cinci ori mai mare decât cel al dovlecelului.

Cum îşi încheie convorbirea, ne ia la refec direct:

— Geo, împielițatule, unde ai întârziat până acum? Nu ţi-am spus că e o urgenţă? Şi dumneavoastră, domnu' Gigi, ce aţi păţit, vă doare măseaua? Şi ce-i cu petele alea de pe faţă?

Mă întorc cu totul spre ea. Cred că lumina soarelui cade bine pe mine şi mă pune aşa cum trebuie în valoare, fiindcă după ce mă scanează din cap

până în picioare (și mă dezbracă din priviri în proces!) numai ce-mi aud urechile:

— Oh! Dar tu, găluşcă, cine eşti?

— E pretenu' meu, Toni Bega, zice nea Gigi. Vă povestii de multe ori despre el.

— Vai, domnu' Gigi! Să ţineţi ascunsă până acum o asemenea delicatesă! O găluşcă atât de delicioasă!

Găluşcul delicates de delicios începe să resimtă fiorii care trebuie să-l fi încercat şi pe Motanul Încălţat în faţa Căpcăunului:

— Regretele sunt mutuale, stimată doamnă. Dacă aş fi ştiut ce minunăţii ascunde la sânu-i generos comuna Adunaţii-Copăceni, zău că n-aş fi ratat nici o ocazie să fiu prezent la călătoriile iniţiatice ale lui nea Gigi aici. Dar de astăzi, vă rog să contaţi pe prezenţa mea. Dacă nu chiar în calitate de fiu al vetrei - pentru că eu sunt de obârşie din Timişoara - atunci măcar în calitate de fiu al ploii şi sincer admirator al locului.

Mă priveşte uşor surprinsă. Nu ştie dacă fac mişto sau vorbesc serios, ceea ce, să-ţi spun drept, habar n-am nici eu. Momentele de descumpănire îi trec însă cu viteza sunetului, pentru că se apucă să muşte aerul pe direcţia mea, de zici că vrea să-l înfulece pe mândel până la ultima firimitură.

Dar la al treilea gest de felul acesta, rămâne cu gura larg deschisă, străfulgerată de o idee:

— Aţi zis "Toni Bega", domnu' Gigi? Adică detectivul acela, pe care l-aţi ajutat să dezlege atâtea şi atâtea mistere şi cazuri?

Nea Gigi îmi aruncă o privire spăşită şi mormăie:

— Ăhăm. Da' nu cre' că spusăi dectectiv în fro ocazie, Mioaro, zisei numa' că Toni e...

— Super, i-o retează Mioara. Chiar pe el voiam să vă rog să ni-l aduceţi, domnu' Gigi. Că peste nici două zile e nunta la care ştiţi că năşesc, care o să fie ceva extra, ce nu s-a mai pomenit în Adunaţii. Şi mirele a dispărut de alaltăieri, nu mai dă nimeni de el, nici Ana, mireasa, nici părinţii lui, nimeni! Dar poftiţi în casă, vă spun acolo pe larg cum stă treaba.

Capitolul trei. Culori cunosc pe glume.

Unde aflăm de ce îi cresc vacii coarnele când se uită lung la luna plină

Pe dinăuntru, casa arată la fel de spectaculos ca pe dinafară. Și ca să mai scurtez din partea descriptivă, imaginează-ți exteriorul conacului replicat la indigo, dar pe invers, la interior. Cam cum ai întoarce pe dos mâneca unei haine, da.

Ce-ai spus? Că ai probleme în a vizualiza o asemenea grozăvie? Lasă, că așa înveți. Imaginația, la fel ca memoria, e un mușchi. Cu cât tu o, cu atât ea te va. Aș pune rămășag cu tine că dacă o să perseverezi, peste ani și ani romanele lui Toni B. o să fie compuse din 20-30 de cuvinte - câte unul pentru fiecare capitol - și o să-ți fie arhisuficient să te binedispui.

Mioara ne conduce într-un living uriaș, care ar putea să servească pe post de teren de fotbal acoperit, cu tot cu tribunele aferente, în caz de o calamitate ce ar face impracticabil stadionul din Adunații-Copăceni.

Domnu' Geo e trimis pe post de buzdugan, la bucătărie, să anunțe sosirea Zmioarei și a oaspeților ei. Ceștilalți trei luăm în părțile cărnoase niște chestii de șezut. Eu și nea Gigi, o canapea, Mioara, un fotoliu de dimensiuni uriețești, care protestează total gratuit când doamna își depune agoniseala în el.

— Vă ascultăm, doamna Mioara, zic, după ce las să se scurgă momentele protocolare, în care oamenii care abia s-au cunoscut fac schimb de priviri și zâmbete de complezență.

— Vai de mine, dar nu suntem la curtea reginei Franței aici, se scandalizează vizavia mea. Și părem cam de aceeași vârstă. Câți ani ai, gălușcă?

— Merg pe treizeci și cinci.

— Oh, eu voi împlini abia treizeci, mă minte ea urât (aș zice că și-a tăiat cel puțin 10 ani din jurnalul intim), clipind din genele-i cele false, lungi cam cât antebrațul unui jucător profesionist de popice. Deci putem așadar să ne tutuim, gălușcă. Spune-mi Mioara.

— Ah, dar Mioara e prea obișnuit, prea uzual, prea banal! Îți pot spune Ini-Mioara?

O dată cu vorbele astea, îi arunc și privirea mea numărul 121, cea proiectată să ofere senzații duioase în zona crepuscular-mediană a sexului opus. Instantaneu i se umflă nările și i se dilată pupilele, ți-o jur! Parcă văd că o să facă un ou, caz în care va trebui să-mi iau înapoi prezumțiile că dânsa ar fi mamiferă și să-i acord titlul de dinozaură.

Norocul nostru (al meu, al tău și al biologilor de serviciu) este că în incintă își face apariția ceva care aduce de luni până vineri a subretă, iar de vineri seara până luni dimineața a menajeră. Adică o femeie zdravănă, tomnatică, îmbrăcată într-un halat de culoare neagră, peste care este montat un șorț între alb-gălbui și alb-griui, cu părul prins într-un batic de aceeași nuanță ca și șorțul. Pe lângă niște mâini de spălătoreasă, pe care și le frânge încontinuu, femeia mai are pe inventar și o voce tabagică, de care se folosește nu prea citeț:

— 'Mna 'Oara 'este c'a?

'Oarei nu-i cade prea bine întreruperea din procesul tehnologic al micului orgasm pe care-l clocea, ți-o afirmă Toni cu ambele mâini, vericule! Își mută cu încetinitorul privirile de pe superbitatea lui măndel înspre inoportunitatea lui subrețel, la fel cum o cobră își fixează prada înainte de saltul mortal.

Apoi izbucnește brusc, cu o furie rece:

— Ce e cu ținuta asta, de parcă ai venit de pe gârlă? Marș și schimbă-te imediat! Și când vii să te prezinți la control, să aduci cafele, apă și dulceață de cireșe amare. Dacă nu te-ai întors în 5 minute, ți-am tăiat și săptămâna asta din salariu, să fie clar!

Femeia se retrage câțiva pași cu spatele, dând din cap ca un robot telefonic (știu că n-are sens, dar ce vrei, îmi plac comparațiile tâmpite), apoi face stânga împrejur și țâșnește în spațiu cu o sprinteneală pe care nu i-ai fi bănuit-o la fizicul ei.

— E ceva de nedescris cu mâna de lucru în zilele noastre, vă rog să mă credeți, oftează BiggestMioara. Le iei pe lângă tine, le dai masă, casă și salariu, iar ele cum răspund la aceste dovezi de bunăvoință?

— Da' chiar, cum? se interesează nea Gigi.

— Și mai cu seamă, cine ele? îmi aduc și eu modesta contribuție la dialog.

Dar GigaMioara are ofuri care o apasă și trebuie ejectate din sistem:

— Nu visează decât Italia, mii de ieuro pe lună, mașini de spălat vase, iexpresoare de cafea și programări la coafor. Mama a crescut singură trei copii și n-a fost la coafor în viața ei! Ca să nu mai zic că și acum, dacă mă vede chiar și pe mine cu unghiile făcute - care totuși, sunt o doamnă și o soție de primar care trebuie să dea exemplu la oameni, nu? - mă ceartă de parcă am făcut cine știe ce boroboață! Nu știu unde o să ajungem în ritmul ăsta. Cu atitudinea și cu fițele astea!

— Adică ce fințe, Mioară? De femeile d-acilea din sat zisăși?

— Fițe, nea Gigi, îi corectez cu amabilitatea pe care mi-o cunoști (și pentru care am primit un premiu internațional la categoria zimbru) abaterea de la traseu. Știi tu, mofturi și alte chestii în genul ăsta. Dar MiniMioara mea extrem de largă, te rog să revenim la cazul mirelui dispărut. Povestește-ne în cuvintele tale alese ce știi despre cele întâmplate.

Mă învăluie în niște priviri care na, de stâncă să fii, și tot simți cum te ia răul de mare. Dar în ceea ce mă privește, nu-i mai ofer nici una din ocheadele din repertoriu, că altfel riscăm să ne prindă următoarea trecere a cometei Halley prin Sistemul Solar, fără să aflăm picantele amănunte ce vor orna fain-frumos formidăbiloșenia pe care ți-o tricotez cu iscusință aici.

Prin urmare, Coana Mare dă de-a dura povestea următoare:

— Ieri m-am trezit ca de obicei pe la unșpe, ușpe și ceva. Am citit acum niște ani în "Cosmospolitan" că adevăratul somn de frumusețe e ăla pe care-l prestezi între orele nouă și unșpe. Menține tenul frumos și chipul fraged la femeie. Deci vă rog, poftiți de admirați!

Să ți-o zic pe-a dreaptă, nu știu dacă e vorba de somn în ceea ce o privește, că mie unuia, morunul mi se pare mult mai potrivit. Cert e că tânăra cosmosnapolitană face câteva încercări să se desprindă din gura lacomului fotoliu, dar respectivul nu-i deloc de acord, așa că renunță. Și în

loc de reverența pe care presupun că voia să ne-o facă, avem parte de o fluturare energică a membrelor superioare.

Mișcarea stârnește două categorii de efecte, care se bat cap în cap, ca berbecii: audio, zornăie aurul de pe ea, de zici că suntem în Marele Bazar din Istanbul, raionul roadele pământului; video, hălcile de carne care se clatină prin cadru creează asemenea turbulențe în urechea internă, că nea Gigi nu mai rezistă și își scoate la aer micul dejun, direct din poziția așezat cu mâna înfiptă în falcă. Chestie care, ne asigură, e o premieră mondială în ceea ce-l privește.

Se stârnește ceva freamăt cu ocazia incontinenței (inconștienței?) neagigeace, dar avem din nou baftă cu subreta-menajeră, întrucât reapare la țanc între mijloacele noastre, încărcată cu o tavă uriașă și arborând de această dată un pavoazaj de subretă de înaltă clasă. Atâta doar că e un echipament care, mai mult ca sigur, i-a fost procurat de la un sex-shop de pe lângă Obor.

Deci imaginează-ți cum pot arăta niște jartiere și niște ciorapi negri mulați pe un picior de femeie sărită de jumătate de secol, împodobit cu o gleznă tot atât de fină precum trunchiul Stejarului din Borzești. Ori un decolteu generos, pe niște țâțe sub formă de bretele.

În fine, sper din tot sufletul că n-a depășit cele 5 minute de care zicea Mioara, deci fie ca uniforma să fie singura nenorocire de azi în calendarul ei.

Bun, ideea e că femeia se mișcă natural și eficient în a restabili ordinea în Univers, iar intermezzo-ul pe care ni l-a asigurat nea Gigi rămâne la o durată care ar crea invidii justificate unui ejaculator precoce. Facem aprovizionarea din tava burdușită cu diverse tratații (căfia, apiți rieci di la fântânicî, dulșiasî, prâjituricî di casî și ietâcî), după gust și pohta ce-a pohtit fieștecare, apoi dotați cu cele trebuincioase o luăm iarăși pe firul poveștii:

— Și după ce te-ai trezit, scumpă MaxiMioară?

Numita, care a ignorat extrem de zen partea lichidă a inventarului parcat pe tavă, înghite ultimul set de 12 prăjiturele (luate cu dulceață, fiindcă făinoasele singure o cam balonează) și apoi degajează:

— După ce m-am trezit, am rămas în pat, cu ideea să mai stau la orizontală încă vreo oră. Fiindcă am citit în "Elle" (dânsa pronunță "iele")

că nu e bine să te ridici din pat imediat cum te-ai trezit. Trebuie să-i dai prilej organismului să se readapteze la regimul de viață diurnă.

— Păcatele mele, păi adică cum viață din urnă? Intrași și tu în politică, sau ce?

— Nu, nea Gigi, n-a intrat, ci mai degrabă a ieșit. Îți fac o schemă mai încolo. Dar nu te împiedica de-un ciot, Mărită Mioară. Continuă, te conjur!

— Păi de ce s-o înjuri, tăticu? Nu zisăși că nu intră în politică?

— Ia niște cafea, pe lângă apa pe care ți-ai servit-o. Conține cam o mie de substanțe diferite și e greu de crezut să nu fie printre ele și unele care să-ți facă bine la petele alea de smoală de pe ten. Dar să o bei cu înghițituri cât mai lungi, bine?

Mormăie ceva neinteligibil, dar se apucă totuși de operațiunea la care l-am îndemnat.

— În timp ce stăteam eu așa, pe o parte, și-mi treceam în revistă programul curent al zilei care era, am simțit ca o gâdilătură undeva în zona cuprinsă între șoldul drept și genunchiul stâng. Chestia m-a surprins foarte tare, de ce să mint! Fiindcă horoscopul pe care-l citisem cu o seară înainte spunea că o să am un câștig în bani, nici vorbă de noroc în dragoste. Și mie mi se nimerește aproape de fiecare dată ce scrie la horoscop. Așa că, împotriva tuturor sfaturilor și recomandărilor din revistele pe care le frecventez, am început să fac niște mișcări lascive printre așternuturi, ca să-mi dau seama dacă nu cumva avusesem un vis erotic și acum sufeream consecințele că-mi încălcasem horoscopul. Dar cum m-am mișcat într-o poziție mai cumsecade, cum dintr-o dată gâdilătura s-a transformat în soneria de la telefonul meu. Care cred că adormisem peste el, că jucasem "Angry Birds" ("agrigrec birâdâs", în cuvintele mioritice) înainte de culcare, până îmi căzuseră ochii în gură. Tu te joci jocuri pe telefon, gălușcă?

— Nu prea, Incomensurabila mea Mioară. Prefer jocurile de pe terenurile de sport.

— Păi, la alea transpiri! protestează ea îngrozită. Și ce e mai nasol decât transpirația pe lumea asta?

Pa-da-bam-pam! Să-i zic, să nu-i zic? Mai tare, că nu se aude până aici, în vârf. Ăhăm. Mda. Deci nu, O.K.

— Soarele, îi răspund în cele din urmă (care în cazul nostru, nu vor fi cele dintâi). Îmbătrânește, ceva de speriat. Dar în fine, să revenim la telefonul care sună.

— Telefonul suna, dar eu nu-l găseam, oricât mă învârteam și mă răsuceam prin pat. Așa că, ce crezi?

— Ce? întreabă nea Gigi de colo, cu ochii mari și ceașca de cafea în mână.

— A trebuit să cobor din pat! Înainte de doișpe! Așa că am știut fix în momentul ăla că o să se întâmple niște chestii nasoale în ziua aia. Mă dau jos din pat, dar telefonul nicăieri. Deși el continua să sune. Deci, ca și cum aș mai fi avut nevoie de o confirmare suplimentară cu privire la nasoleală! Mă muncesc să dau la o parte de pe pat așternuturi și perne, telefonul niciunde! Dar el suna și tot suna, fără oprire, că i-am scos încă de la început căsuța vocală. Și dintr-o dată, am ca o revelație. Deci, ce crezi?

— Ce? mă bulucesc eu de data aceasta.

— Îmi dau seama că telefonul nu era în pat, pentru că soneria lui venea dinspre mine. Deci mă pipăi prin niște locuri.

Dă repede-repede din gene și se străduie să roșească. Dar nu-i iese culoarea clasică a ouălor de Paște, ci una foarte modernă, pentru că îi vine ideea să-și țină respirația și capătă cât ai clipi o frumoasă nuanță violacee. Când expiră, ai zice că vrea să imite vreun uragan cu nume de fată, dar maniere de băiat lovit de streche. După ce își recapătă suflul normal, reia cu liniuță de dialog:

— Și din a treia sau a patra încercare, dau de telefon pitit într-un loc care nici nu pot să-ți zic unde era! O să spun doar atât: acolo n-am mai primit vizite de nici nu mai țin minte când!

Nu știu despre tine, dar eu mă trezesc cu câteva ipoteze în brațe după cuvintele madamei. Una și una, care mai de care mai înspăimântătoare. Nț, nici vorbă să vreau să le pun pe foc. Dacă îmi vând drepturile pentru traducerea în japoneză, rup cu ele gura târgurilor din toate cele 6.842 de insule ale Țării Soarelui Răsare, bașca alea 4 (Iturup, Kunashir, Shikotan și Habomai) aflate în litigiu cu Rusia.

— Și cine era la telefon, așa de insistent? reușesc totuși să îngaim.

— Ei, vezi, că aici m-a lăsat şi pe mine praf! Scot telefonul, răspund, şi ce crezi? Se aude un ţiuit, ca de fax. Că prima oară nici n-am înţeles prea exact ce se petrece, am crezut că era vreun mesaj codificat în morse, şi-mi puneam problema cum să fac să reţin toate sunetele alea. Care eu nu am o memorie auditivă, sau măcar vreuna din urechi muzicală. Totul a ţinut 10-15 secunde, după care cei din partea ailaltă au închis. Şi s-a repetat cam la 10 minute, de alte patru ori, de simţeam că înnebunesc dacă mă mai sună un fax şi a şasea oară. Dar atunci când a sunat din nou telefonul, era finuţa Ana, care mă întreba dacă nu ştiu ceva despre Fu. Ultima oară ei doi au vorbit cu o seară înainte, când Fu se pregătea să plece spre Bucureşti, să aranjeze cazarea unor neamuri care veneau din China, pentru nuntă, şi de atunci, nici un semn de la el. Trebuia să o ia de acasă şi să vină împreună încoace, fiindcă aveam repetiţie la biserică, la ora 15:00. I-am spus bineînţeles ceea ce ştiam, adică nimic. A început să se smiorcăie, dar am pus-o urgent la punct: Fu sau nu Fu, repetiţia se va ţine conform programului, deci să facă bine ca ea măcar să nu întârzie. Şi a trebuit să-l folosim pe Geo ca dublură, pentru că Fu nu a apărut, bineînţeles. Nimeni nu ştie nimic de el, iar oamenii au început deja să vorbească. Că ştii cum e, gălușcă: foaie verde lobodă, gura lumii slobodă.

Iau o gură de apă şi schimb nişte priviri cu nea Gigi. Dacă ţi-aş declara că privirile noastre sunt pline ochi de semnificaţii, ai zice pe bună dreptate că import marfă manufacturată pe vapor şi băgată cu de-a sila prin listele de lecturi obligatorii din şcoală. Dar crudul adevăr este că verificam doar dacă nu cumva a adormit, fiindcă la el cafeaua are efect de somnifer.

— Foarte interesant, într-adevăr, o încurajez pe Naşa Mare. Povesteşte-ne puţin de acest Fu, MacroMioară. Care e istoria lui, cum de e în România şi ce face aici, unde a cunoscut-o pe viitoarea soţie, de ce ai ajuns să-i năşeşti tocmai tu, ditamai doamna domnului primar dintr-o comună atât de mare şi importantă a ţărişoarei noastre... deci cam tot ce ştii.

— Aaa! se înfiricoşte ea vizibil. Rămâneţi şi peste noapte? Că e cam mult de vorbit.

După ocheadele pe care mi le aruncă, înţeleg că mutarea cu pricina ar fi de-a dreptul şah la damă pe tabela ei de marcaj.

Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar măndel are un succes monstru la femei. Cele trecute de 50 de ani sau cele aflate la coada clasamentului şi care luptă pentru evitarea retrogradării în eşaloanele 'NFerioare. Ai prin preajmă vreo

babetă acră, care îţi face viaţa un coşmar? Cheamă-l pe Toni B. şi-ai să vezi miracol: acritura se transformă cât ai clipi în şerbet de trandafiri. Şi asta doar la vederea chipului tonibegan. Că dacă mă apuc să schimb şi o vorbă - două cu ea, poţi să fii sigur că-şi face testamentul pe numele tău.

Dacă ai auzit vreodată de mătuşa Tamara, ştii exact despre ce-ţi povesteşte Toni B. aici. Dă-mi doar un semn, şi o să facem să fie bine şi pentru tine.

— Ar fi împlinirea dorinţelor mele cele mai intime şi nebuneşti, ImensMioara mea. Dar cel puţin în ceea ce mă priveşte, asta este peste poate, trebuie să mă întorc negreşit în Bucureşti. Punctează rogu-te ideile principale, şi îţi promit că o să fiu în stare să-mi extrag informaţiile trebuincioase. Iar unde voi avea nevoie de supliment de date, te asigur că n-o să ezit nici măcar o clipită în a ţi le cere, ColosMioară.

Am dreptul la un recital privat al genelor false, te-ai prins, după micul meu discurs motivaţional. Ba, o bănui chiar că ar fi fost tentată să-mi execute un dans în poală, dacă fotoliul cel rău n-ar fi înlănţuit-o cu o asemenea sălbăticie geloasă.

— O să fac tot ce pot, zice. De unde să încep, găluşcă?

— De la cum ai ajuns să-i năşeşti cu atâta satisfacţie pe Ana şi Fu Xia.

Urmează o poliloghie cu adevărat lungă şi nestructurată, întrucât Marea Mioara are prostul obicei de a sări de la unul la altul (de subiecte zic), precum broasca pe baltă, din piatră în piatră. Dar ţie îţi reproduc mai jos forma concentrată, cu subiect, predicat şi toate celelalte părţi de propoziţie care contează aşezate acolo unde trebuie.

Părinţii lui Fu Xia, Huang şi Li, s-au cunoscut la Ambasada Chinei din Bucureşti în anul 1985. Tatăl, Huang, tocmai fusese numit secretar 3, imediat după venirea lui Gorbaciov la putere în U.R.S.S., iar Li era ataşat cultural.

S-au cunoscut, s-au plăcut, s-au luat. Un an mai târziu, fix în ziua în care Steaua câştiga Cupa Campionilor Europeni, Li Xia a intrat în travaliu, cu o lună mai devreme decât îi era sorocul, speriată fiind de agitaţia stârnită în Bucureşti în noaptea de 7 spre 8 mai 1986. Băieţelul care s-a născut a fost botezat Fu, o dată pentru că părinţii săi nu erau pregătiţi cu un nume pentru el, iar a doua oară pentru că Li - care o rupea binişor pe româneşte - îl tot auzise pe doctorul de la Spitalul Elias repetând "fu cât p-aci".

În 1991, Huang Xia a părăsit diplomaţia pentru a intra în afacerile de import-export pe relaţia cu China. Li Xia a rămas ataşat cultural al Ambasadei, până când a solicitat pensionarea anticipată, în anul 2000. Între timp, Huang Xia reuşise să strângă o avere considerabilă şi să-şi extindă afacerile la construcţii, industrie şi agricultură.

Fu Xia, după ce şi-a petrecut primele două săptămâni din viaţă într-un incubator, s-a apucat să crească şi să se dezvolte ca în poveste. La 1 an, arăta deja de 3. La 5, ca de 10. Iar la 10 ani, vârstă la care se lăsase deja pentru a treia oară de fumat iarbă, şi-a început viaţa sexuală, pur şi simplu pentru că o femeie din blocul unde venise la o petrecere, l-a confundat cu masorul comandat unui serviciu cu livrare de orgasme la domiciliu.

Femeia, care se numea Mara şi sărea binişor de 50 de ani - deşi nu i-ai fi dat mai mult de 35 după cum arăta - era văduva unui mafiot bucureştean căzut la datorie. Mai precis, tipul a fost ciuruit de poliţişti, într-o noapte în care, în fruntea bandei sale, a dat o spargere la Televiziunea Română, pentru a fura casetele video cu un serial foarte în vogă în acei ani.

Mara l-a iniţiat pe Fu nu doar în tainele amorului, ci şi în cele ale lumii interlope. Comerţ cu substanţe interzise, trafic de carne vie şi de arme, tânărul Fu nu a ratat nici un punct de pe lista mafiotului de succes. Numai norocul - şi atunci când acesta se termina, banii pe care îi agonisise de-a lungul anilor - l-au scăpat pe Fu Xia de mâna scurtă a legii în tot acest timp.

Zece ani mai târziu, Mara este arestată pentru trafic de droguri. Peste câteva zile, când o vizitează în arest şi o vede pentru prima dată nearanjată, într-o stare decrepită avansată, Fu Xia cade pradă unei epifanii, chiar în sediul Poliţiei Judiciare: mai devreme sau mai târziu, va avea şi el aceeaşi soartă.

Renunţă la toate combinaţiile în care era implicat şi se înscrie la Institutul de Agronomie. Termină facultatea ca şef de promoţie şi primeşte pe mână o bucăţică din imperiul pe care-l clădise taică-său. Adică o fermă de vreo 5.000 de hectare într-o localitate giurgiuveană, pe nume Adunaţii-Copăceni.

Aici o cunoaşte pe Ana, fiica unei educatoare şi a unui profesor din comună. Fata abia împlinise 18 primăveri, era virgină şi nici nu se gândea să şi-o pună fără cununie. Fu Xia, căruia îi trecuseră prin pat câteva

batalioane de femei, de toate vârstele, formele și naționalitățile, a căzut pe spate la o asemenea năzdrăvănie și s-a îndrăgostit ca un turbat de fată.

Geta - mama Anei - și Mioara se știau de mici, fiindcă locuiau gard în gard. Și cum Geta era mai mare cu niște ani decât Mioara, baba Șase i-o mai lăsa din când în când în grijă, pe vremea când aceasta a rămas singură, după ce a fost părăsită de moș Tase.

Când Ana și Fu și-au anunțat dorința de a se căsători, a fost cumva de la sine înțeles că Mioara urma să o nășească pe fata Getei. Iar "doamna primar" și-a luat extrem de în serios rolul, promițându-le mirilor o nuntă ca în povești.

Cam asta e povestea care Fu spusă, sper că n-am lăsat nimic important pe dinafară. Poate doar faptul că pe tot parcursul relatării, doamna naşă mi-a subliniat în repetate rânduri că îmi spune lucruri pe care nici măcar părinții lui Fu nu le cunosc.

După ce smulg materialul de la Mioara, rămân niţel să-mi rumeg gândurile, acompaniat de sforăitul uşor al lui nea Gigi, pe care cafeaua l-a răpus în cele din urmă. În poziția în care a adormit, ai zice că-i un urcior răsturnat într-o rână, cu toarta în sus.

Își arată fața niște idei, fiindcă trecutul lui Fu Xia nu-i chiar Persil (Ariel, pentru fanii domnilor Procter și Gamble). Dar mi se pare mai mult decât evident că va trebui să fac muncă de teren, dacă este să livrez mirele la timp pentru fericitul eveniment, aşteptat cu atâta satisfacție de întreaga comunitate adunat-copăceană.

— Ai idee cine l-a văzut ultima oară pe finul tău, EnorMioară?

— Ana, sau părinții lui, probabil. Ana ar trebui să știe mai bine.

Îi cer coordonatele tinerei mirese și mi le notez direct în telefon, să-mi fie la îndedeget. O rog totodată pe Mioara să-i dea de știre că aș vrea să o cunosc cât de repede se poate.

O sună de față cu mine și primește toate asigurările de cooperare. Mai primesc totodată permisiunea să-l iau pe Geo cu mine, pe post de ghid local, așa că-l înghiontesc pe nea Gigi să-i dăm bice.

Se trezește speriat, fără să înțeleagă pe moment unde e și care-i treaba cu mâna pe care o ține la falcă. Apoi își aduce aminte de toate cele și se cam

pleoștește, dar îl binedispun când îi spun că gata, pornim la vânătoare. Și încă una de oameni! Ba chiar supra-licitez: de oameni made in China.

Ne luăm rămas bun de la Mioara, cu promisiunea că o vom ține negreșit la curent cu mersul trebilor. Și că ea să-i dea înainte cu pregătirile pentru nuntă, că o să i-l aducem plocon pe Fu Xia, chiar de-ar fi să arăm tot terenul agricol al țării.

Capitolul patru. *Later, alligator*.

Unde credem că ni se dă, când de fapt ni se ia, şi nu nouă, ci zece

Facem joncţiunea cu flăcăul Geo în curte. Ne aşteaptă cu gâtul lungit ca un cocostârc, fiindcă urmăreşte cu mare atenţie ceva sus pe cer.

Când ieşim şi noi la lumină de sub bolta decupată în zidul pridvorului, ne ridicăm privirile (fără efort, te rog să mă crezi) şi înţelegem dintr-o aruncare de ochi care e treaba cea absorbantă: în aer se hârjonesc două aeronave uşoare.

Îşi dau târcoale, se reped una în alta şi se despart când par cât pe ce să se ciocnească, fac tot felul de mişcări în sincron şi variate alte giumbuşlucuri. Fiecare din ele are agăţată de coadă un banner uriaş de culoare fuchsia; pe unul scrie "Ana", iar pe celălalt “Fu".

Bun, deci numărul la care asistăm e parte din programul artistic pentru nuntă. Cam avea dreptate năpârstocul Geo când zicea că unchiu-său nu se uită la bani când vine vorba să-şi impresioneze supuşii.

— Hai flăcău, trebuie să o luăm din loc. Dacă vrei să vezi de-adevăratelea marele spectacol care se pregăteşte pentru nuntă.

Mă cercetează cu ochişorii lui vii şi neastâmpăraţi:

— E adevărat ce zice lumea? Că a tuns-o chinezu'?

— Pe ce lume ai auzit tu vorbind despre asta, flăcău?

— Haide băi nene, zău aşa! se stropşeşte la mine. Parcă te-ai născut ieri. Lumea din comună, cum ce lume?

— Pentru că ieri la repetiţii ai fost tu în locul lui Fu, sau de ce?

Am marcat un punct pe tabela puştiului. Şi dacă nu te surmenez prea tare, reţine te rog că în vreme ce ne merg gurile, nu ne stau nici picioarele, pe direcţia Arcului Verde.

— Dacă ai veni să tragi cu ochiul la pregătirile pentru nunta secolului din Adunații-Copăceni, iar în locul unui chinez, ai vedea un flăcău nu cu mult mai scund, dar totuși, vizibil român, tu n-ai intra la niște idei numai bune să declanșeze bârfoteca?

1-1, stimați telecititori! Și încă din acțiune directă, cu mingea la picior. Brici, puștiul, ce să mai!

— Apropo de Fu, îl cunoști?

— Așa și așa. Adică nu suntem prieteni sau ceva, dar ne știm pe departe.

— Vorbește bine românește?

— Ca mine și ca tine, da. Fără nici un accent. S-a născut în România și a făcut școlile la București, nu știi?

— I-auzi, domnule. Nu suntem prieteni, dar îi cunoaștem totuși biografia?

— Ei na, ca și cum asta ar fi ceva foarte complicat. Cam câți chinezi crezi tu că sunt în Adunații?

— Doi? se aventurează nea Gigi cu un pronostic, amintindu-și pesemne de vremurile când juca pasionat la Pronosport.

Ăla mic care gândește sprinten pune o frână bruscă și rămâne pași buni în spatele nostru, până ne dăm seama de mișcare și ne întoarcem spre el. Năpârstocea pare că-i muncit de genul ăla de idee care l-a făcut pe Arhimede s-o strige pe nevastă-sa, Evrika.

— Doi! Pfiuuu, ce idee mi-a venit! S-ar putea să aflăm ușor unde e chinezul. Nu vreți să băgăm o vizită și până la fermă?

— Băgăm, dacă bagi și tu o explicație, zic. Care-i ideea cu mareea?

Puștiul mă privește ușor derutat. Nu-i obișnuit cu un libertin lexical de calibrul lui măndel, bag seamă.

— Cu mareea? Nimic. Dar poate dăm peste Kung acolo. E cel mai bun prieten al chinezului.

E rândul meu să fac baloane de săpun cu ochii.

— Kung și Fu? La Adunații-Copăceni? Haida-de!

— Pe bune. Bine, oamenii le spun Brusli la amândoi, că li se pare mai simplu. Asta a pornit de la poștaș, că se tot întâlnea mereu cu Kung, iar el aducea ziare și scrisori numai pentru Fu. Și îi tot spunea lu' ăsta, "vezi că iar

am nişte material pentru Brusli". Şi aşa le-a rămas numele la amândoi. Deşi Kung e negru, din Africa. Din Angola, mai exact. Adică taică-su ori maică-sa, nu se ştie exact, că el a crescut la cămin, în Bucureşti. Deci nu prea ai cum să-l confunzi cu un chinez.

Cămin ăsta îmi sună al naibii de orfelinat.

Cuvânt ce îmi aminteşte o întrebare care-mi stătea de ceva vreme în vârful degetelor: nu găseşti că am o aplecare cam dickensiană către orfelini? N-am ratat nici măcar un singur roman în care să nu plasez cel puţin câte unul pe piaţă.

Doi în "Laser, frate!". Unul în "111 Numărul Fierei". Doi în "Divertisment pentru doi încornoraţi şi cvartet de coarde". Aşadar, cinci cu totul. Cât o echipă de baschet. Cu Geo m-am grăbit ca fata mare la măritiş, să-l fac nepot de primar, altfel frământam lejer din aluatul lui un Olivier Twist and Shout.

Bine, nu-i târziu nici acum, că abia te-am scos la încălzire şi se ştie, de când cu defectul de seră, Adunaţii-Copăceni se află în raza de acţiune a taifunelor tropicale. Oricând pot să-ţi servesc... Hm, totuşi, doar geniul dramatic îi este specific lui Toni B., că genul ar fi mai degrabă ăla comic, nu tragic. Mai vedem.

Haidi pa, mi-a făcut plăcere să mai stăm şi noi aşa de vorbă, ca de la om la daco-romancier.

— Şi dacă a crescut la cămin, de unde să ştie că e din Angola? De ce nu din Burundi, sau Lesotho?

— Pentru că i-a plătit chinezul un test DNA în America şi rezultatele aşa ziceau, că e de origine din Angola şi că face parte din poporul !Kung.

— Ca să vezi coincidenţă de nume, zic.

Ajungem la Arcul Verde şi ne îmbarcăm, în aceeaşi ordine ca şi la venire. Cumpănesc niţel traseul, înainte să-mi înfig pintenii în caii-putere.

— Auzi, flăcău, cum e mai la îndemână? Să trecem mai întâi pe la Ana, ori pe la fermă, să vedem dacă-l găsim pe Bruce Lee cel negru acolo?

— Cât e ceasul? mă întreabă el drept răspuns.

Mă benoclez la pişcotul de la încheietură:

— Treisprezece patruzeci şi trei. De ce, vrei să calculezi foarte precis latitudinea şi longitudinea, după oră şi poziţia soarelui?

Îi văd mutrița prin oglinda retrovizoare. Scoate o limbă de un cot la mine.

— Ce rost ar mai avea să știu aberații de-astea julesverniene, când toate telefoanele cu GPS din zilele noastre știu să-ți dea automat coordonatele? Întrebam de oră, fiindcă la două se deschide un drum beton, care ne scoate direct și foarte repede la fermă. Mai repede decât am ajunge acasă la Ana.

— Cum adică se deșchide, tăticu? Acu' îl făcură pe drumul ăsta, sau cum?

— Nu, e gata de aproape un an, dar unchiul a tot amânat deschiderea lui, să fie mai aproape momentul de campanie.

— Hă? zic, atât de sugestiv și atât de economic totodată.

— Campania electorală. Că dacă azi e joi, de duminică în două săptămâni sunt alegerile. Și unchiul candidează pentru al cincilea mandat de primar.

Pun contactul la motor.

— Bine flăcău, m-ai convins. Mergem mai întâi la fermă. Fii GPS-ul nostru, domnu' Geo, și spune-ne pe unde să o luăm.

— Ieșim în drumul mare și apoi facem stânga.

Cum am parcat chiar în apropierea respectivului d.m., nu-mi ia mult să produc manevra solicitată. O luăm cătinel pe direcția recomandată.

— Și acum?

— Tot înainte. Și dacă ții mașina la viteza asta, e perfect, n-ai cum să ratezi când trebuie să schimbăm direcția. Dar o să te anunț din timp, fii fără grijă. Iar pe drum vă prezint și comuna, că nici nenea nu cred că știe câte sunt pe la noi.

Nenea mormăie ceva neciteț de lângă mine. Dacă n-are o replică validă, înseamnă că e și el curios despre ce are de spus domnu' Geo.

Flăcăul și-a luat în serios misiunea de ghid. Și se pricepe. Nu doar că își cunoaște locul natal ca pe propriile buzunare, dar e foarte atent și-mi semnalizează din timp traseul ("stânga, la prima", "imediat după ce trecem podul facem dreapta"), deși turuie tot drumul despre cu totul alte chestii:

— Puțin mai în față puteți să admirați Monumentul Soldatului Necunoscut din Adunații-Copăceni. Îi zice așa pentru că în Al Doilea

Război Mondial, într-o noapte, a nimerit în sat - că atunci era mult mai mic şi încă nu devenise comună - un soldat care parcă picase în Adunații de pe altă planetă. N-avea nici uniformă românească, nici nemțească, nici rusească, şi vorbea o limbă necunoscută şi foarte ciudată. A doua la dreapta, după Dacia aia albă. L-au găsit oamenii chiar pe locul unde au ridicat monumentul. Bolborosea nişte cuvinte, îngenuncheat pe un covoraş roşu, foarte frumos. Au fost unii care susţineau că îl văzuseră la crăpatul de ziuă cum venise călare pe covoraş, care-l purta prin aer ca o maşină zburătoare. Dar ştiți cum e, aici la noi întotdeauna au crescut mulți pomi fructiferi şi în multe case ţuica e alimentul de bază. Soldatul necunoscut n-a vrut să... stânga, unde se vede casa aia verde... n-a vrut să se dea dus cu nici un chip de pe locul unde stătea. Au insistat oamenii cât au insistat, dar degeaba. I-au adus câte ceva de-ale gurii, a mirosit toate lucrurile, dar n-a pus gura pe nimic. Ziceau oamenii că scotea din când în când nişte pachețele de prin buzunare şi tot mesteca din ele. Dreapta acum şi apoi o ținem tot drept. Trei zile şi trei nopți soldatul necunoscut nu s-a mişcat din locul ăla. Nu ştiu unde îşi făcea nevoile, că niciodată poveştile sau filmele nu ne spun asta. În a patra noapte, s-a pus o furtună îngrozitoare: tunete, fulgere şi o vijelie să te ia pe sus. Iar a doua zi de dimineață, când furtuna se potolise şi se luminase bine de ziuă, ia-l pe soldatul necunoscut de unde nu e! N-au mai găsit în locul lui decât o bucată înnegrită de pânză, care este îngropată la temelia monumentului. Acolo în față, unde sunt strânşi oamenii ăia, e inaugurarea. Am ajuns numai bine.

Parcăm ultimii, într-un lung şir de maşini. Îl dejghin pe nea Gigi din încenturire şi o luăm la picior tustrei spre adunarea proțăpită o sută de metri mai departe, exact în mijlocul drumului. Drum care este o frumusețe. Patru benzi, bitum impecabil, marcaje proaspăt trasate, ce să mai, de expoziție!

Am folosit "adunare" un pic mai devreme, dar când ne apropiem îmi dau seama că "scădere" ar fi fost mult mai potrivit. În afara primarului, cel mai tânăr membru al congregației formate din circa 200 de oameni e sărit de 60 de anişori, ba chiar îi suflă în ceafă lui 70. Chiar şi indivizii îmbrăcați în nişte salopete nou-nouțe, înarmați cu câte o lopată strălucitoare de nouă ce e, au depăşit cu cel puțin 5 ani vârsta legală de pensionare. Adunare sau scădere, importă mai puțin, totuşi. Pentru că remarcabilă cu adevărat este festivitatea în sine. Stai să mă trag într-o parte, să vezi şi tu minunăția.

Fix pe linia de var ce marchează mijlocul drumului, a fost montată o estradă, îmbrăcată în întregime în culoarea Partidului de Centru al Fermierului Român "Walter Căpitanu" - Idealul Oamenilor Cinstiţi (prescurtat cu iniţialele P.CFR.WC.IOC), adică un grena care bate înspre culoarea vinetei. Augustin Perpesiciuss, fostul, actualul şi viitorul primar al comunei Adunaţii-Copăceni este instalat la un pupitru din lemn, plasat în centrul estradei.

Domnul primar are undeva în jur de 45 de ani, iar din punct de vedere fizic se află într-o simbioză cum nu se poate mai fericită cu soţiMioara sa.

Unde dânsa atârnă două chintale la cântar, dânsul plusează cu cincizeci de ocale suplimentare.

Cât măsoară ea 1,795 m, el posedă 1,895 m.

Unde are madama o singură şi uriaşă ţâţă, madamul are două, întrucât fundul îi este doar cu puţin mai proeminent decât chestia pe care o transportă în partea frontală.

Cum are doamna lui un cap mic, pe atât posedă şi el un cap de dimensiunea unei gămălii de ac.

Doar la freză se despart drumurile lor, însă numai în ceea ce priveşte volumul, fiindcă la lungime pare egalitate. Îţi aminteşti desigur că Mioara îl are tapat - ei bine, dânsul şi-l ţine strâns într-o coadă de cal. Dar nu la spate, cum îşi poartă toţi caii coada; nu, vericule, că doar te găseşti într-un roman tonibegan: domnul primar are coada făcută cam la o palmă distanţă de frunte, de unde pleacă semeţ cale de câţiva centimetri, iar apoi părul vine de se revarsă ca o perdea semicirculară.

Îl prindem pe domnul primar în plin discurs de electrizare a maselor. Şi-ţi zic asta cât se poate de la propriu, pentru că nişte cabluri, care şerpuiesc printre picioarele oamenilor din asistenţă, par a nu fi foarte bine izolate, de vreme ce, din timp în timp, câte cineva începe să se cutremure şi să execute un număr de breakdance pe loc.

— V-am promis că voi face din comuna noastră perla judeţului Giurgiu. Şi în loc de asta, v-am oferit un diamant! Am demarat în decursul ultimului meu mandat - ultimul, dar nu cel din urmă...

Şi când zice cuvintele acestea, cele două grupuri de zece persoane care-l flanchează pe domnul primar, încep să behăie, să-şi dea ochii peste cap şi să

aplaude frenetic, chestie care stârnește o oarecare rumoare și niște aplauze timide și în asistență.

Se aud chiar câteva glasuri răzlețe care încep să scandeze "Perpessicius Augustus Primarus Quintus". Dar se frâng repede, că Gaius Iulius Hyginus să fi fost, și tot ai fi avut dificultăți majore în pronunție.

— ... nu mai puțin de paisprezece proiecte de investiții, menite să facă din Adunații-Copăceni, dacă nu capitala administrativă a județului, atunci măcar capitala sa de propășire, pentru că nu întâmplător partidul nostru, fondat chiar pe aceste meleaguri binecuvântate, poartă în însuși numele său obiectivul suprem de existență, acela de a fi și a rămâne Idealul Oamenilor Cinstiți!

O nouă șarjă orgasmică a corului de pe estradă, care se prelinge înspre asistență sub formă de aplauze și scandări. Cu singura deosebire că de data aceasta alternează "PeCeFeReVeCe!" cu "I-O-Ce!".

— Degeaba încearcă opoziția să abată atenția adunați-copăcenilor de la realizările mele și ale consilierilor partidului nostru - și cu un gest larg prezintă asistenței cele două grupuri care fac backing vocals pe estradă - pentru că oricâte strâmbe ar încerca ei să bage, oamenii pot vedea cu ochii lor adevărul. Priviți acest drum comunal, cum nici la București nu găsiți! Îmi spunea cineva mai devreme că e atât de frumos, încât ar vrea să-i pună pe oameni să se descalțe, iar pe mașini să se descauciucheze!

Corul Sclavilor: behăituri și aplauze. Asistența: aplauze și scandări.

— Dar eu vin și spun: nu! Pentru voi, oamenii din Adunații-Copăceni a fost făcut acest drum. Pentru picioarele voastre muncite. Pentru cauciucurile mașinilor și tractoarelor voastre circulate! Pentru că, orice ar spune opoziția, voi meritați tot ce este mai bun!

Și dă-i, și luptă, și mortal-kombat-e. Dacă n-ar fi omuleții ăia de pe scenă și cablurile electrice prost izolate de pe jos, toată lumea ar fi căzut într-un somn monstru, îți spun! Că nu-i vorbă, discursul primarului e plin de impetuozitate și idei de prima mână, dar Augustus Perpessicius și-l rostește atât de monoton, plat și fără nici un fel de intonație, încât pare că e cineva angajat la Radiodifuziunea Națională să spună povești în cadrul emisiunii "Din somnul popoarelor".

Un sfert de oră durează supliciul. Care se termină apoteotic cu intonarea imnului P.CFR.WC.IOC, o prelucrare ad libitum după linia melodică de la

"O lume minunată", dar cu nişte cuvinte care-ţi întorc maţele pe dos, atât sunt de romanţiotice.

Iată că, în sfârşit, vine şi momentul tăierii panglicii. Domnul primar coboară de pe estradă, făcându-le parcă în ciudă treptelor metalice, ce scrâşnesc neputincioase sub tălpile lui, şi se îndreaptă spre un cetăţean care poartă o foarfecă uriaşă pe o pernă în culoarea partidului. Din două mişcări, degajează o bucată cam de un metru din panglica tricoloră montată de-a curmezişul drumului.

Îşi ciopârţeşte pentru colecţia personală o halcă, şi-o îndeasă în buzunar, apoi anunţă că oferă câte o bucată oricărui doritor de amintiri covârşitoare, dispus să contribuie cu ceva la campania sa electorală. Consilierii formează instantaneu o coadă, dar restul lumii se repede la cele câteva mese instalate de o parte şi de alta a drumului, unde se distribuie pahare cu bere, mici şi crenvurşti.

Ne apropiem şi noi de domnul primar. Bătrâneii echipaţi în salopete s-au apucat deja să demonteze estrada. Nu cu foarte mult entuziasm, fiindcă mai mult trag cu ochiul la cele ce se întâmplă la mesele cu potol şi udeală, dar din păcate pentru ei, baştanii încă sunt la faţa locului.

— Oho, dar ce onoare! A venit domnu' Gigi să asiste la inaugurare! se aude pe mai multe voci, dinspre şirul indian al consilierilor.

— Eşti popular, bre, bag seamă, îi şoptesc.

— Eh, face olteanul pe modestul (gluma sezonului primăvară-iarnă!), când eşti văr cu primarul, te cam ştie lumea ca pe un măgar breaz, tăticu. Iar colo-şa e toată notarbibilitatea din Adunaţii: doctoru', noctaru', popa, cârciumaru', poliţistu', numa' lume bună, îmi zice el cam cu jumătate de gură cât luăm asfalt proaspăt sub tălpi.

O dată ajuns la grupul consilierilor, nea Gigi se apucă să stângă mâini (ioi, Toni!) şi să arunce cu explicaţii legate de caraba pe care o foloseşte exclusiv pe post de proptea pentru jumătatea dreaptă a feţei.

Îmi prezint şi eu scrisorile de acreditare domnului primar:

— Toni Bega, încântat să vă cunosc, domnule Perpessicius.

Se opreşte din decupatul panglicii tricolore să-mi treacă în revistă fizicul de excepţie. Cred că se declară mulţumit, fiindcă se apucă din nou de forfecat:

— Ne-a povestit foarte multe despre dumneavoastră vărul Gigi.

— În schimb, aceeaşi persoană a uitat cu desăvârşire să menţioneze ceva despre acest loc magic care este Adunaţii-Copăceni. Cum îi spuneam şi soţiei dumneavoastră mai devreme, dacă aş fi ştiut că...

— Costică, ia astea! îl strigă primarele pe individul care îi oferise foarfeca, curmându-mi brusc dialogul tip frecat mangalul pe care-l mânuiesc ca pe o floretă atunci când ţara o cere.

Costică se execută fără să ceară vreo explicaţie suplimentară, iar augustul local mă apucă de braţ şi mă trage mai într-o parte:

— Uitaţi care e şpilul, îmi spune cu o voce de zici că-mi destăinuie locul din grădină unde-şi îngroapă în fiecare lună cocoşeii din aur care concentrează micile lui agoniseli din poziţia de slujbaş în administraţie, nu ştiu cât de clară a fost Mioara cu privire la cazul cu dispariţia viitorului meu fin: peste două zile trebuie să-l am pe om la nuntă, fără discuţie. Am investit enorm în acest eveniment - sufleteşte, desigur, să nu vă faceţi vreo idee greşită, Doamne fereşte! - încât să nu precupeţesc nimic pentru ca totul să se desfăşoare ca la carte. Gândiţi-vă în primul rând la oamenii ăştia amărâţi din Adunaţii-Copăceni, care se uită cu gura căscată la marile nunţi care se dau la televizor. Gândiţi-vă ce ar însemna pentru ei o nuntă ca-n poveşti chiar aici, la ei în comună. Asta am şi încercat să le ofer: nunta secolului din Adunaţii-Copăceni. Dar ca să fie o nuntă, am nevoie de un mire. Aduceţi-mi-l pe Fu Xia înapoi, domnule Bega.

Îi dau toate asigurările posibile (dar am plecat cam pe nepregătite de acasă, n-am decât poliţele RCA şi Casco la mine) că nu există în acest moment nimic mai sus pe lista mea de TeDu decât binele comunităţii adunat-copăcene. Că o să fac to(r)tul, şi încă un pic în plus. Că alea şi ălelalte.

Ba îi cânt la ureche şi o strofă din "Nunta" lui Phoenix ("Bine-i mirelui / Că nu-i nimeni-n lume ca mireasa lui / ..."), ca să înţeleagă şi pe parte muzicală cât de hotărât sunt. Se declară pe deplin fermecat de vocea mea.

— Am înţeles de la soţia dumneavoastră că tânărul Fu a avut un trecut destul de... agitat, să spunem. Aveţi idee dacă şi cu parcă se dădeau în barcă?

— Ccccc...um? bâguie. Ce barcă să fie?

Trebuie să-mi iau seama, clar! Prea am tupeul să cred că interlocutorii mei sunt iubăreți de vocabule, la fel ca mândel.

— Știți dacă îl fugărea trecutul din urmă, adică? Vreo vorbă scăpată. Niște figuri străine care să dea târcoale. Gesturi neobișnuite sau bruște. Palpitații. Telefoane inoportunătoare.

— Nu, nimic din toate astea. De altfel, mie îmi pare greu de crezut toată povestea despre trecutul său aventuros. Nu cred că am cunoscut vreodată un băiat mai cu bun simț și la locul lui decât Fu. Amabil, modest, săritor și de un optimism teribil.

Augustul sună mai mult ca un pețitor, zău!

— Cu părinții lui în ce relații sunteți?

— Excepționale. Domnul Xia este cel mai important contribuitor la bugetul local. Nu dânsul direct, sigur, ci firmele dânsului. Cea pe care o conduce finul Fu și care operează ferma agricolă, nici măcar nu e cea mai mare. Are o fabrică de componente auto care face cam de cinci ori mai mulți bani decât ferma.

— Locuiește vreun membru al familiei Fu aici, în Adunații-Copăceni?

— Nu, în Corbeanca, au un întreg domeniu acolo. Fu face zilnic naveta, iar părinții lui vin foarte rar pe la noi.

— Am uitat să cer de la doamna Mioara un număr de telefon al familiei Xia. Puteți să-mi dați dumneavoastră?

— Vi-l dau pe al domnului Huang Xia. Pe al doamnei Xia nu-l cunosc, pentru că nu cred să fi schimbat mai mult de câteva vorbe cu dânsa în ultimii 10 ani. Notați?

No, tez (vorba ardeleanului). După dictare, că domnul primar cunoaște pe dinafară numărul celui mai important plătitor de taxe din Adunații-Copăceni. Ceea ce mi se pare corect.

— Vorbesc bine românește părinții lui Fu? Despre el am înțeles că vorbește impecabil.

— Domnul Xia, destul de prost pentru cineva care-i de cât? 20-25 de ani în România? Doamna mi s-a părut că vorbește foarte bine românește, dar v-am spus, n-am stat prea mult la povești cu dânsa. Soția mea știe mai bine.

— Mulțumesc mult, mi-ați fost de mare ajutor. O ultimă întrebare, domnule primar: familia a anunțat Poliția despre dispariția lui Fu?

— Poliția? Nu știu. Dar de ce, credeți că i s-a întâmplat ceva grav?

Na-ți-o frântă, că ți-am dres-o, cum s-ar spune în mediile mecanicilor auto și ale chirurgilor ortopezi.

— De vreme ce a dispărut de aproape două zile, mă gândeam că poate s-au îngrijorat și…

— Aș! O fi la vreo petrecere a burlacilor, vedeți-vă de treabă! Important este să-l găsiți până la nuntă, v-am spus.

Facem mișcarea cu strânsul de lăbuțe, execut o întoarcere de manual la dreapta-mprejur și apuc să mă îndepărtez câțiva pași, când mă aud dintr-o dată strigat:

— Domnu' Bega! Am uitat ceva.

Mă răproșez, fără să i-o reproșez.

Augustin Perpessicius are în mână o bucățică de hârtie, pe care mi-o înmânează atunci când distanța dintre noi i-o permite. E de fapt un dreptunghi de carton, nu cu mult mai mare decât o carte de vizită, care prezintă față-verso un ansamblu rezidențial din Adunații-Copăceni.

Cum îi spune locului, nu te întrebi tu, dar ți-o spun eu? "The Golden Orchard", desigur, cum ai vrea să se numească niște "luxury apartments" care sunt "a prime real estate development nearby Bucharest", aflate la "only 5 minutes away from downtown Bucharest, by helicopter"? Ă?

— Fu are un apartament aici. L-a cumpărat pentru ocaziile în care lucrează târziu și nu mai are chef să meargă până în Corbeanca. M-am gândit că poate ar fi bine să cunoașteți acest aspect.

Achiesez, fără să juisez.

Bisăm manevra cu metacarpienele făcute pachețel și ridic ancora. Îl recuperez pe nea Gigi dintr-o discuție confuză despre motoarele electrice versus motoarele domnilor Karl Benz și Rudolf Diesel, iar pe Geo de sub o masă de protocol. S-a înstăpânit pe o ditamai tava cu mici și balotează cu nădejde, sub privirile galeșe a doi câini de pripas așezați pe burtă în fața lui.

Drumul cel nou este deschis circulației, dar să vezi chestie, nu trece nici o mașină, din nici o direcție. Așa că nu ne incomodează nimeni pe traseu până la Arcul Verde.

— Domnilor și flăcăilor, sper că v-ați distrat la sindrofie. Că eu am aflat lucruri noi și folositoare despre ginerică Fu Xia.

— Simbrifie pe dracu', tăticu, că io nu loai nimica. Decât dedei. Și anume explicații despre mână. Până îmi dete gându' cel bun, să dezîntrunez discuția către mașini.

Dar domnu' Geo nu dă curs invitației la dialog. E puțin cam verde la față și estimez că și-a depășit norma de înfulecat mici cam cu 40 de bucăți.

— Ți-e rău, flăcău?

— Puțin. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, eu cu mâncarea sunt cum e cămila cu apa. Ori șarpele boa cu prada. Trebuie doar să încep să diger.

— Nu-mi fac, dar îmi place destul de mult designul interior de la Beetle. Și parcă n-aș vrea să-l văd modificat cu silnicie.

— Aș! Eu n-am făcut de-astea nici măcar când am avut enterocolită. Mama zice că nu m-am născut cu glanda de vomitat.

— Mama ta e o simpatică. Dar o să stai totuși pe scaunul din față. Dacă simți că ți se rup zăgazurile, îmi faci semn și opresc. O să merg încet.

Mai pierde nițel din culoarea de crocodil când aude vestea cea mare:

— Îmi convine. Dar o să vezi că n-ai avut dreptate.

— Auzi, dar chiar așa, de ce te-ai întins la mici în halul ăla? Îți plac așa de mult, sau ce?

Mă privește uimit:

— Ce mici?

— Acolo sub masă, nu mâncai mici?

— Mici? Eu? Pfff! Sunt vegetarian, băi nene! Mâncam trunchi-copăceni, o specialitate de pe la noi, care seamănă cu salamul de biscuiți. Dar mult mai bună, evident. Ai mei nu-mi dau voie să mănânc prea mult, cică faci diabet. Aiurea! Ăștia de la inaugurare nici măcar nu s-au uitat la desert, s-au repezit ca berbecii la bere și potol. Am văzut oportunitatea și am umflat-o.

Ajungem la Arcul Verde și ne luăm locurile cum am vorbit. Lui nea Gigi îi pică bine treaba, fiindcă nu mai trebuie să se încentureze.

Pornesc ușurel. Depășim grupul adunat-copăcenilor care sărbătoresc bifarea încă unui episod din campania electorală. Sau marcarea pe răboj a unor noi litri moca de bere, după caz.

— Și zi așa, vegetarian, hm? Mi se pare o mare chestie să fii vegetarian la țară.

— Pentru că noi ăștia, care nu trăim la oraș, suntem un fel de oameni de categoria a doua?

Îmi înghit cuvintele. Mi-a dat șah cu nebunul, flăcăul. Ți-am zis că îmi place rău de tot puștiul, nu?

— Domnu' Geo, dăduși rău de tot cu oștirea în gardă, vine la moment replica din spate. Păi n-ai văzut în viața vieților tale om mai...

Vericule, sper ca nea Gigi să nu-și uite vorba, că suntem cu toții curioși cum e Toni ca om, așa-i?

Vreau doar să te anunț cine i-a curmat vorbele în respectivul punct de intens interes: un par lung și gros, care a traversat parbrizul Arcului Verde, i-a salutat lui nea Gigi carotida stângă centimetric, apoi și-a văzut de treabă ieșind prin lunetă.

Capitolul cinci. Degete o mână are.

Unde stăm cu rândul de veghe în lanul de secară şi ne întrebăm existenţialist dacă se cară sau nu se cară

Să-ţi spun că pun frână, ar fi o palidă descriere a modului în care-mi înfig talpa în pedală. Trag violent frâna de mână şi sar din maşină încă înainte ca ea să fi încremenit locului.

Cinci metri în faţa Arcului Verde, cu linia dublă continuă ce desparte sensurile de mers şerpuindu-i printre picioare, stă proţăpit un tip de înălţime medie, fabricat numai din muşchi la conservă şi piele de colecţie de culoarea abanosului. Pe faţa-i spână ca un fund de bebeluş, are trasate nişte linii şi cercuri cu alb, roşu şi ocru, iar sub respectivele figuri geometrice, tipul şi-a montat o expresie deloc prietenoasă.

Îţi mai zic doar că localizarea lui pe vârstometru ridică dificultăţi majore, dat fiind că noi ăştia, europenii, suntem handicapaţi în ceea ce priveşte ghicirea vârstei raselor galbenă şi neagră - omul poate avea oricât între 25 şi 50 de ani - şi că depedeve al garderobei, dânsa constă exclusiv dintr-un fel de şorţ ce pare din piele, care-i coboară până aproape de jumătatea pulpelor.

Hai, că mă grăbesc să-i dau bice cu dialogul. Ştiu că tinzi să sari peste pasajele cu descrieri, oricât de suculente ţi le prepar:

— Puteai să omori pe cineva, dementule! fornăi ca un taur întărâtat de picadori, în timp ce mă îndrept cu paşi mari spre el.

Observ la 10-15 metri în spatele lui un soi de baricadă, care blochează drumul dintr-o parte în alta. În spatele baricadei, un grup de 7-8 cetăţeni de vârste diferite. Toţi bărbaţi şi toţi ţărani de prin partea locului, după cum se arată de la distanţa de unde-i filez. Sunt calmi, dar fumează ca nişte turci.

Mă montez în ritmul paşilor:

— Cum poate să-ţi treacă prin cap o asemenea idioţenie, să arunci cu chestia aia în maşină? Am un copil înăuntru şi...

— Şi un nene pe bancheta din spate, sare Kunta Kinte din mers în trăsura de dialog, care-i murdar pe faţă de smoală. Iar copilul nu-i chiar copil, deşi n-are încă vârsta legală să poată merge pe scaunul pasagerului din dreapta.

În timp ce mă proţăpesc în faţa lui mi-o ia falca, ştii cum? La vale, exact!

— Tu ce crezi, băi faţă palidă, dacă voiam să nimeresc pe careva, n-o făceam? Iau vrabia din zbor cu sulița, dacă-mi pun mintea. Dar i-am spus foarte clar primarului: pe-aici nu se trece, punct. Şi acum ce face umflatul ăla, ne ia prin învăluire, trimite băieţi spălaţi la negociere? N-am nimic cu tine, dar du-te şi spune-i grămezii ăleia de rahat că nu rămâne nu, când a zis Kung. Şi să vină el la discuţii, dacă-i dă mâna aia de Bibendum.

Na fain, bine că mi-a adus aminte el cum îl cheamă. Că am un obicei, băi frate, să uit pe loc numele oamenilor, imediat după ce şi l-au spus sau li l-am pus (cum am dat-o pe-asta, din puţul gramaticii!).

— Te afli într-o eroare mai mare decât s-au aflat arbitrii la al treilea gol al Angliei din finala cu Germania de la Campionatul Mondial de Fotbal din 1966. N-am nici o legătură cu autorităţile locale. După tine veneam, la fermă.

Tresare:

— Cu mine aveai treabă? De ce? Sau pentru ce?

— Fu Xia.

Cum face un negru când se întunecă la faţă? N-ai nici tu idee, este? E, cum o fi să fie, cert e că mister Kung îşi schimbă în sensul respectiv expresia; deduc asta după ochii care-şi pierd strălucirea şi după colţurile gurii lăsate în jos:

— Nu ştiu nimic de Fu, îmi spune cu o voce schimbată.

Nu mai are tonul ăla plin de arţag, nu; acum cuvintele-i sunt de-a dreptul uleioase.

— Adică, nimic în afară de faptul că a plecat alaltăieri seară spre Bucureşti, să rezolve câteva chestii pentru nuntă. Aşa mi-a spus mie, cel puţin. Şi de atunci, pauză! Dar tu, ce treabă ai cu el, albule?

— Viitoarea lui naşă, o doamnă imensă din toate punctele de vedere şi de care sunt sigur că ai auzit, m-a rugat să mă interesez de el. Eşti la curent, sper, că nu mâine, dar exact poimâine, tânărul Fu e aşteptat la nunta lui.

Mi se pare mie sau Omului Negru i-au trecut nişte cărbuni încinşi prin ochii lui cei galbeni? Aha, zici că ai observat şi tu?

Nu i-o fi căzut bine la stomac punerea în cui a paloşului de celibatar de către sensei Fu Xia, hm? După ce aţi cutreierat împreună atâtea păduri pubiene, băietani fiind, n-ai cum să fii foarte fericit că Fu, tovarăşul tău, are de gând să joace golf la o singură gaură de-acum înainte. Ţi se schimbă automat nişte automatisme (băuta de vineri seara? agăţatul de sâmbătă? grătarul de duminică?) şi #acumasincer, cui naibii îi place schimbarea, te întreb?

— Umblă nişte vorbe prin eter că Fu şi cu tine sunteţi un fel de fraţii Petreuş din Adundaţii-Copăceni.

Îmi arată toată claviatura, într-un zâmbet mai larg decât Barajul Vidraru.

— Moroşenii ăia doi, care cântau împreună pe vremea lui Ceaşcă?

— Hopa! Avem cunoştinţe de-astea, cu specific etnografic?

— I-am văzut live, să ştii, prin '87 sau '88. Cântau la un restaurant cu grădină din Neptun, unde eram chelner.

Deci omul e sărit binişor de 40 (ani, nu centimetri). 45-46? Dă careva mai mult? Nu? Deci rămâne 47.

— Super, sper că te-a dus mintea să le ceri un autograf, sunt sigur că în zilele noastre valorează deja greutatea lui în aer. Dar nu mi-ai răspuns totuşi la întrebare: sunteţi fraţi de cruce, voi doi?

— Eu am avut o viaţă grea. Şi înainte, şi după '89. Că pe mine m-a crescut Statul. Ştii cum se zice, administrator mai prost decât Statul nu există; să vezi însă ca părinte cât de nasol poate fi. Dar nu era de ajuns că eram orfan. Nu, trebuia să mă nasc şi negru. Iar pe români, îi ştii, tipi de gaşcă, descurcăreţi, iubitori de pahar şi băşcălioşi cât cuprinde, dar totul până la unguri. Şi ce poate fi mai unguresc decât un negru?

Dickens, nene! Următorul roman Toni Bega îl plasez direct într-un orfelinat, să ştim o treabă.

— Sunt tot numai un nor plângăcios pe dinăuntru, dar ce legătură au toate astea cu prietenul Fu Xia?

Angolaman continuă să privească într-un punct fix situat undeva deasupra umărului meu stâng. Își ciupește mecanic lobul urechii drepte, cu degetul mare și cel arătător. Pare căzut într-o mini-transă:

— Când l-am cunoscut pe Fu, înotam deja de mulți ani în rahat, fără speranță că am să pot să ies din el altfel decât prin înec. Iar Fu știi ce a făcut? Nu mi-a aruncat un colac, nu. Și nici nu mi-a dat lecții de înot prin megafon, ca toți campionii ăștia mondiali la dat sfaturi de pe margine, pe care nu-s în stare să le urmeze ei înșiși. Nu, domnule, Fu mi-a întins toată mâna și m-a tras afară. Mie, un nimeni. Mie, oii negre.

Își aduce privirile din depărtare și focalizează din nou pe fabuloșii irișii ai lui măndel:

— Dacă sunt fratele de cruce al lui Fu, albule? Nu, n-aș îndrăzni niciodată să mă gândesc la Fu în felul ăsta. Dacă mi-aș da viața pentru el? Mă duc chiar acum pe jos până în iad, dacă e nevoie, și-i las pe ortacii lui Scaraoțchi să mă taie în bucăți.

De pe fața lui nu-mi dau seama de mare lucru, că nu-s ghicitor în cafea, dar urechea-mi cea fin muzicală distinge din tonul omului niște doze babane de sinceritate. Și sper să am ocazia să aflu cum anume Fu mâna pusă.

— Bun, înseamnă că suntem în aceeași echipă, zic. Obișnuiesc să-mi respect promisiunile și i-am făgăduit nașei lui Fu că o să-i aduc finul la timp pentru nuntă. Nuntă pentru care înțeleg că doamna și domnul primar Perpessicius au depus niște diligențe remarcabile.

De data aceasta Kung nu-și poate reprima o strâmbătură artistică:

— Niște moroni. Sau, vorba lui Fu, moroneți. Le-a spus în toate felurile posibile și imposibile că vrea o nuntă mică și discretă, la care să participe doar familiile și oamenii apropiați. Dar ți-ai găsit! Mastodonții ăia doi socotesc totul numai în cantități industriale și nu cunosc decât două mărimi: enorm și colosal. Și când ai o nuntă cu o mie cinci sute de invitați și cu program ca la manifestațiile de "23 August" de pe vremea lui Ceașcă, nu-i greu de ghicit la ce categorie se înscrie.

Moroneți, da. Chiar mă întrebam pe unde o să scot cămașa de data asta cu titlul. Și uite ce frumos m-am servit!

— Și din cei 1.500 de invitați, câți sunt din partea lui Fu?

— Părinții lui și câteva rude din China - bunicii, niște mătuși, unchi și veri. Cam douăzeci de persoane cu totul.

— Și restul de 98,67% dintre invitați, din partea miresei?

— Aș! Din partea Anei sunt vreo cincizeci de persoane. Grosul cel mare sunt invitații primarului. De parcă ar fi nunta lor, a dinozaurilor.

Mă pufnește râsul. Kung mă privește vag contrariat.

— Nu, stai liniștit, am o fantezie bogată, și când ai zis de nunta dinozaurilor, mi-am imaginat niște scene.

— Râzi tu, râzi, Harap-Alb, dar ursul te așteaptă sub pod, face Strămoșul Omului.

La propriu îi spun așa, fiindcă neamul Kung - numit și San ori Oamenii Tufișurilor - din care face dânsul parte, este unul din cele 14 grupuri ancestrale din care a evoluat întreaga omenire. Și da, recunosc, mi-e simpatic Întunecatul, chit că are porniri de vânător cu sulița.

— Mai bine ursul sub pod, decât ditamai barajul pe drum, iată. Apropo, care-i treaba, de ce ați blocat drumul?

— N-ai tu treabă, străinule. Îți ajunge dacă știi că e o dispută pe principii între noi, cei de la fermă, și autoritățile locale. Vorba vine, autorități locale. Între noi și boul ăla de primar, că el a insistat cu drumul lui pește.

— Corect, nu-i treaba mea. Dar ce vrei, sunt curios din fire, ca fata mare despre sex. Să revenim însă la Fu: când l-ai văzut ultima oară?

— Alaltăieri, la fermă. El e jupânul acolo, iar eu sunt mâna lui dreaptă. "Nouchilul", așa-mi zice el, că-s un vechil pe stil nou, cică.

I-auzi, vericule! Nu zici că Fu o fi vreun iubitor de limbă română dulce mult aduce?

— Ceva deosebit de semnalat în ziua respectivă?

— Nu, nimic. Era iritat de faza cu repetiția pentru nuntă, care urma să se întâmple a doua zi, dar în rest nimic. Ah, bun, era bucuros că o să-și întâlnească bunicii în seara respectivă. Nu-i mai văzuse de câțiva ani. Ultima oară am fost împreună în China, și asta a fost acum 5 ani, 5 ani și ceva.

— De fapt, de câți ani îl cunoști pe Fu?

Îl simt cum se pune brusc în gardă:

— De ce?

— Cum îți spuneam, sunt un tip curios.

— Cam de vreo zece ani.

— "Cam" și "vreo" astea nu prea cadrează cu discursul pe care mi l-ai servit nițel mai devreme, cu mâna întinsă de Fu. Dar...

— Unsprezece ani, șapte luni și douăzeci și patru de zile, mi-o retează brusc Kung. Îți pot spune și orele și minutele, dacă te aranjează în vreun fel.

— Voiam să știu doar cât anume cunoști din trecutul lui Fu. Pentru că am auzit niște lucruri care... În fine, trecutul lui nu e treaba mea, nu sunt polițist și nici procuror, pe mine mă interesează doar viitorul lui. Să-l găsesc în timp util pentru nuntă, adică. Dar dacă cineva din trecutul lui Fu s-a înfiripat recent în peisaj și i-a dat târcoale, trebuie să știu.

Negrul clatină din cap:

— Nu știu nimic, n-am văzut nimic...

— ... n-am auzit nimic, nu spun nimic, mda. Parcă văd titlurile din ziare: "Omerta naște pui vii la Adunații-Copăceni".

Pentru prima dată de la începutul discuției noastre, Man of Black își pierde răbdarea. Face un pas spre mine, care spulberă distanța și așa nesemnificativă dintre noi, și-mi prezintă spre aprobare următorul text, rostit pe un ton apăsat:

— Ascultă, albule. Dacă vrei să-l găsești pe Fu, părerea mea este că arzi gazul de pomană într-un loc în care în mod evident el nu este. Îți repet ceea ce ți-am mai spus deja: nu știu ce s-a întâmplat cu Fu. L-am văzut ultima oară acum două zile, în jur de ora 18:00, când a plecat de la fermă spre București. De atunci, nu am mai auzit nimic de el. Mai mult decât atât nu am ce să-ți spun pe acest subiect. Acum fii atât de amabil și întoarce-te de unde ai venit. Vezi-ți de treaba ta, că ne supărăm. Și n-ai vrea să vezi de ce e în stare un negru supărat.

Mă aplec ușurel spre el, că-i mai scund decât mine:

— Campionule, amenințările nu fac decât să-mi accelereze metabolismul și să-mi crească pofta de mâncare. Și cum am un sentiment foarte acut că-mi ascunzi niște lucruri legate de Fu, aș zice că mai devreme sau mai târziu o să mai apelez la ciorba asta pe care o servești.

Îi întorc spatele, dau ocol Arcului Verde, iau parul, îl ridic deasupra umărului drept și-mi scot fuleul cel superb la aer.

Mă îndrept ca fulgerul spre Kung, care îmi privește manevrele neclintit, și ajuns la un metru în fața lui, arunc cu putere sulița improvizată. Se duce vreo cincizeci de metri în spatele baricadei.

— Ți-ai uitat jucăria în drum, zic.

Kung nu s-a întors să privească zborul suliței. Se mulțumește să mă privească fix, cu maxilarele încleștate și fără să scoată un piuit. Când întorc Arcul Verde și demarez înapoi spre Adunații-Copăceni, îl las în aceeași poziție.

Ca pe o pată de culoare în mijlocul curcubeului.

Capitolul care stă de 6.

Unde ni se arată nişte iele în iesle pline cu tesle lungi ca nişte trese

Ai condus vreodată o maşină fără parbriz? Interesantă experienţă. E ca şi cum ai fi într-o decapotabilă. Legat pe capotă.

Iar când îţi lipseşte atât parbrizul, cât şi luneta, se creează un curent de aer care i-ar da emoţii mistralului. Nea Gigi ne anunţă că nu poate să suporte încă un supliciu (mă rog, cuvântul pe care-l foloseşte este "subplici") pe ziua de astăzi, aşa că o să se pitească în spatele scaunelor şi deci să nu contăm pe el. Drept care mă conversez cu flăcăul Geo.

Bine, de fapt e puţin invers, pentru că tânărul mă antrenează în dialog:

— Dar aţi vorbit ceva voi doi, acolo. Şi eu care crezusem, când te-ai dat jos din maşină şi te-ai dus ca un cocoş spre el, că o să vă luaţi la bătaie.

— Sunt paşnic ca o floare de colţ, flăcău. Şi nu sar niciodată la bătaie, răspund cu violenţă la violenţă numai dacă e absolut necesar şi nu există altă cale. Am fost un pic mai agitat doar pentru că mi s-a părut că gestul lui Kung a fost complet aiurea. Ar fi putut să vă rănească, pe tine sau nea Gigi. Dar ce să vezi, individul susţine că-i un artist neînţeles la sportul cu suliţa, şi că intenţionat a aruncat în felul ăla; să ne sperie, fără să ne atingă. Credea că venim din partea unchiului tău, are ceva neînţelegeri cu el, se pare.

— Asta-i veche de când lumea, nene. Negrul şi unchiul nu s-au înţeles niciodată, de când a venit la fermă. Au mai fost scandaluri între ei şi înainte, dar chinezul s-a băgat întotdeauna între ei.

I-auzi! Vezi cum strâng material, ca o albinuţă?

— Scandaluri de ce fel?

— Aşa, ca în Tom şi Jerry. Că Fu e şeful, dar negrul e cel care face şi drege. Şi are nevoie tot timpul de aprobări, autorizaţii şi acte de la unchiul. Care nu i le dă cât de repede le vrea negrul. Şi de-aici, sar scântei.

Mi se pare că am trecut deja de locul în care fusese organizată mai devreme sindrofia de inaugurare a şoselei pe care zburdăm. Greu de spus, fiindcă n-a mai rămas nici o urmă din toate desfăşurările de forţe de mai devreme. L-aş fi întrebat pe domnul edil câte ceva despre Kung.

— Auzi, nene, dar ce te gândeşti să faci cu geamurile? Le pui pe Casco, nu?

— Da. Trebuie să ajung la asigurator şi apoi la un service autorizat Volkswagen.

— Avem şi noi unul în comună, ştii? Nou-nouţ, l-au deschis de vreun an abia. La cine ai Casco?

— La Allianz.

— Super, au birou chiar la service! Nu vrei să trecem pe acolo mai întâi? Faci constatarea şi dacă ai noroc, îţi pun ăştia şi geamurile.

Aud fornăieli aprobatoare din spatele scaunelor, ceea ce înseamnă că nea Gigi a votat cu singura lui mână validă varianta puştiului. Purced în consecinţă spre service.

Ajungem în mai puţin de 10 minute. E o construcţie mică, nouă şi cochetă, din sticlă şi aluminiu. Iar pe drumul ce face la dreapta, pe lângă service, ghici ce zăresc? Un panou mare, pe care se lăfăie următorul text "The Golden Orchard. Luxury apartments for sale. 500 m“.

Şi aşa e, la o oarecare distanţă se zăreşte un grup de 4 blocuri cu 8 etaje, din care doar primele două sunt finalizate. Simţi ce idee mi se înfiripă în cazanul cu aburi, nu?

Cu asigurarea merge repede. Poze, o hârtie completată, o copie a poliţei de asigurare şi gata. Cu schimbatul parbrizului şi lunetei, e mai complicat.

Desigur că service-ul din Adunaţii-Copăceni nu are asemenea repere pe inventar. Dar tipul de la piese de schimb se interesează de stocurile din Bucureşti şi găseşte parbrizul într-o parte şi luneta în alta. Mă întreabă dacă-s de acord să trimită o maşină după ele, că o să mi le poată monta până la sfârşitul programului. Îi dau verde, şi apoi plusez cu cheile de la maşină.

Îi las pe nea Gigi şi pe năpârstoc în sala de aşteptare de la service şi mă duc să dau o raită prin cuibarul lui Fu Xia din "The Golden Orchard".

Singura chestie golden din ansamblul rezidenţial de lux din Adunaţii-Copăceni este culoarea folosită la literele din semnul "Bine Aţi Venit!" care

atârnă deasupra porţii ce asigură accesul auto pe proprietate. O.K., când zic "poartă", te rog să ai în vedere doar conceptul cu pricina, deoarece dezvoltatorul a uitat să monteze respectivul obiect la locul cuvenit.

Intru fluierând şi cu mâinile în buzunare, fără să mă întrebe cineva de sănătate.

Locul pare părăsit. Nici o fereastră deschisă la primele două blocuri, nici o activitate la blocurile neterminate din spatele acestora. De asemenea, nimeni primprejur, la locul de joacă pentru copii (o groapă de nisip, două leagăne şi un tobogan fabricate dintr-un plastic colorat ţipător) sau pe cele două bănci din faţa intrărilor în bloc.

Dacă eşti curios pe parte de arhitectură cum se prezintă blocurile, trebuie să-ţi spun că la acest capitol lucrurile stau cum nu se poate mai creativ şi splendid. Fiindcă artistul a avut ideea să nu trântească nişte paralelipipede urâte şi seci, pe care, orice ar fi, nu ai cum să le faci să arate bine. Nu frăţicule, în cazul "The Golden Orchard" blocurile au formă hexagonală. He-xa-go-na-lă, da, ai citit bine.

Iar legătura, dacă stai nițel să rumegi, e de-a dreptul la mintea viermelui de măr: livadă - polenizare - albine - miere - faguri - hexagon. "Pfuai de mine, să-mi trag una, ce geniu sunt!" şi-o fi zis The Arkitschtect în timp ce aşternea Plăsmuirea pe planşetă.

Și te-ai gândi că după o asemenea revelaţie, geniul creator şi-a luat un mic concediu de odihnă, nu? Ei bine, nu şi la Adunaţii-Copăceni, vericule! Fiindcă motivul hexagonului e repetat cu obstinaţie oriunde s-a putut: ferestrele care străpung faţadele sunt hexagonale; uşile de acces în blocuri au formă hexagonală; pavimentul e făcut din dale hexagonale. Mă copleşeşte brusc sentimentul că mă aflu într-un stup. A luxury one, ce-i drept.

Dar livada, Toni? Zi-ne puţin şi de livada în mijlocul căreia a răsărit această grandiozitate a arhitecturii moderne şi chiar mondene.

Ah, livada, da. E frumoasă, dânsa. Constă în câţiva pomişori piperniciţi, plantaţi de-a lungul gardului care desparte lumea luxului absolut de lumea absolut ordinară din exterior.

Nu ştiu de voi, prieteni, dar eu cred că în nişte ani (nu foarte mulţi), o proprietate aici va fi tot la fel de valoroasă ca una în Monaco, deci zic să

cumpărăm la prețurile modice din zilele noastre. Doar 2.000 euro + TVA metrul pătrat construit e chilipir curat, zău.

Un "an tam tiri mogo dam" pe care-l rostesc repede în barbă mă anunță că blocul din dreapta este cel în care îmi voi începe vizita. Ceea ce nu poate decât să mă bucure, întrucât întotdeauna am fost om de dreapta. Deşi pot s-o fac şi cu stânga atunci când e nevoie (de scris zic).

Cu pasul elastic, asigurat de talpa Free de la perechea de Nike ce-mi poartă de azi-dimineață mersul prin viață, mă introduc în sălaş.

Dau peste un hol micuț, încadrat pe ambele părți de nişte cutii poştale de culoare roşie, cu trepte în față care duc spre casa scărilor. Cutiile nu poartă decât numere, deci pas să-mi dau seama dacă am nimerit la adresa lui Fu Xia. Urc treptele în pasul uriaşului şi dau buzna pe uşile batante.

Ceva şanse pentru o cabină de portar în acest lux orbitor, întrebi? Îhm, două mai mici.

Literalmente zic "două mai mici". Pentru că descopăr două... nici nu ştiu cum să le zic... cabine de probă? Adică o pereche de construcții gemene, situate de o parte şi de alta a intrării, cu o amprentă la sol de cel mult 2 mp fiecare.

La cei un metru şi optzeci şi cinci de centimetri bătuți pe muchie ai lui măndel, zic că aş încăpea perfect acolo în picioare. Dar nu sunt de loc convins că aş avea loc aşezat, fără să-mi iasă genunchii pe uşa-fereastră care asigură fluxul de aer, lumină şi oameni înspre şi dinspre coşmelie.

Acum că ştii spre ce parte mă trage ața, ghiceşti desigur pe care din cele două gherete o vizitez prima.

E pustie. Uman vorbind, pentru că altminteri, e plină de tot felul de mături, halate, mopuri, găleți, cârpe şi alte lucruşoare utile când te loveşte hărnicia sau, alternativ, când îți începe programul de lucru.

"Cabine de probă" parcă am zis, aşa-i? Se pare că nenea peste care dau în cealaltă, n-a trecut proba.

E un bărbat în vârstă, cu părul aproape alb, pieptănat cu cărare pe o parte, îmbrăcat într-o salopetă de culoare gri deschis. Stă nemişcat în picioare şi mă priveşte cu ochii mari, dar goliți de orice urmă de viață. De la gât îi pleacă o bucată de cablu gros, care urcă până la un cârlig metalic din tavan, apoi coboară într-un unghi ascuțit spre uşă.

Smucesc de mânerul rotund și trag de ușă înspre mine. Oroare, spânzuratul se ridică în viteză spre tavan! Celălalt capăt al cablului este legat de mânerul interior al ușii, deci cadavrul se mișcă după cum se vântură ușa. Deschisă - urcă; închisă - coboară.

Hm, doar mie mi se pare că tot mecanismul ăsta este un soi de metodă de a face pe cineva să ciripească? Și-ți spun, asta e doar prima și cea mai la îndemână dintre întrebările care mi se îngrămădesc în devlă, am un set complet în așteptare.

Dau să mă tirez, când observ o bucată de hârtie pe ideea de masă care, împreună cu un taburet, constituie singurul mobilier al minusculei încăperi. E rătăcită printre niște chitanțe și facturi, dar îmi atrage atenția pentru că la origini pare să fi fost treimea superioară a unei coli A4, scoasă la imprimantă, din care a fost ruptă în grabă.

O iau și citesc următoarele cuvinte:

Apele tulburate aduc mâlul la suprafață. O jertfă nu ține loc de adevăr. Dreptatea e un dragon ce nu mai are nevoie de nici o prezentare. Uitarea înseamnă premiul întâi cu coroană funebră.

Nu știu sigur dacă ridic doar din sprâncene, ori și din umeri, dar cert este faptul că bag bucata de hârtie în buzunar. Aș vrea să studiez pe îndelete chestiunea când o să am un pic de timp. Poate că toată înțelepciunea Universului este concentrată în cele 4 propoziții, și ar fi mare păcat să ratez o asemenea șansă. Sau toată prostia, fie, dar șansa îmi pare la fel de valabilă.

Închid ușa cu grijă.

Acum văd că spânzuratul nu stă chiar în picioare, așa cum crezusem la început. Îi lipsesc din înălțime cam 20 de centimetri care să acopere distanța ce-i separă lăboanțele de sol. Și apropo de lăboanțe, bine că mi-am amintit să-mi șterg amprentele de pe mânerul de la ușă. N-aș vrea să dau idei greșite știm noi cui.

Bun, din unghiul în care am văzut eu trebușoara, aș zice că și-a halit certificatul de naștere de ceva mai puțin de o oră. Infinitezimal la scara veșniciei, da, dar când ți s-a băgat mortul în casă (vorba sysadmin-ilor), înseamnă enorm de mult. Ori, dacă nu a dat nimeni alarma în tot acest timp, ce concluzie putem trage, my dear Watson? Bravo, Pătrățel, așa e: că n-a intrat și n-a ieșit nimeni din bloc, în tot acest interval.

Încă ar mai fi ceva timp să găbjesc apartamentul lui Fu Xia și să arunc la rândul meu un ochi prin el, nu? Tare-mi spune mie degetul mijlociu de la piciorul stâng că nenea cu privirea sticloasă nu s-a certat cu gunoierii veniți să-și încaseze tainul mai repede anul acesta.

Stau o fracțiune de secundă să meditez: dacă aș fi Fu și aș avea de ales, unde mi-aș cumpăra un apartament pe care-l folosesc doar atunci când sunt prea obosit ca să conduc până acasă? Într-un bloc cu 8 etaje, fără lift prevăzut din construcție? La parter sau cel mult la etajul unu, bingo!

La parter nu este. Sunt două apartamente, adevărat, dar ele par să fi fost gândite ca spații comerciale. Ambele au niște uși din PVC prin care se poate vedea în interior. Într-unul din ele, chiar a fost un magazin, pentru că sunt câteva rafturi înalte și goale abandonate pe un perete lateral. Celălalt apartament e gol-goluțeanu.

Scara ce duce spre etaj e plasată aproximativ în centrul figurii hexagonale care formează secțiunea planului parterului. Urc câte două trepte deodată. Sunt doar două apartamente, la fel ca jos, doar că spațiul pe care acestea îl ocupă e mult mai mare, nemaifiind nevoie de spațiile tehnice.

Știu ce zici, cu partea dreaptă and stuff; chiar dau să mă îndrept în direcția cu pricina. Dar observ că ușa apartamentului din stânga e ușor întredeschisă. Și cum am glanda curiozitară hiperactivă, ți-e clar că imaginea mă atrage precum un magnet atrage pilitura de fier, nu?

Împing foarte ușor ușa, cu degetul arătător, să văd cum reacționează. Nu scârțâie, ceea ce într-un fel e bine. În altele, e nasol. Intru pe o proprietate privată, fără nici un drept, iar dânsa se mai află și în jurisdicția giurgiuveană, unde n-am prea multe cunoștințe în rândul instituțiilor care ar avea câte ceva de comentat în această privință. Dar dacă te-ai prins în horă, trebuie s-o joci, parcă așa e vorba din bătrâni. Aplic mai multă forță în deget și ușa se deschide silențios, suficient cât să mă pot strecura înăuntru.

Mă aștepți pe palier, sau intri și tu cu mine, să te încadrezi la complicitate?

Uau! Ăsta-i primul lucru pe care îl am de zis după ce trec de prag și închid ușa în spatele meu. Pentru un apartament de bloc, spațiul e gigantic. Pentru un apartament de bloc din Adunații-Copăceni, e monstruos.

Apartamentul ocupă jumătate din planul hexagonal al etajului, minus casa scărilor. Cam 200 mp, așa, la ochi. Dacă nu cumva sunt furat de

impresia artistică, pentru că întregul apartament este un singur spațiu larg și deschis. Și fără ferestrele alea hexagonale, grupate câte două pe fiecare din cei trei pereți exteriori, ar fi arătat chiar într-un mare fel.

Să-ți zic de amenajările interioare, sau de cadavre? Sigur? O.K., uite: cea mai interesantă mi se pare baia, toată numai sticlă și alu…

Nu trage, dom' Cititoreaca, sunt eu, Tonicică!

E vorba de patru cadavre, aranjate sub forma unui pătrat circumscris patului imens și rotund aflat în aproprierea unei ferestre. Toți cei patru tipi aliniați pe pat sunt chinezi. Nu se văd plăgi sau alte forme de violență, și fără o privire mai de aproape, mi-e greu să spun care ar fi cauza morții.

De ce nu purced, întrebi? Pentru că deja toată treaba arată a foarte mare deranj. Cinci cadavre nu sunt de colea. Așa că pe de o parte, nu vreau să periclitez eventualele urme pe care le-ar putea amuși na criminaliștii, iar pe de altă parte, trebuie musai să anunț autoritățile.

Tocmai mă pregătesc să mă întorc spre ușă, ca să ies din cadru. Dar nu mai apuc, pentru că mă izbește ceva strașnic în moalele capului. Lovitură care se grăbește să mă scoată ea prima din cadru.

Capitolul șoapte.

Unde se vede din satelit că nu mărimea contează, ci exclusiv cine face măsurătorile și de ce

E o poezie de Topârceanu, "Balada chiriașului grăbit", pe care o citeam cu religiozitate pe vremea când, student fiind, schimbam locuințele și de câte 3-4 ori pe an. "Rămâi sănătoasă, cucoană / Că-mi iau geamantanul și plec!", zicea acolo prietenul George.

N-am idee de ce-mi vine în minte tocmai chestia asta. Poate pentru că madama pe care o zăresc atunci când fac ochi corespunde cumva arhetipului pe care mi-l imaginam eu ca fiind "cucoana" din poezie?

Stai nițel, să-mi scot scula de zugrăvit din geamantan, o să te prinzi imediat despre ce-ți zice Toni B. aici.

Mă aflu într-o cameră joasă, care prezintă pe post de perforații o ușă grosolană din lemn și o fereastră cu patru ochiuri de geam montate strâmb. Pereții au suprafețe foarte neregulate și sunt spoiți cu var, iar pe jos este pământ bătut cu maiul.

Sună a casă de chirpici, este? Exact, așa m-am gândit și eu.

Șed în fund, sprijinit cu spatele de perete. Am mâinile și picioarele zdravăn legate cu bandă adezivă. Că mă știi doar, sunt un mare norocos de felul meu.

Singura mobilă din încăpere este reprezentată de o masă, plasată în dreptul ferestrei, și de două scaune, poziționate de o parte și de alta a acesteia. Mobilierul e mai mult decât artizanal. Arată ca și cum cineva mi-ar da o secure, m-ar trimite într-o pădure și mi-ar spune că dacă nu mă întorc înapoi cu o masă și două scaune, se va întâmpla ceva foarte nasol cu întreaga omenire. Fiindcă da, eu și cu lucrul manual ne cunoaștem, dar suntem certați și nu ne salutăm.

Pe scaunul aflat în stânga mesei stă o madamă care seamănă leit cu doi saci de cartofi îngemănaţi la ceea ce ar fi trebuit în mod normal să se numească talie. Pe sacul din partea de sus este aşezată o căpăţână, de forma şi dimensiunea ridichei uriaşe din povestea omonimă. Contribuie puţin la impresia aceasta şi baticul, legat cu două colţuri ridicate deasupra capului.

De unde sunt eu, şi la lumina chioară care se revarsă din lampa cu gaz aflată pe masă (că din ce se vede pe fereastră, e noapte de-a răulea), nu-mi dau seama dacă femeia e tânără sau bătrână. Cum o privesc din profil, singurul lucru pe care pot să-l remarc la madamă este nasul mare şi coroiat, pentru care dacă n-a primit încă un premiu la competiţia internaţională "Toarta de Aur", sigur e pe lista foarte scurtă la ediţiile care vin.

Ah, da! Şi faptul că plânge şi suspină. Iar eu, ca fin psiholog ce sunt şi mă ştii, aflu dintr-o singură privire ce o frământă.

Ceapa.

Cucoana curăţă ceapă.

Foarte multă ceapă. Enorm de multă ceapă. Tone de ceapă.

Împrăştiate peste tot, în felurite recipiente, de la oale şi tingiri, la ligheane şi găleţi. Şi are o dexteritate care te înmărmureşte, curăţă o ceapă dintr-o singură mişcare circulară a cuţitului.

Între noi fie vorba, aş paria o butelcă de Pasha de la Cartier contra o durere nocturnă de dinţi, că m-a trezit din leşin însuşi mirosul fetid de ceapă. Şi am fost ceva vreme piua. Nu ştiu ora exactă la care mă înfiripasem în "The Golden Orchard", dar nu cred să fi fost mai mult de patru, patru şi jumătate după-amiaza. Deci vreo câteva ore bune, am tot cules floricele pe câmpii.

Nu mai suport, simt că-mi ucide neuron cu neuron mirosul ăsta. Dau să zbier ceva, dar trebuie că m-au potcovit cu nişte bandă adezivă şi pe partea vocală, că nu pot să deschid gura.

Şi atunci încep să mă zvârcolesc, precum viermuşul în degetele pescarului, când acesta se pregăteşte să-l înfigă în cârlig. Durează ceva lupta mea cu mine însumi, fiindcă madama e foarte absorbită în operaţiunea de sadică dezbrăcare a cepelor. Aude într-un final zbaterile şi îşi mută privirile asupra lui măndel.

Oroare!

Cucoana e ditamai cuconul. Unul care n-a fost deloc cruţat de Maica Natură, frăţicule! Ba, ai zice că în cazul lui a fost vorba de mumă-sa vitregă, care numai de-a naibii a ţinut morţiş să-i treacă în carneţel toate grozăviile posibile din meniu.

Nasul e coroiat doar din profil, că altfel din faţă arată ca semnul &. Gura e o hrubă fără buze. Ochii seamănă mai mult cu două răni adânci. În fine, nu insist. Ideea e că dacă vreunul din adulţii din jurul tău (părinţi, bunici etc.) ţi-au introdus conceptul de baubau când erai copil, să ştii că acesta musai trebuie să fi arătat în realitate ca nenea care mă priveşte acum.

Dă drumul la cuţit şi se apucă să scociorască prin sacul care formează partea de jos a fizicului său năzdrăvan. Scoate de acolo un iPhone 4 alb, atinge de câteva ori ecranul, apoi îl duce la ureche şi spune sec:

— S-a trezit.

Apoi îşi vârâ telefonul înapoi la teşcherea şi se reapucă de curăţat ceapă.

Chirpici şi iPhone. Ceapă şi iPhone. iPhone şi lampă pe gaz.

Mi se pare cum nu se poate mai potrivit, că doar suntem în grădina Carpaţilor, fostă a Edenului. Şi se ştie, dacă America este ţara tuturor posibilităţilor, România este ţara tuturor imposibilităţilor.

Divagaţiile îmi sunt curmate de intrarea în scenă a unui nene slăbănog şi prizărit, dar dotat cu antebraţe şi labe supra-dimensionate, în genul celor ale lui Popey Marinarul. Strânge pumnul drept, se apleacă asupra mea şi-mi serveşte o porţie atât de babană, că nici nu mai văd stele verzi. Cad direct în neant şi nevisare.

Când mă întorc din nou pe Pământ, printre nesemenii mei, constat două lucruri, într-o ordine aleatoare: sunt aşezat pe un scaun şi am părăsit camera din casa de chirpici.

Mă aflu într-o hală uriaşă, luminată ca ziua în amiaza mare de nişte neoane puternice, plasate pe tavan în snopuri de câte cinci bucăţi.

Am mâinile priponite la spate, într-o poziţie neplăcută, cu muşchii extrem de tensionaţi; e ca şi cum cineva m-ar trage insistent şi cu forţă constantă de mâini înspre pardoseală. De asemenea picioarele, de la genunchi în jos, sunt legate zdravăn de scaun, care la rândul său este fixat în pardoseala de ciment.

Și sunt la bustul gol. Ba chiar desculț, aș zice, dacă e să mă iau după răceala de sub tălpi.

În dreapta mea se află un reflector cu trepied, cum se întâlnește prin studiourile foto mai dichisite. Jetul de lumină e proiectat pe mine, simt căldura lui și stropii de transpirație care fac concurs de viteză pe epidermă. În față, e plasat un birou masiv de lemn, în genul birourilor directoriale de pe vremuri. E străjuit de trei scaune cu spătar înalt, momentan nepopulate.

Cu excepția unei arii de circa 100 mp unde se află biroul, mândel și reflectorul, hala e ticsită de paleți, organizați pe patru mari căprării, două pe centru și două pe margini, despărțite de niște culoare de lățimea unor drumuri județene.

Nu se întrevede nici o activitate, e liniște și... era să zic pace, dar na, sper că îmi înțelegi reținerile.

Nu știu de tine, vericule, dar eu simt mare nevoie de niscaiva dialog, că mi s-a urât de când vorbesc de unul singur. De la ultima discuție cu domnu' Geo - și asta a fost hăt! cu enșpe pagini în urmă - despre service și asigurări auto, taca-taca precum melița, de m-am înnebunit la cap.

Nu zic, simțeam nevoia de o recapitulare a tărășeniei ca la carte, poate că era numai bun și prilejul, dar pe bune dacă o s-o fac.

Uite, știi ce? O să mă apuc să număr stropii de transpirație care cad de pe mine. Nu mai scot nici un cuvânt până la primul dialog, jur!

Unu.

Doi.

Trei.

Patru.

Cinci.

...

Două mii nouă sute optzeci și trei.

...

Șapte mii o sută cincize...

Se pornește un uruit grozav din partea cealaltă a halei, iar zgomotul pare să se îndrepte în mare viteză înspre mine.

Cincizeci de picături mai târziu, pe cele trei culoare din hală îşi fac apariţia trei motostivuitoare, care gonesc ca vântul şi ca gândul. Ceea ce în cazul lor înseamnă circa 20 km/h. Din ce se poate vedea, utilajele sunt angrenate într-o liniuţă, dar niciunul din ele nu are un avantaj decisiv, furcile sunt aliniate aproape perfect.

Însă, te anunţ: dacă nu se potolesc, o să mă facă arşice!

Au spulberat biroul şi cele trei scaune. Scobitori şi rumeguş le-au făcut furcile de fier! Dacă nu se întâmplă urgent ceva, e rândul meu. Adică, stai:

E r â n d u l m e u .

STOOOOOOOOOOOOOOOOOP!

Şase colţi lungi, de fier strălucitor, se opresc la mai puţin de douăzeci de centimetri de beregata mea. Adică exact locul unde îmi simt inima, care trebuie că a luat locul mărului lui Began.

Partea bună în toată povestea asta? Am început să transpir din toate părţile, nu doar cu bucata de epidermă pe care o prăjeşte reflectorul.

Cele trei motostivuitoare dau încet cu spatele. Se opresc când furcile lor ajung cam la un metru şi jumătate depărtare de mine. Din ele coboară trei indivizi.

Pe cel din stânga îl ştii, e acel Popey care mi-a facilitat tranzitul între casa de chirpici şi hala de ţicniţi. Cel din mijloc e un vlăjgan care poartă pe cap un tricorn şi are un plasture de pirat pe ochiul stâng. Iar cel de-al treilea personaj e o grăsană blondă, descălecată parcă direct de pe platourile de filmare ale unui porno pentru sado-maso, fiindcă e toată drapată numai în piele neagră, lanţuri şi alămuri.

Ea este de altfel cea care vine la mine şi-mi smulge cu un gest scurt banda adezivă care-mi acoperă botul şi o bună parte din obraji. Cel puţin o vreme, după ce o să-mi crească la loc pielea, n-o să mai trebuiască să mă bărbieresc prin părţile alea.

Ăştia trei sunt vorbiţi! Sau măcar joacă în acelaşi spectacol de cabaret, că au mişcările sincronizate la marele fix.

Ştii ce fac? Iau fiecare câte un colţ de furcă între picioare, se aşează pe el şi se pun pe fumat. Popey ţigări de foi, piratul ţigarete, iar împielita îşi aprinde un ditamai trabucul. Fumează şi mă privesc cu luare-aminte, fără să-şi vorbească sau să-mi adreseze vreun cuvânt.

Parcă ziceam de ceva dialog, nu?

— Să le mulțumiți din partea mea mecanicilor care au în grijă motostivuitoarele. Fără frânele alea excepționale, unde-mi stau picioarele mi-ar fi stat și capul. Și e al naibii de rece cimentul ăsta, sigur mă pricopseam cu o meningită.

Mă joc cu focul, zici? Dă fak, ei au început!

Ai zice că măcar de politețe obțin vreo reacție de la vizavii mei, nu? Ei bine, te înșeli, ceea ce e întotdeauna preferabil lui a fi înșelat de altcineva. Cei trei artiști de varieteu fumează impasibili în continuare.

Na fain, să aruncăm niște benzină pe foc atunci. Urlu ca un descreierat:

— Dezlegați-mă, netrebnicilor, să ne batem parte în parte, dacă aveți măcar un pic de sânge în voi. Ba vă las chiar să-mi dezlegați o singură mână, la alegerea voastră. Și tot o să vă dau, de o să regretați fiecare moment în care ați supt de la țâța mamei, dacă ați avut parte de așa ceva.

Reacția pe care o obțin în urma acestor vorbe și acestui ton atât de puțin caracteristice lui mândelescu? Zero, zero și zero.

Adică nu, stai puțin! Stai puțin! Zero, zero și unu.

Grăsana își înfige trabucul în gură, închide ochiul afectat de fum, coboară de pe furcă, duce mâna spre ceafă, scoate de la spate o sabie, face câțiva pași spre mine și zvâcnește paloșul în direcția capului meu. Văd moartea venind în galop, dar în ultima clipă e chemată la alt utilizator pesemne, fiindcă lama trece razant deasupra capului și retează un smoc de păr, care îmi aterizează în poală.

Tu mă știi, am fost declarat de multă vreme monument al naturii în ceea ce privește bunăvoința pe care o posed. Dar al naibii să fie ăla care mai ți-o mai da dialog din momentul ăsta! Comut pe modul mut.

Să-ți spun că rămânem așa, față în față, ei fumând, eu așteptând, patruzeci și șapte sau cincizeci și patru de minute, ar însemna să-ți livrez gogoși.

În condițiile în care sunt legat fedeleș și n-aș avea cum să frământ aluatul decât din ochi (chestie care l-ar îndurera nespus pe oftalmologul meu). Cert e că trece aproape o oră până se întâmplă ceva nou în cadru.

Cevaul începe mai întâi ca un zornăit, de genul celui pe care îl produce niște metal care se freacă direct pe ciment. Și chestia nostimă e că sunetul

are ritm. Adică face vrrrruuuum! timp de cinci măsuri, pauză două măsuri, apoi vrrrruuum! trei măsuri, pauză două măsuri şi iar de la capăt.

Sunt aproape de finalizarea compunerii unui mega-hit pentru următorul "Eurovision", când apare în imagine şi sursa dătătoare de inspiraţie politico-muzicală. La vederea căreia uit nu doar bunătate de cântec, dar şi cum mă cheamă.

E bau-baul din cămăruţa de paiantă! Ceapăcurăţitorul! Aifonutilizatorul!

Dar ştii cum? În poziţie verticală, vericule.

Şi în picioare cu nişte patine cu rotile, însă genul ultra-artizanal. Nişte scânduri orizontale formează o platformă, aşezată transversal pe patru bucăţi de trunchi de copac tânăr, groase cam cât antebraţul meu şi terminate la ambele capete în câte un rulment uriaş. Enormul are câte un picior fixat pe o astfel de platformă, asigurat cu ajutorul unor chingi din cablu de oţel.

Dar îţi aminteşti că omul e compus practic din doi saci suprapuşi de cartofi, deci nu poate fi foarte ager pe parte de mişcare, este? Ei bine, a rezolvat problema cu două ajutoare, dotate fiecare cu o cange, folosită la împingerea masei urieşeşti.

De aici şi sunetele pe care ţi le-am pus în cască: împins - vrumul de cinci măsuri, pauză - peonii pâş-pâş după el; împins din nou, încă din mişcare - vrumul de trei măsuri, pauză - ajutoarele din nou pâş-pâş - şi tot aşa.

Straniul ansamblu sportivo-saltimbanco-monumental ajunge în preajma scaunului pe care îmi odihnesc nu doar fizicul excepţional, ci şi intelectul superb (sau mă rog, invers, nu mai ştiu), atacând problema printre motostivuitorul lui Popey şi cel al piratului.

Problema e că Saatchi & Saatchi se dovedeşte mult prea groscior pentru spaţiul rămas între furcile celor două aparate. Drept urmare, vine de se înfige sec în "V"-ul pe care acestea îl fac. Prilej pentru chestiile cu roţi pe care le are în picioare să pornească singure să viziteze lumea largă cuprinsă între pereţii halei.

Cele două evenimente stârnesc oareşce panică în ogeac.

Mai întâi, cangele mânuite de peoni ricoşează din spatele Ceapălichidatorului şi le degust integral, pe amândouă, la distanţă de o palmă deasupra buricului. Dacă n-aş avea un abdomen care poate fi folosit

pe post de butuc de tăiat lemne, mi-ar fi completat frumos fizicul, dânsele. Ori s-ar cuveni să zic "mi-ar fi completat fizicul frumos, dânsele"?

Apoi, cei trei afumători se însufleţesc de zici că s-a apucat cineva să pompeze heliu în ei.

Îşi leapădă ca la comandă artificiile şi încep să se agite frenetic în jurul lui Baubaulescu, să-l degajeze din încleştarea motostivuitorească. Însă nu reuşesc decât să creeze o viermuială ilară, împreună cu cei doi lăncieri.

Noroc că-i vine lui Popey ideea mirifică să se urce în motostivuitorul său şi să facă nişte manevre prin care să îndepărteze utilajul de cel al piratului. Dar îşi calculează prost mişcările, pentru că mai întâi pune nişte presiune pe Curăţitor, care începe să zbiere ca lovit de metrou, apoi smuceşte de comandă şi se îndepărtează prea brusc de el.

Rămas fără unul din cele două puncte de sprijin, Ză MegaMonster se prăvăleşte la pământ, chestie care produce o dată un mic cutremur local şi apoi un jet de spaimă pibăibilă printre asistenţii săi.

După momentul iniţial de încremeneală, cei trei foşti fumători dau năvală să-l ridice pe Sacartofescu de jos, opintindu-se gigantic în acest sens, iar cei doi scutieri dispar şi reapar cu doi paleţi din lemn, pe care-i folosesc să creeze un fotoliu uriaş pe furca motostivuitorului manevrat de pirat. Apoi le sar în ajutor celorlalţi.

Dar nici în cinci nu reuşesc să-l salte pe voinic, aşa că piratul coboară furca motostivuitorului său până la nivelul pardoselii şi îl rostogolesc pe 2Sac pe palet, ridică uşor furca, astfel încât Binomul să se poată aşeza în capul oaselor (că fund este exclus să aibă printre dotări).

Fie din cauză că îi lipsesc oareşce instrumente ajutătoare (un baston), fie pentru că omul e adeptul spuselor lui Churchill (de ce să stai în picioare, când poţi să te aşezi şi de ce să te aşezi, când poţi să stai culcat?), anunţă onorata asistenţă că îi convine chestia cu orizontala, dar ar mai avea nevoie de niscaiva spaţiu.

Aşa că grăsana fumătoare de trabuc îşi pune la bătaie motostivuitorul pentru a-l alinia cu cel al piratului, timp în care cei doi Sanchi Panza fac iar figura cu paleţii.

Iar eu? M-am enjoyed cu tot acest spectacol, cu singurul regret că n-am avut o pungă de popcorn la îndemână.

După ce se opreşte proiecţia, oamenii mai fojgăie un timp, după care îşi reiau privirile pe care le abandonaseră mai devreme. Privirile, nu şi papiroasele, notez. Deci pe undeva mie îmi dă că jupânul Jabba-The-Put-A-Ceapă e marele şef de trib prin părţile astea.

Ca de obicei, sparg gheaţa primul:

— Bună seara ori bună ziua, după caz. Numele meu este Bega, Toni Bega, şi aş vrea să ştiu care este motivul pentru care mă aflu aici, desculţ, pe jumătate dezbrăcat şi legat precum un volum din Opera Integrală a lui Mihai Eminescu editat de Academia Română. În anumite cercuri şi cărţi de specialitate, toate aceste lucruri se cheamă "privare de libertate", care la rândul ei este prevăzută într-o chestie numită "cod penal", la capitolul "infracţiuni contra libertăţii persoanei".

Am un mod cu totul şi cu totul fantasmagoric de a pune problema, eşti de acord cu mine, nu? Cred că nu ratez nici unul din ingredientele esenţiale pentru a-mi coace la foc mic o înmormântare discretă, foarte departe de eventualii ochi curioşi.

Bun, dar pe de altă parte, dacă nu eu, atunci când? Că spune şi tu, afacerea în care m-am înfipt precum cuţitul în brânză e a naibii de absconsă.

Plec pe urmele lui Fu Xia, tipul aşteptat peste două (una?) zile la nunta-i proprie şi personală, dau peste nişte cadavre în drum - din care patru bucăţi de compatrioţi ai ante-pomenitului mire - motiv pentru care mă iau în primire nişte unii care par scăpaţi de la balamuc.

Şi atunci, dacă nu zgândăreşte măndel traiul cu vătraiul, cum să ne revedem fericiţi, să bem un pahar la nuntă?

Zău Rână Man aproape că ar râde, dacă poziţia în care s-a proptit n-ar fi atât de puţin ofertantă în materia asta. Schiţează totuşi un zâmbet hâd, care-mi oferă prilejul nesperat să contemplu nişte adâncimi deloc prietenoase.

— Ai înţeles foarte greşit demersurile noastre, Toni. Îmi dai voie să te tutuiesc?

— N-am nimic împotrivă, atunci când m-am născut eu, femeile aduceau copii pe lume fără etichetă sau manual de utilizare. Dar aş vrea să ştiu la rândul meu cu cine stau de vorbă.

— Eu sunt Cristescu, zice Prăvălitul. Cel al cărui pumn l-ai cunoscut deja se numeşte Ciocan, prietenul său este Seceră, iar doamna blondă

îmbrăcată în negru, Flatulescu. Îţi spunem numele mari, pentru că aici, la noi, așa își spun oamenii. Numele de botez sunt mai mult pentru filfizoni, ai înțeles Toni?

Nea Osânzescu ăsta face mișto de beganul cel buiestru, sau mi se pare mie?

— Încântat de cunoștință, domnule Cri...

— Nu, nu, n-ai înțeles. Cristescu pur și simplu. Ia, fii atent: Ciocane, dă-i un bârnci lui Seceră, că-mi stă în cadru.

Popey nu așteaptă să i se zică de două ori. Îi arde o scatoalcă în umăr piratului, care-l trimite pe ăsta să dea o îmbrățișare afectuoasă unuia dintre motostivuitoare.

— Iar tu, Flatuleasco, palmează-mi o fumigenă de-aia de-a ta, că tare aș mai trage niște fumuri de tiutiun în pept.

Blonda cea grăsoasă rămâne la fel de impasibilă. Îi aruncă doar din colțul buzelor, pe un ton egal cu el însuși:

— Cristescule, nu mă fă să vin până la tine să-ți ard două palme, că știi ce mână grea am. Doctorul ți-a interzis foarte clar fumatul, deci caută-mă prin altă parte.

Iar dă cu zâmbetul cel horror în popor Cristescu. Adică în mine, fiindcă sunt singurul care îl văd.

Și dacă tot sunt poporul, să-mi dați mutările în plic pentru următoarele alegeri, oamenilor. Vă scutesc de niște drumuri, nervi și ceva deranj.

— Ai înțeles cum devine treaba, domnule Toni? (pe "domnule" l-a rostit în aldine, ai prins-o, da?)

— În culori și pe ecran lat, Cristescule. Dar spune-mi mai bine cu demersurile alea cum devine treaba, sunt curios. Că din câte resimt, nu pot face prea multe mișcări. Și nu înțeleg unde se manifestă fractura logică dintre aparență și realitate.

— Uăi, dar cu ce ți-am greșit noi, de ne bagi din-astea grele, cu logică? Uite care-i treaba, te-am legat ca să nu-ți faci rău singur. Dar acum, dacă vrei, te putem dezlega. Dacă promiți că o să te porți ca o persoană rațională, nu ca un sălbatic.

— De unde ați presupus voi că mi-aș fi făcut rău? Și mai ales, de ce?

— Eh, asta-i o poveste ceva mai lungă. Spune mai întâi de chestia cu dezlegatul.

— Sigur că vreau, ce întrebare e asta? Dezlegați-mă!

— Mai întâi trebuie să juri pe sabie că n-o să faci prostii.

Hai băi nene, zău așa! S-a dat drumul la replicile din filmele de capră și spartă, sau ce? Dar mă rog, dacă tot am fost invitat la dans...

— Aș jura, Măria-Ta, dară paloșul ce l-am primit de la tătuca rugineşte pe câmpul bătăliei de la Călugăreni, nu departe de aici. L-am pierdut într-o zi, când venisem la pescuit pe apa Neajlovului și m-am luptat cu un caras mare cât palma.

Aș mai fi băgat material, că am texte la mine grupa mare. Dar un zvâc! pe care-l face lama sabiei flatulesciene mă avertizează că nu-i momentul să mă rup în talente. Mai ales că - asta trebuie să o bisez - mai ales că vârful de oțel se oprește la nici trei centimetri de tunul cu afet pe care-l car după mine prin lume.

Pentru tonajul ei, tanti Flatulescu îmi pare o doamnă excesiv de îndemânatică, pe care nu-i tocmai înțelept să o contrazici dacă te întâlnești cu ea la piață.

— Dacă nu vine Mahomed la sabie, uite că vine sabia la Mahomed, este? Flatulescu, dar nu așa, nu așa! Cum o să jure omul, dacă are mâinile legate la spate?

Coana mare își retrage paloșul de lângă faloșul lui măndel, face câțiva pași economici înspre stânga, își mută sabia în cealaltă mână și câteva clipe mai târziu tensiunea din brațe îmi dispare și-mi pot aduce crengile înspre în față. De fiecare încheietură îmi atârnă câte o frânghie de o lungime care-mi dă mintenaș idei despre cum aș putea să o transform într-o armă moale și albă.

Dar cred că aceeași imagine îi vine și lui Xena pe retină, fiindcă le retează pe amândouă, dintr-o simplă mișcare din încheietură. Mă trezesc apoi cu vârful sabiei jucăușe proptit la rădăcina nasului, între cei doi superbi. Refuz să-l privesc, ca să nu-mi dereglez teodolitul.

— Exagerezi cu exhibiționismul ăsta al tău, Flatulescu dragă. Lasă omul în pace, nu-l mai pipăi atâta cu bucata aia de fier!

N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut, dar la vorbele acestea juninca blondă roșește puternic. Nu zici că o avea bucurii la fizicul avantajos al lui măndel, și cu toate manevrele alea își culegea de fapt material pentru momentele în care se va afla între patru ochi cu prietenul ei intim, Tomiță-Degețel-Cel-Drăgăstos?

Cert e că-și retrage bucata de fier și o duce să se odihnească lângă pulpa ei de forma și grosimea piciorului din spate al unui mistreț.

— Deci? mă întreabă Cristescu. Juri au ba?

— Jur, dar să știți că nu cunosc decât un singur jurământ, și nu-s convins că se potrivește prea strălucit cu ocazia de față.

— Zău? Dar ce are?

— E de la Academia de Poliție.

La aceste cuvinte, în asistență se stârnește o emoție comparabilă cu aceea pe care o resimt suporterii lui Real Madrid la un meci amical cu F.C. Vințul de Sus.

— Și e prea lung, sau care e cusurul lui? se interesează Cristescu.

— Da, și asta. Dar e mai ales cu legea, Constituția și chestii în genul.

— Bine atunci, o să te conduc eu în ceremonial. Repeți după mine, cuvânt cu silabă.

— Am înțeles, așa facem.

— Flatulescu, sabia!

De data aceasta o aduce cătinel spre mine și o sprijină pe muchia șezutului scaunului, în așa fel încât să o pot atinge cu mâna. Prind lama între buricele degetului mare și arătătorului de la mâna dreaptă.

— Jur!

— Jur!

— Să nu fac nici o...

— Să nu fac nici o...

— ...mișcare necugetată...

— ...mișcare necugetată...

— ...în momentul...

— ...în momentul...

— ...în care voi fi dezlegat...

— ...în care voi fi dezlegat...

— ...de pe acest scaun.

— ...de pe acest scaun.

— Aşa să mă ajute...

— Aşa să mă ajute...

— ...voinţa şi liberul arbitru.

— ...voinţa şi liberul arbitru.

Tare, sau ce? N-am mai avut parte de asemenea frumuseţi de jurăminte de pe vremea copilăriei, când marile secrete trebuiau musai întărite de cuvinte cu greutate ca să fie în siguranţă.

— Hai, Flatulescu!

Sabia dispare în teacă.

O văd bine, pentru că blonda cea grăsoasă scoate de la brâu un şiş şi vine cu el să-şi facă de lucru la picioarele mele. O văd bine, pentru că se apleacă să-mi degajeze gleznele. O văd bine, pentru că mi-am făcut nişte socoteli legate de scula asta.

Aştept calm şi liniştit ca Flatuleasca să-şi desăvârşească opera de eliberare. Când îmi simt ambele picioare libere, produc două mişcări concomitente, cu viteză supersonică: îmi trimit genunchiul stâng la o întâlnire cu faţa blondei, iar mâna dreaptă o fac lasou şi îi rechiziţionez sabia.

Amatoarea de trabuce scoate un "hâc!" şi se prăbuşeşte, iar în cădere arde o devlă în ciment. După zgomot, cred că o să aibă nevoie de nişte copci şi câteva kile de pastile de ciufulit amintirile.

Ţâşnesc cu sabia în mână, ca la Plevna, doar că nu am o redută turcească în faţă, ci ditamai barajul de motostivuitoare pe care trebuie să-l traversez. Sunt aranjate în semicerc, cu Seceră şi Ciocan sprijinindu-l pe cel din stânga, iar cei doi peoni ai lui Cristescu aflaţi spre coada celui din dreapta.

Dintr-un salt, sunt sus, pe platformă, lângă Cristescu. Înregistrez doar în trecere privirile uluite şi gurile căscate ale asistenţei, dar nu mă opresc să dau autografe. Încă un salt, mă agăţ cu mâna liberă de catargul

motostivuitorului, balans și sar pe cabină, iar de acolo, în spinarea acestuia. E o joacă de copil să-mi dau drumul jos și totodată să-mi scot sprintul de campion la aer.

N-am participat niciodată la întrecerile de ștafetă și abia acum înțeleg de ce mulți atleți strâmbă din nas la proba asta. Nu-i comod, vericule, să alergi cu ditamai obiectul în mână. Dar nu-i dau drumul sabiei, că nu se știe când o să mă provoace oareșicine la un duel.

Cred că am străbătut deja mai bine de o sută de metri, când aud zarvă în spatele meu. Nu-s motostivuitoarele, nu, că la cei 20 km/h cât scot ele, ar fi trebuit să le dau trei tururi de stadion avans, ca să aibă cât de cât vreo șansă. Se aude ca și cum chestiile cu rulmenți au fost puse din nou în funcțiune.

Întorc o fracțiune de secundă capul. E piratul de Seceră, frățicule, care vine spre mine mâncând cimentul. Nu baletează el cu prea multă grație, fiindcă are niște catalige pe post de picioare, dar e foarte eficient în a acoperi teren. Accelerez, ca să încerc să-mi păstrez cât mai mult timp avantajul. Că oricât m-am chiombit până acum, n-am întâlnit încă nimic care să semene cu o ușă, iar capătul halei e hăt!, la ani lumină.

Dar Toni, motostivuitoarele de undeva din partea asta au venit, așadar... Mulțumesc, exact mantra asta mi-o tot repet și eu de când m-am înscris în cursă.

Deși stau cu ochii în patru, tot sunt foarte aproape să ratez ieșirea. Norocul meu că-s fotofob și simt orice variație de lumină, cât de mică. Și la un moment dat, după ce trec ca Speedy Gonzales printr-o intersecție, percep cu coada ochiului o schimbare a intensității luminii undeva pe mâna stângă.

Frână cu piciorul desculț în ciment (deloc prietenos pentru călcâie, te asigur) și întoarcere pe loc.

Seceră mai are cam 20 de metri până să mă ajungă. O iau pe culoar și accelerez. Da, nu m-au înșelat fotofobii. Pe un perete, aflat la circa treizeci de metri depărtare, este o ușă metalică uriașă, foarte puțin întredeschisă. Sprint Toni, hai, ca la finișul cursei de 100 metri plat.

Ajung la ușă, smucesc de ea și mă ejectez. O lumină violentă îmi biciuie retinele. E ziua în amiaza mare, soarele-i sus pe cer.

Capitolul șopt.

Unde am vrea cu toții la mare, dar se dovedește că la o adică e soto și la mică, atâta vreme îți faci treaba cu ea

Ușa metalică mă varsă într-o curte vastă, populată din loc în loc cu snopuri de mașini de marfă, spoite cu felurite denumiri de firme care se termină în "Import-Export". O țin tot cu picioarele la spinare, dar mai ușurel, așa, fiindcă o privire pe care o arunc peste umăr mă lămurește că nu mă urmărește nimeni.

Piratul de Seceră a rămas în pragul ușii și mă privește lung, cu expresia unui maidanez care se uită cu teamă la trecători.

Baleiez prin curtea cea încăpătoare, până îmi dau seama pe unde se intră și se iese.

Dau de o poartă dublă, destinată exclusiv accesului auto, la care fac de planton două gherete, plasate fiecare pe câte o direcție de acces. E pe jumătate deschisă.

O dubiță plină ochi cu lăzi de fructe așteaptă să fie verificată pe sensul de ieșire. Un paznic mustăcios parlamentează cu șoferul, un ins scund și foarte transpirat, care îi arată tipului de la pază niște hârtii. Mustăciosul dă să-mi zică oareșce, dar îl oprește ori sabia, ori ținuta mea sumară, în care n-aș fi putut să ascund mai mult de câteva boabe de struguri și hai, poate vreo două piersici. Așa că hotărăște să mă ignore.

Ocolesc dubița și ies direct în stradă. Care după intensitatea traficului, arată a ditamai drumul național, dacă nu chiar european. Nu-i nici un semn pe vreunul din stâlpii de beton ai porții care să mă informeze cui am avut plăcerea să-i fiu oaspete.

Dar cum depășesc ghereta de pază și îmi ridic ochii spre hala unde mi-am exersat sprintul, zăresc pe acoperișul acesteia niște litere uriașe, pictate

cu vopsea albă. Literele formează magica denumire "Marketul de Gros S.A.".

Lămurit buștean, o iau la pas pe lângă gard, pe gluma de trotuar care îl străjuieşte. Nu doar că sunt mai multe construcţii ca aceea din care m-am înfiripat eu, dar pe ambele laturi ale drumului se găsesc locaţii asemănătoare - curţi enorme şi hale babane. Seamănă cu Afumaţi, dar totuşi, asta ar fi în nord-est, iar eu ultima oară pontasem în Adunaţii-Copăceni, care-i în sud-vestul Bucureştiului.

Un asemenea arc de cerc, spune şi tu! Plus: un asemenea arc peste timp! Că îmi lipsesc de pe inventar aproape 24 de ore, ceea ce nu-i de colea, cum ar zice nea Gigi.

Hopa!

Nea Gigi! Geo! Arcul Verde! Kung! Fu Xia! Primarul! Mioara! Nunta!

Ce-or zice, micuţii? De cei cu sensibilităţi la Toni B., zic, firește, că lui Kung pun pariu că i se rupe. Ia să vedem.

N-am lăsat pe câmpul de luptă decât cămaşa şi (s)pumele Nike. Ah, da! Şi ceasul Swatch. Conţinutul buzunarelor de la pantaloni pare intact.

Ţârâitorul - check! Elvegigianul - check! Portofelul - check! Cheile de la casă - check! Cheia de la Arcul Verde - lipsă! Stai, că Arcul Verde este la service în Adunaţii, dimpreună cu descuietoarea dânsului.

Pun mâna pe BlackBerry. Verific mai întâi GPS-ul, de curiozitate. Mda, zice că într-adevăr, suntem în Afumaţi, aşa cum am bănuit. Alte chestii pe ordinea de zi, cât am lipsit din unitate?

Nişte apeluri pierdute, dar nimic care să-mi atragă atenţia.

Câteva emailuri, dar nimic urgent, o să mă ocup mai târziu de ele.

Două mesaje. Unul de la soră-mea, Ramona, care mă anunţă că ea cu Dan (soţul ei) şi Maia (nepoţica mea) s-au hotărât să facă o mică excursie săptămâna viitoare până la Timişoara, la Mamina şi dacă vreau să merg, sunt bine venit. Celălalt, de la o tipă - sper, fiindcă nu este semnat mesajul! - care zice că îi e dor de mine şi ce-ar fi să o sun, să ne vedem într-una din zilele astea.

Deci chiar aşa, nimeni nu s-a impacientat că am dispărut ca mărarul în creaţă? Haide să-l sun atunci pe nea Gigi, să vedem ce mai veste-poveste.

In sist in util. Nu-mi răspunde.

Ciocănesc la tanti Mitza, că poate am mai mult noroc. O-ho-ho, n-ai tu idee, vericule!

— Săru' mâna, tanti Mitzo. Știi cumva ce e cu nea Gigi? Că nu reușesc să dau de el.

— Auzi puștiu'...

Hait! Nu-i a bună când îmi servește mătușă-mea placa asta.

— ...tu crezi că prima ta mătușă e birou de informații? Nu tu "ce mai faci, scumpă mătușică?", nu tu "ce telenovele noi au apărut la televizor, dragă Mitza?", nu tu "dar Gomez ce mai zice?", nu tu "Ferdinand e bine?", ci hodoronc-tronc mă întrebi de Gigi. De parcă n-ar fi ditamai omul în prag de pensie, ci vreun țâști-bâști rătăcit printre fustele mele.

Ăștia de ne-am împrietenit la cataramă de ceva vreme, știți de cine zice tanti Mitza în lunga-i propoziție. Celorlalți o să le fac un mic rezumat fulger, să nu dăm impresia că vorbim numai noi între noi.

Gomez e motanul tărcat și roșcovan al mătușă-mii, pe cât de mare pisicar (zic bine despre un motan gagicar, doamna Academia?), pe atât de mare puturos. Ferdinand e mașina lui tanti Mitza, un fost dric Mercedes-Benz, negru și uriaș, fabricat pe comandă la începutul anilor '70, pe care l-a câștigat la table imediat după Revoluție. Tanti Mitza a fost bucătăreasă în Ministerul de Externe până la pensie și a petrecut foarte mulți ani prin ambasadele României din America de Sud, ocazie să se pricopsească nu doar cu o excelentă limbă spaniolă, ci și cu o pasiune insațiabilă pentru amintitele telenovele.

— Ai înfiorător de multă dreptate, scumpa mea mătușă. Și promit să mă revanșez cât de repede pot. Am auzit că s-a deschis un restaurant mexican nou în Centrul Vechi, poate apucăm să îl încercăm într-una din seri, până nu se închide. Dar uite, sunt într-un mic necaz și aveam nevoie de nea Gigi.

La cuvintele acestea, apriga mea mătușă uită pe loc de faptul că era angrenată în administrarea unei muștruluieli aprige nepotului ei preferat:

— Spune, Chico, poate te ajut eu. Nu știu de Gigi decât că a plecat la moșie, la Adunații-Copăceni, n-am mai vorbit cu el de alaltăieri.

— Tocmai, că eu l-am dus la Adunații. Dar de ieri nu mai știu nimic de el.

Devine brusc bănuitoare:

— Chico, unde eşti şi în ce belele te-ai mai băgat?

Îi spun doar ideile principale. Zice că se aruncă în Ferdinand şi porneşte mintenaş spre Afumaţi. O rog ca în drum să se abată pe la mine, să-mi aducă o cămaşă şi ceva de încălţat.

Închid şi mă duc să mă aşez pe o bordură, ceva mai departe. Îmi pun sabia între picioare şi capul în mâini, în aşteptarea mătuşă-mii.

Şi dacă ăsta nu-i momentul propice să dau cep la o recapitulare, să nu-mi zici mie Toni Bega.

Acum două zile îi promit lui nea Gigi că îl duc "la moşie", în Adunaţii-Copăceni, o comună aflată la 20 de kilometri de Bucureşti, unde a moştenit o casă bătrânească şi nişte hectare de pământ. În dimineaţa zilei următoare, iau Arcul Verde de căpăstru şi purcedem la trap către "Gigi's Ranch“.

La faţa locului, meşterul stricărar se apucă de reparat un vechi butoi, prilej numai bun să-şi înfigă o mână în oala cu smoală fierbinte şi să-şi planteze pe chip material carbonic din belşug. Chestia se dovedeşte de-a dreptul salutară, fiindcă palma de la aceeaşi mână neagigieacă, o dată trântită pe faţă, creează o priză foarte solidă cu aceasta, de unde rezultă un frumos forfait tehnic declarat de nea Gigi apropo de butoi.

Care butoi, aflu de la împricinat, era învederat a se constitui într-un mirific cadou de nuntă pentru tinerii Ana şi Fu Xia. Am neţărmurita satisfacţie de a vedea cu ochii mei preafrumoasa invitaţie la nuntă pe care a primit-o nea Gigi pe cale primaro-năşeală, ţinând cont că naşul fericitului cuplu este însuşi Augustin Perpessicius, primarul din Adunaţii-Copăceni şi totodată vărul său de spiţa a patra.

Invitaţia este de un sublim care strepezeşte dinţii, iar nea Gigi este cel care mă face atent asupra unui detaliu pe care nu-l observasem, furat fiind de peisaj şi de limbajul ales: numele mirelui este identic din punct de vedere fonetic cu "fuchsia", adică exact culoarea folosită din belşug pe invitaţie.

Cum mâna lui nea Gigi nu doar că-l incomodează grozav pe posesor în manevre, dar se dovedeşte straşnic dătătoare de dureri la fiecare încercare de smulgere din locul anexării, hotărâm să ne îndreptăm spre un cabinet medical.

La plecarea din faţa casei ne acostează, prin tamponarea Arcului Verde cu o bicicletă arhaică, un puşti pe nume Geo. Care pe de o parte se dovedeşte a fi ditamai flăcăul cu minte spirt, pe de alta, un mesager al

Mioarei, soția lui Augustin Perpessicius, și nu în ultimul rând, o rudă și mai îndepărtată a lui nea Gigi. Pe parte de mesaj, acesta era foarte sec "Nea Gigi, urgent la Mioara“.

Ne înfiripăm pe domeniul perpessiciusian, unde mai întâi de toate asistăm la o cursă atletică desfășurată cu încetinitorul, la care participă moș Tase și baba Șase, părinții Mioarei, precum și o tânără îmbrăcată în costum popular. Domeniul este în febra ultimelor pregătiri pentru ceea ce va fi "Nunta Mileniului și a Mileului" în Adunații-Copăceni.

Fac cunoștință cu nașa, o femeie monumentală din câteva puncte de vedere, cu bucurii vădite la fizicul beganian. Suntem informați și despre motivul convocării la sediu: de două zile Fu Xia a dispărut. Nimeni nu știe unde este, nu a participat nici măcar la repetiția generală pentru nuntă.

Un detaliu interesant: în ziua următoare dispariției lui Fu Xia, Mioara a fost scoasă din tabieturile-i zilnice de 5 apeluri la intervale de 10 minute, care păreau să fie inițiate de la un aparat de fax.

Sunt însărcinat de însăși Mioara Perpessicius să-i aduc finul în timp util pentru nuntă. Îmi iau angajamentul, după ce aflu câte ceva din trecutul colorat al lui Fu Xia - a fost un interlop uns cu toate alifiile și trecut prin aproape toate chestiile prevăzute în Codul Penal, dar cuminți și devenit cetățean model, cu școală, serviciu și taxele plătite la zi.

Ca un amănunt de culoare, Fu Xia e născut la București, în noaptea de 8 mai 1986, iar părinții săi au făcut parte din personalul ambasadei Chinei, cu tatăl devenit om de afaceri de la începutul anilor '90, iar mama pensionată din postul de atașat cultural zece ani mai târziu.

Îl primesc pe Geo pe post de ghid prin Adunații. Plecăm să ne întâlnim cu Ana, tânăra și virgina viitoare fostă miresică, în caz că nu-mi iese pasiența să-i livrez la timp alesul inimii pe post de forator legal.

Ne deturnează domnu' Geo, cu ideea să vizităm mai întâi ferma la care prestează Fu Xia, până la care domnul primar tocmai ce inaugurează o șosea nou-nouță, cu ocazia prilejului campaniei electorale în care ne aflăm și a alegerilor care urmează să se întâmple în două săptămâni. Drumul e ceva grandios, umbrit doar de ceremonia sa de inaugurare.

Aflăm nu doar că domnul primar face parte din P.CFR.WC.IOC, un partid fondat local și care are toate șansele din lume să câștige alegerile care bat la urnă, dar și că ferma pe care o conduce Fu Xia este a tatălui acestuia,

cel mai mare plătitor de taxe la bugetul local, prin fabricile şi uzinele deschise prin partea locului.

Domnul primar are totodată amabilitatea să mă informeze că Fu Xia şi-a cumpărat un apartament în Adunaţii-Copăceni, pentru momentele în care nu mai are chef să se ducă până acasă, în Corbeanca.

După încheierea ceremoniei de inaugurare, ne continuăm drumul spre fermă, dar suntem cât pe ce să fim traşi în ţeapă de un par ascuţit pe care-l mânuieşte un negru pe nume Kung. Parul traversează părţile transparente ale Arcului Verde, aşa că mă dau jos din şa, să-l iau niţel la refec pe negru.

Degajez din dialogul cu el concluzia că este mâna dreaptă a lui Fu Xia, că i-a fost părtaş în aventurile din perioada în care acesta se afla de partea Forţei Întunecate, dar şi că îi este loial chinezului până în pânzele albe. Şi că a blocat drumul de acces spre fermă dintr-o râcă veche pe care o are cu primarul Perpessicius.

Îi întorc negrului parul, iar mie maşina, să purcedem spre logodnica Ana. Domnu' Geo are ideea să ne abatem pe la noul service Volkswagen din localitate, să vedem dacă nu se poate rezolva ceva cu parbrizul şi luneta făcute zob de Kung. Se poate, aşa că las maşina, pe năpârstoc şi pe nea Gigi la service, iar eu mă duc să arunc o privire în apartamentul lui Fu Xia, fiindcă zăresc nu departe de spitalul de maşini ansamblul rezidenţial de lux în care acesta se află.

La "The Golden Orchard" aflu că luxul orbitor are o formă precisă: aceea de hexagon. Cele patru blocuri, intrările în acestea, ferestrele, pavimentul - totul! - are şase laturi.

Nu şi nenea pe care-l găsesc într-o gheretă în scara unuia din blocuri: lui îi sunt suficiente patru. Scânduri, fiindcă e spânzurat de tavan şi a dat de ceva timp ortul popii.

Intuiesc că am nimerit unde trebuie şi că apartamentul lui Fu ar trebui să se afle în zona inferioară, blocul nefiind dotat cu lift. O uşă întredeschisă de la etajul întâi îmi strigă "bingo!", dar cei patru chinezi pe care-i găsesc în patul rotund din apartament, aranjaţi sub o formă ce aduce cu un pătrat, nu mai pot striga de niciunele, certificatele de naştere fiindu-le preschimbate în certificate de deces.

Tocmai îmi fac socoteli cum voi alerta autorităţile despre cele cinci cadavre, când trage linie şi face totalul un cineva care-mi administrează o

lovitură la bibilică.

Redeschid ochii într-o cameră dintr-o casă de paiantă, unde la o masă se află o tanti urieșească antrenată într-o activitate intensă de curățire de ceapă. Fiindcă mirosul mă ia cu leșin, mă agit să semnalizez că pontez iarăși de prezență în Univers.

Mătușica se dovedește a fi un unchiaș hidos, pe modelul baubaului din poveste. Și nici una, nici două (ci iPhone 4), îl cheamă pe un nene cu pumni ca ai lui Popey, să-mi servească o porție de ceai calmant cu copita.

La a doua coborâre pe Pământ din episodul acesta, mă aflu într-o hală, doar cu pantalonii pe mine, legat zdravăn de un scaun, care la rândul său e ancorat de podeaua de ciment. Un birou, trei scaune și un reflector îmi țin companie.

La un moment dat sosește un trio de motostivuitoare, care transformă biroul și scaunele în arșice, oprindu-se la o distanță inconfortabil de mică de zona unde îmi fac nodul la cravată. Din utilaje coboară trei personaje - Popey, un tip care face pe piratul, fiindcă e dotat cu tricorn și plasture de ochi, și o tanti care face pe Xena, prințesa războinică, fiindcă e grasă, îmbrăcată în haine piele și are sabie.

Se pun toți trei să fumeze ca niște bezmetici, fără să-mi arunce nici o vorbă, deși Xena îmi eliberează orificiul care a servit atâtor doamne delicii alese din punct de vedere oral, pe motiv de vorbă dulce care multe aduce. Când încerc să intru eu în vorbă cu ei, nu mă aleg decât cu o bucată din moț decupată de sabia meșteșugit mânuită de grăsană.

Așa că ne așternem pe așteptat. Cale de aproape o oră, până când își face apariția, pe niște rotile artizanale, unchiașul cel uriaș zărit mai devreme la curățat de ceapă.

După ce e instalat într-o rână pe furcile reunite a două motostivuitoare, unde i s-a înjghebat un fotoliu uriaș din paleți, intrăm în vorbă. Aflu că se numește Cristescu, iar cei trei motostivoriști sunt Ciocan (Popey), Seceră (Pirat) și Flatulescu (Xena).

Cristescu se oferă să mă dezlege - ei recurgând la această manevră, apropo, ca să nu-mi fac rău singur! - cu condiția să jur pe sabie că n-o să fac mișcări necugetate după ce voi fi eliberat. Cum cuget la turație maximă planul de scăpare, sunt total de acord.

Îi fac cunoștință grăsanei cu genunchiul meu drept, îi iau sabia din teșcherea și țâșnesc într-o cursă fără cronometru prin hală, pe direcția din care veniseră motostivuitoarele. Pornește în urmărirea mea Seceră, cu rotilele artizanale, dar mândel are glezną de gazelă.

Ies la aer și constat că suntem ziua în amiaza mare, iar locația seamănă cu una din multele platforme comerciale din Afumați.

"Cristal, tăticu", parcă îl aud pe nea Gigi.

Ce-o fi făcând olteanul meu? Îi mai reped niște telefoane de control, dar tot neantul îmi răspunde.

Ești de acord cu mine că afacerea nu-i deloc fuchsia și că dimpotrivă, bate într-o frumoasă culoare vânăt-cenușie?

Ce legătură este între dispariția lui Fu Xia, faxurile care o căutau pe Mioara Perpessicius, cei patru chinezi decedați aflați în apartamentul viitorului mire (presupun că nenea din gheretă a fost doar o victimă colaterală) și careul de carași Cristescu - Ciocan - Seceră - Flatulescu? Și dacă erau chestii legate de trecutul tenebros al lui Fu Xia, de ce au așteptat ele să se manifeste până la momentul în care omul intenționa să-și pună pirostriile?

Adică, mă-nțelegi, nu? De ce anume este nunta elementul cheie, care a declanșat toată nebunia?

În așteptarea mătușă-mii, zic să mă conversez nițel cu papa Xia. Cauți tu pe la începutul cărții, rogu-te, să-mi amintești numele mic?

Cum ai spus, Huang? Ești sigur că nu așa o cheamă pe maică-sa lui Fu? Că mă fac naibii de kkoglu față de investitorii străini.

— Alo, domnul Huang Xia?

— Da.

Bravo Marcele, ai ceva memorie!

— Numele meu este Bega, Toni Bega. Am numărul dumneavoastră de la domnul Augustin Perpessicius, primarul din Adunații-Copăceni.

— Da, vă ascult, în ce problemă?

— Dânsul, împreună cu soția, m-au însărcinat să-l găsesc pe fiul dumneavoastră și...

— Sunteți de la Poliție?

— Nici vorbă. E adevărat însă că pe vremuri am făcut parte din Serviciile Secrete, poate v-au spus deja nașii despre...

— Dacă vă dau o adresă din București, puteți să veniți să ne vedem în cel mult o oră? E important.

— Da, sigur că... În legătură cu Fu?

— Strada Batiștei, numărul 33, la etajul trei. Întrebați la poartă.

Și zdrang! îmi închide telefonul în nas.

Două chestiuni îmi apar mintenaș pe radar: domnul Xia senior nu vorbește deloc prost românește, așa cum mi-l gratula domnul primar Perpessicius; și bî mic, WTF? Să fi vorbit cu primarele cât timp mândel visa ceapă albă pe pereți, și să-l fi pus acesta în temă cu privire la talentele mele multilateral dezvoltate? Că altfel, de unde nitam-nisam invitații la întâlniri importante?

Pe de altă parte, dacă știa ce bețigașe se folosesc atunci când vrei să degușți specialitățile marca Toni B., de unde întrebarea dacă sunt de la Poliție?

Sunt cu telefonul în mână, încercând să dau de Mioara Perpessicius, când zăresc apropiindu-se monstrul pe patru roți care este Ferdinand. Cât e șoseaua de aglomerată, celelalte mașini păstrează totuși o distanță precaută de dricul Mercedes-Benz ce pufăie, tușește și rage ca o locomotivă cu aburi de pe vremuri.

Și să știi, comparația nu-i deloc deplasată, îi lipsesc doar șinele pe care să se deplaseze și forma cilindrică (Ferdinand fiind pe modelul pătrățos), în rest e la fel de negru, afumător și uluitor ca peisaj în secolul 21.

Ies la drumul mare și-i semnalizez mătușă-mii că a ajuns la destinație. Îmi face semn spre o parcare publică aflată nu departe și începe manevrele de andocare. Urmez hardughia pe asfaltul încins, care-mi prăjește tălpile.

Când facem joncțiunea, tanti Mitza a tras deja pe dreapta, a deschis una din cele două uși de catedrală care închid bena dricului și mă așteaptă așezată, cu picioarele bălăbănindu-se prin aer.

N-a fost niciodată o frumusețe dânsa, dar a știut să-și păstreze mereu liniile armonioase de pe chip, privirea luminoasă și silueta de invidiat. Pentru cei 70 de ani ai ei, e foarte bine conservată. Singura dandana în ceea

ce o priveşte este daltonismul; întotdeauna o să te surprindă cu nişte combinaţii de culori care îţi boxează retinele.

Astăzi, de exemplu, are în meniu portocaliu (bluza), bordo (fusta) şi verde smarald (pantofii). Iar părul ei cel alb e prins în două agrafe - una albastru deschis, cealaltă un maro foarte închis.

Mă priveşte cu un ochi critic, măsurându-mă din cap până în picioare:

— Auzi, Chico, aşa-i moda la tineretul din ziua de azi? Sau asta e contribuţia ta personală la mersul înainte al omenirii?

Nu-i răspund, dau să o ţocăi pe obraji, dar se fereşte:

— Să o crezi tu! Cine ştie pe unde ai umblat şi ce chestii ai cules de pe-acolo... Care e treaba cu sabia aia?

Îmi întinde o cămaşă şi o pereche de adidaşi vechi.

— Rechiziţie de război, zic. Mulţumesc pentru garderobă, tanti Mitzo, dar a intervenit o schimbare de planuri de când am vorbit la telefon: în cel mult o oră trebuie să ajung pe Batiştei. Crezi că există vreo posibilitate să trecem pe la mine, să fac un duş şi să ajungem la timp? Batiştei e prin spate pe la Inter, unde a fost înainte Ambasada Americii.

— Ai noroc, că acum câteva zile am dat printr-o cutie din casă peste manualul tehnic al lui Ferdinand şi de atunci m-am pus cu burta pe carte, să învăţ partea tehnică a meseriei. Să nu mai apelez pentru orice fleac la Gigi. Ei, şi numai bine că am învăţat despre carburator chiar ieri. Scot suta la oră sub şapte secunde acum. Deci zic că e nu doar posibil, ci aproape sigur că ajungem la timp.

O ascult cu gura căscată. Nu doar pentru că tanti Mitza nu ştie să deosebească un patent de o şurubelniţă, dar… Adică stai, să o auzi cu urechile tale:

— Tanti Mitzo, dar manualul de la Mercedes-Benz trebuie musai că e în germană. Cum te-ai descurcat?

— Ei, ce să-ţi spun? Germana ce altceva decât o spaniolă prost vorbită o fi? Functiones din spaniolă în germană e funkzion şi tot aşa. Dacă te prinzi ce cuvânt e ăla din spaniolă pe care l-au pocit nemţii, merge ca uns. Şi dacă te prinzi cu steluţele şi punctuleţele alea care e treaba şi cu ce sedile se înlocuiesc ele, se cheamă că ai germana la degetul mic.

Logic. În fond şi la urma urmelor, din vizigoţi se trag şi unii şi alţii, nu?

Cât pălăvrăgim așa, tanti Mitza s-a și instalat la mansă. Degajează parcarea și se oprește la marginea drumului, așteptând momentul propice să se înfigă în trafic.

Băi vericule, când o calcă o dată, zici că tocmai ai fost lansat cu racheta Soiuz și ești grăbit nevoie mare, că te așteaptă oamenii ăia de pe Stația Spațială Internațională cu masa pusă. În spatele lui Ferdinand cred că s-a declanșat apocalipsa, întrucât zvâcnetul lui a degajat o coloană de fum negru, numai bun să-l decupezi cu fierăstrăul circular.

— Cum reușești matale să iei ITP-ul de fiecare dată, o să rămână o mare enigmă pentru omenire, zic. Că în mod normal, ca să poată Ferdinand circula pe drumurile publice, ar trebui scoase din uz cel puțin 30 de mașini, ca să rămână poluarea în niște cote rezonabile.

Mă privește șugubăț, cu coada ochiului:

— Cum, Chico, dar Ferdinand e monument.

— Asta se vede cu ochiul liber, dar nu știu cum rezolvă problema, dimpotrivă.

— Nu, nu, face mătușă-mea, e monument de-a dreptul. L-am înscris într-o asociație a mașinilor de epocă și a fost declarat "Monument al Tehnicii Inginerești Mondiale". Atunci a primit ITP pe viață.

Ajungem în Aviației în ceva mai mult de un sfert de oră. Unde n-a convins carburatorul lui Ferdinand, a rezolvat claxonul lui, că e ceva!

A intrat acum câțiva ani pe mâinile neagigeace și, nemulțumit de sunetul original, olteanul l-a transformat într-o monstruozitate absolut înfiorătoare, adevărată armă dalbă. Cum ne-a explicat el mai târziu, făcuse asta de ciudă că pe taxiul lui nu avea voie să modifice claxonul standard și măcar tanti Mitza să se poată bucura de un "sunet de-adevăratelea" pe care să-l folosească în "a-i sparia pe ciumeții din traficul bucureștean“.

În semn de apreciere pentru arta și tehnica lui nea Gigi, mi-am înregistrat claxonul lui Ferdinand și mi l-am făcut sonerie la mobil. Se bucură ca un copil ori de câte ori, cu el fiind, mă sună câte cineva, iar eu nu uit să-mi scot telefonul din modul "vibrație".

Spălat, îmbrăcat, ferchezuit: 5 minute fix, pe ceas. Două minute mai târziu, suntem iar în Ferdinand și tanti Mitza îi dă bice spre Batiștei.

Pun mâna pe telefon, să încerc să mai aflu veşti dinspre Adunaţii-Copăceni. Nea Gigi pas, ca şi până acum, chestie care începe să mă îngrijoreze. Nu neapărat pentru că nu răspunde, dar n-a lăsat niciodată să treacă atâta timp până să sune înapoi, să se intereseze care-i treaba pentru care l-am căutat.

Şi ştii care-i chestia cea mai ţăpănoasă? Nimeni din Adunaţii-Copăceni nu-mi răspunde. Sun pe rând la Mioara Perpessicius, la primar (fără să uit să mă minunez de unde naiba am eu numărul lui salvat în telefon, că nu ţin minte să mi-l fi dat) şi la Ana. Nimic, nada, niente. Ai zice că Adunaţii a fost ras de pe faţa pământului, ori că locuitorii săi au fost răpiţi de extratereştri (taman acum, în prag de campanie erectolară? nţ, nţ, nţ!).

Tanti Mitza îmi citeşte neliniştea:

— Tot nu răspunde ticălosul ăla bătrân? Lasă, că-i dau o scărmăneală pe care n-o s-o uite prea uşor. Îi iau handicapul la table!

Tanti Mitza şi nea Gigi, dacă n-ar fi, nu s-ar povesti cât de tablagii pot ei fi. Cum mătuşă-mea îl bate constant, dragul de nea Gigi a primit de câţiva ani un handicap (un număr de partide câştigate de unde începe să se ţină scorul) de la mărinimoasa de tanti Mitza, chestie care echilibrează mult situaţia.

— O pedeapsă prea crudă, tanti Mitzo, şi nu merită nea Gigi aşa ceva pentru atâta lucru. Sigur îl reţine ceva, dacă n-a apucat să-şi folosească telefonul. După ce termin treaba pe Batiştei, o să te rog să mă repezi până în Adunaţii, dacă nu-ţi încurc programul cu ceva.

— Programul meu încărcat de pensionară, cum s-ar spune?

Zâmbesc, ştiu prea bine că tanti Mitza are o viaţă foarte activă:

— Nu, mătuşică, dar mă gândeam la Gomez, de exemplu. Poate te aşteaptă nerăbdător acasă.

— Nu l-am mai văzut de vreo două zile. Cred că nebuna aia din blocul de vizavi, cu crescătoria de pisici din apartament, a primit marfă proaspătă. Şi Gomez a plecat să-şi vâre mustăţile în chestiune. Că ştii cum îi place lui să ia caimacul.

Mda. Tărcatul ăla trebuie că e încarnarea lui Don Juan. Nu ratează nimic din ce-i intră în raza de acţiune care, din câte susţine tanti Mitza, depăşeşte cu mult Berceniul. Şi asta în condiţiile în care dânsul este un leneş fără de

pereche. Dacă era niţel mai hărnicuţ, ar fi atentat cu silnicie la pudoarea tuturor mâţelor din Ţara Românească.

Ajungem la destinaţie.

O privire aruncată pe ceasul de bord al lui Ferdinand mă anunţă că am pontat de prezenţă în aproximativ 50 de minute din cele 60 stabilite ca limită de Huang Xia.

La numărul 33 pe strada Batiştei se află un imobil cu trei etaje, în arhitectura masivă a anilor '30, recent renovat.

— Chico, te las aici, că nu ştiu unde o să-l pot parca pe Ferdinand prin zona asta.

Şi nu doar atât, Batiştei fiind o stradă proiectată pentru trăsuri, nu are o lăţime suficientă să acomodeze două maşini normale. Deci îţi dai seama cam ce dop în circulaţie constituie Ferdinand în prezent. Ca să nu-ţi mai spun că nişte bucureşteni inconştienţi au început deja să o tenteze pe tanti Mitza cu miorlăituri palide de claxoane.

Dau să deschid portiera de pe partea mea, dar nu se clinteşte nici un milimetru:

— Nu, nu, face draga mea de mătuşă de colo. Pe la uşile din spate, Chico. Portierele sunt tot bătute în cuie.

Îi urmez povaţa, nu înainte de a-i mulţumi călduros pentru ajutor. Cum nu ştiu cât "rămân la adresă" (cum ar zice profesional nea Gigi), stabilim că o sun după ce-mi isprăvesc trebuşoara, să vedem cum ne putem coordona.

O poartă grea şi neagră de fier forjat, în ton cu gardul care desparte proprietatea privată de cea publică (asta e ca în bancul cu Pantera Roz: târâm-târâm...), îşi cere drepturile insistent. I le acord, butonând la o sonerie. Care pesemne nu ţârâie mai departe de chioşcul de ziare ce ţine loc de gheretă de pază, aflat în imediata apropiere a porţii.

Abia ce-mi retrag indexul din clopoţel, că din chioşc răsare un tip firav, cu ochi bulbucaţi de parcă s-ar fi uitat la porno toată viaţa şi înregimentat într-o uniformă a unei organizaţii de pază şi protecţie (“Vulturul Aprig“) de care n-am auzit niciodată până acum. Ceea ce e destul de curios, ţinând cont că măndel e consultant fix în acest domeniu.

Nu-mi deschide poarta, ne conversăm printre zăbrele:

— Bună ziua, am o întâlnire cu domnul Huang Xia. Toni Bega este numele meu din buletin.

Bulbucatul își face de lucru cu unghia mică de la mâna dreaptă, mai întâi în ureche, apoi, nemulțumit pesemne de recoltă, între dinții rari și precar fixați în mandibula inferioară. După ce privește în lumină rezultatul excavațiilor, emite un:

— Chinezu' ăla gras?

— Nu știu ce să zic despre gramajul lui, că eu am vorbit cu el doar la telefon. Dar sunt sigur că dacă anunți pe cine trebuie că am sosit, ne lămurim.

— Și cum să fac asta? se arată sincer dezolat străjerul.

— N-ai și tu o stație sau un interfon în post?

— Ba daaa, meleoane și miriade de stății. Tu nu te uiți la televizor?

— Nu prea, de ce? fac încurcat.

— Că aflai și matale de criza asta ieconomică care... ieconomică virgulă care ne-a lovit. Echipamente decât minimu', uniforma schimbată decât o dată la trei ani, salariile mai mici decât acum cinci ani și tot așa.

— Bun, și cum faci când trebuie să anunți pe cineva?

Sfrijitul își oferă un căscat lung, care-mi dă prilejul nesperat să-i admir picturile rupestre sinistre de pe interior.

— Nu fac nimic, că aici nu vine decât lume care se anunță ei. Așa, ca tine.

Trebuie că mă uit cam pătrat la el, fiindcă în timp ce desferecă poarta, îmi servește și o halcă de explicație:

— Mai schimb și eu o vorbă cu d-alde ai noștri, că p-aici în principal numa' chinezoi apar.

Intru.

— Pe Huang Xia unde îl găsesc?

— La trei. Da' dacă e chinezu' ăla gras, nu-i aici, ți-am spus.

Ridic din umeri. Puținul la trup nu pare multul la minte, dacă mă întrebi pe mine.

O alee proaspăt bitumată pe care o iau în tălpi de la poartă mă scoate foarte oportun în fața intrării principale în clădire. Demisol, parter și trei etaje, fațade austere, pline de linii drepte și lipsite cu desăvârșire de zorzoane.

Parterul e pe genul înalt, așa că atac sprinten treptele de piatră care se oferă să mă ajute. Ușa e o chestie din lemn, foarte înaltă și grea, terminată în niște vitralii. Împing cu spor la ea și mă trezesc într-un vestibul flancat pe ambele părți de câte o scară curbă, mărginită de o balustradă din fier forjat.

În față, o ușă, care duce în zona parterului. În spatele geamurilor înalte de cristal nu se zărește nici o activitate.

Mă pun pe cățărat. La fiecare etaj, același model de ușă și același gen de pustietate ca la parter. Doar sus, la cucurigu, cadrul geamurilor e foarte animat. Iar spectacolul - dacă pot numi așa grozăvia - e stupefiant.

În centrul spațiului mansardat din spatele ușii se desfășoară Marea Grătăreală Haiducească! Cu proțap, foc zdravăn de lemne și tot dichisul.

Atâta doar că în locul mielului tradițional, în proțap se perpelește un tip gol pușcă, nu foarte proaspăt și nici foarte comestibil (are un fizic mai degrabă grăsos și flasc). E legat fedeleș de o bară de fier, terminată într-o parte cu o manivelă de care învârt meticulos doi tipi scunzi și solizi.

Spectatori sunt alte patru persoane, care s-au plasat de o parte și de alta a proțapului și urmăresc cu atenție desfășurarea acțiunii de prăjire a tipului. Și tot ansamblul artistic e format exclusiv din supuși ai Republicii Chineze, fostă Populară, actuală Producătoare.

Acum, tu mă știi: nu suport nedreptățile comise asupra semenilor mei. Deci văd roșu în fața ochilor și mă năpustesc ca un tigru bengalez asupra prăzii.

Dar după ce dau buzna pe ușă, nu apuc să fac mai mult de trei pași. Mă prăbușesc la podea, cu tot cu cei trei indivizi care mi-au sărit în cârcă.

În câteva clipe, mâinile îmi sunt legate la spate cu ceva frânghie, într-o schemă complet nouă pentru mine: dacă mișc mâinile, îmi produc dureri testiculare. Interesantă combinație, va trebui să studiez mai îndeaproape chestiunea, că-s deschis la nou ca târgurile la vechituri.

Cei trei tipi mă ridică și mă pun pe picioare, în același mod în care ai proceda și tu cu un bibelou răsturnat din vitrină. Apoi unul din ei se apucă

să mă buzunărească temeinic. Din tot ce am pe inventar nu-l interesează decât actele.

Îmi culege cartea de identitate şi permisul auto din portofel, apoi mi-l vârâ la loc în poznar. Îi înmânează plasticele unuia din cei patru tipi din jurul focului de tabără, care le ia fără să-l şi fără să le privească.

Ţin să te anunţ că micile manevre de capturare şi ancorare a lui mândel au stârnit în asistenţă tot atât de mult interes şi emoţie ca apariţia unei femei dezbrăcate pe scena Congresului Internaţional al Orbilor.

Băi frăţicule, dar ştii ce-mi înfioară carnea pe mine? Faptul că proţăpitul nu scoate un sunet, deşi nu are căluş în gură şi a început să sfârâie la modul cel mai propriu şi abject cu putinţă.

— Hei, voi de acolo! Poate luaţi o pauză şi-l anunţaţi pe Huang Xia că a venit Toni Bega.

Chinezul care adastă cu actele mele în mână se animă brusc. Bine, brusc în sensul chinezesc al qi-qong-ului, nu repezeala noastră occidentală.

Se uită la mine, apoi la acte. Şi se declară mulţumit de ce vede, pentru că le aruncă pe foc:

— Deci cu dumneavoastră am vorbit la telefon. Perfect. Mi-e teamă că Huang Xia nu poate să vă primească în acest moment, se pare că a fost reţinut cu multă căldură la un eveniment.

Doi dintre ceilalţi trei şmecheri care-l înconjoară pe Huang Xia chicotesc. Ultimul din ei, fie n-are pas ager la română, fie nu-i pasager de umor îndoielnic, că rămâne impasibil.

— Bun, dacă sunteţi certaţi, să ştiţi că eu n-am nici o vină.

— Nici ovină. Dar bovină? calamburizează de colo Lao Gra Ta Reala, stârnind iarăşi senzaţii gâdilicioase pe interior în 66% din asistenţii săi (sau ce or fi fost ei).

Băi băiatule! Nu scoţi marfă din asta pe galantar, fără să rişti să ţi-o iei la mare artă. Că-l ai în faţă pe Toni B. însuşi, cel mai mare combinator de limbă de la inventarea cuvântului încoace.

— Bovină nu, că e şovină.

The Chinaman izbucneşte într-un hohot de râs, prea sonor ca să nu fie de împrumut. Ba se mai bate şi cu palmele de coapse, semn că ar trebui să

deschid o dată şi o dată "Limbajul corporal al popoarelor lumii - ghid practic", să văd ce înseamnă gestul cu pricina la chinezi:

— Foarte tare asta, cu bovina şovină. Te superi dacă o dau mai departe?

— Dar vă rog, fac pe generosul. Am creat chestii intrate în folclor încă de pe oliţele grădiniţei, şi de atunci aprovizionez constant erosul popular cu diverse cuvinte, sintagme, personaje şi alte meme-uri.

— Dar ziceai că ai lucrat în Serviciile Secrete. Care nu prea văd ce legătură au cu limba română.

— Drept. Dar ia priviţi şi la chestiunea aici de faţă: n-am nici o treabă cu daravelele voastre, şi totuşi m-aţi amestecat în ele. Aşa şi cu Serviciile: eram foarte bun la sport şi la română în liceu, iar istoria a fost întotdeauna pentru mine mai mult decât o materie obligatorie în şcoală. Sport + română + istorie, egal admitere la Academia de Poliţie, pe vremea când am terminat eu liceul. Iar Serviciile au pus ochii pe mine încă din Academie.

— Şi, de ce ai plecat? Sau te-au dat afară?

Ridic din umeri prosteşte. Aşadar, îmi mişc şi mâinile. Pe cale de consecinţă, mă aleg cu o durere gen electrocutare în locul ăla avicol.

— Sunt un tip amabil în general, şi nu refuz cozeriile. Dar câtă vreme mă ţineţi legat ca pe un tâlhar, în timp ce-l prăjiţi pe individul acela în faţa mea, ca în Evul Mediu, n-am motive foarte serioase să fiu vorbăreţ.

— Uite, face Mao Tze de Dâmboviţa, poate ne poţi explica tu chestia asta. Şi o să ne mai împrietenim puţin.

Îşi vâră mâna într-unul din buzunare şi scoate de acolo o invitaţie la imensa nuntă româno - chineză care stă să încea…

Prezentul, Toni, chiar aşa? Adică a) nexam mire şi b) socrul mare e disponibil doar sub formă de kebab, iar din a) + b) ţie îţi => că nunta "stă să înceapă“?

Vericule, nu ştiu dacă ţi-am mai spus până acum, dar am fost botezat în cristelniţa cu optimism şi chestia mi s-a tatuat adânc pe eu.

— Ce anume v-aş putea explica? Este o invitaţie la nuntă, aşa cum se obişnuieşte pe la noi.

— Hai, lasă-mă! Fix cu nuanţă de-asta… cum îi spuneţi voi?

— Fuchsia.

— Așa, fuchsia, n-am văzut niciodată, și în cei 23 de ani pe care îi am în România, am participat la foarte multe nunți, crede-mă.

— Sper să nu fi ratat nici înmormântările noastre, că sunt ceva cu totul și cu totul special.

Iar bisează micuțul (1,60 m cu îngăduință și cu tălpile cele groase de la pantofi cu tot) faza cu hohotele și bătutul palmelor de coapse.

— Ești un simpatic în felul tău.

— Știu, mi s-a mai spus, mulțumesc.

— Și nici modestia nu te dă afară din casă.

— Fiindcă n-are motive, i-am luat garsoniera ei de când a devenit majoră.

— Dar nu prea isteț, dacă nu știi când să te oprești din mestecăul ăla.

"Mestecău", auzi la el ce subtilități de limbă știe Dan Shiao Pinca al nost'! Dar nu-i mai dau replica, fiindcă micuțul e la butoane (Murphy s-a înșelat, nu cine țipă mai tare are dreptate).

— Explică-mi și asta atunci, dacă le știi pe toate.

Se apropie de mine și-mi arată un detaliu de pe invitație. Dacă-ți amintești, dânsa este un Vârf Moldoveanu al designului cu valențe universale, fiind împănată cu simboluri de genul inimioarelor, steluțelor și cupidonilor, toate în minunata culoare nouă, fuchsia.

Degetul cel galben (de tutun, nu te gândi la prostii!) îmi arată o formație de patru steluțe, care se întrupează aproximativ sub forma unui romb.

Mă uit la chinezel la fel de rombozel:

— Ce anume ar fi de explicat, că nu înțeleg? Artistul poporului a hotărât că stelele simple nu sunt de ajuns, și nici suficient de penetrante, așa că a grupat unele și în constelații.

— Hai lasă-mă! Fix în forma asta și fix de culoare fuchsia?

— Dar ce are fuchsia, urâtule? se aude o voce care vine din cer.

Spitalul 9. Care astăzi se crede capitol.

Unde avem parte de o dispută între armatorii de blonde şi amatorii de brune, pe tema cine face mai multe spume

Să-ţi fac un goblen cu peisajul cel degrabă holbator de pupile, sau e bună şi o schiţă rapidă în creion? Sigur? Să nu-mi iasă pe urmă vorbe, că nu-mi servesc cititorul când situaţia şi-o cere.

Bun, stai să-ţi (de)scriu:

Dinspre tavan, la câţiva metri după proţapul unde continuă să fie rotisat Huang Xia, coboară încet o platformă metalică. Cu prilejul acesta, observ că mare parte din acoperiş lipseşte, fiindcă din el a fost decupată o zonă aproximativ circulară, cu un diametru de câţiva metri. Poate tipii care-s proprietari pe ogeac or fi vrut să-şi instaleze un observator astronomic, să poată admira în tihnă frumosul cer bucureştean, n-am idee.

Aşa îmi explic, iată, şi cum de chinezii mei au încins un asemenea foc zdravăn. Într-o încăpere închisă, gestul lor ar fi fost sinucidere curată, dar aşa, nu riscau să inoportuneze decât eventualele nasuri sensibile ale vegetarienilor care survolează spaţiul aerian al capitalei. Care, firește, nu-s prea multe, Bucureștiul nefiind încă o destinaţie turistică.

Când platforma întâlnește cu un "zdrang!" pardoseala, se produce un mic cutremur. Mai întâi în clădire, care tremură imperceptibil. Apoi în plexul meu solar, care primește lovitura în plin: așezat pe un tron metalic şade Cristescu; alături de el, în picioare, Ciocan, Seceră, Flatulescu (cu un pansament atât de uriaș pe scăfârlie, că ar putea trece lejer drept o pălărie de-a lui John Galliano), dar şi încă vreo alți 7-8 indivizi. Ba nu, sunt 9, fiindcă exceptându-l pe Cristescu, sunt 12 cu toții.

Cristescu şi cei 12 apostoli, mie-mi zici?

Doar Seceră şi Ciocan rămân lângă şeful lor de trib, restul oştirii se împrăştie ca potârnichile prin încăpere. Iar Flatulescu ştii ce face, vericule? Vine săgeată spre mine, cu sabia bine ancorată în cartaboşii care-i servesc pe post de fine degeţele şi cu un "harşt!" îi vine de hac sforii care-mi ţinea mâinile la spate şi testiculele bine ancorate. S-ar zice aşadar că nea Cristache a ştiut la marele fix că o să dea peste mândel aici, sau cum?

Oamenii lui nu pierd deloc timp, să ştii. Imobilizează toţi chinezii, îl desproţăpează pe Huang Xia şi îl dezleagă, apoi se pun să stingă focul.

Una sau toate din operaţiunile acestea nu i-au căzut prea bine lui Mao Tra Vit, fiindcă face o manevră prin care îşi degajează mâinile şi îi ia la poceală pe oamenii lui Cristescu aflaţi prin preajmă. E urmat la scurtă vreme de tovărăşeii lui şi se încinge, băi frate, o bătaie generalizată, care i-ar umple de spume pe băieţii ăia din filmele americane.

Dar e bătaia lor, nu şi războiul meu. Mă strecor până la Huang Xia. Arată nasol, dar trăieşte şi încă e conştient. Mă priveşte cu nişte ochi în care se oglindeşte un singur şi simplu cuvânt: "NUUUUUUUUUUUU".

Îl înşfac de o mână şi de un picior şi mi-l trântesc cu mare efort în spinare. Mă ridic clătinându-mă. Îmi simt fiecare vertebră a coloanei şi fiecare muşchi de la şolduri până în vârful degetelor de la picioare. Nu mă bagă nimeni în seamă.

Nimeni, în afară de Cristescu. Mă priveşte nemişcat de pe tronul lui, dar nu pot degaja nici o expresie din hăurile care-i ţin loc de ochi şi hruba care-i foloseşte drept gură.

Îi întorc spatele şi mă îndrept cu paşi mici spre uşă. O ştiu prea bine, începutul e mai greu, până mă obişnuiesc. După ce trec de uşă şi încep coborârea, pun mâna pe telefon şi o sun pe tanti Mitza. Îmi răspunde imediat:

— Tanti Mitzo, poţi să vii să mă iei?

— Sigur Chico, am găsit loc de parcare o stradă mai departe. Dar de ce sufli aşa?

— Duc un colet, o să vezi. Te rog, grăbeşte-te.

— Gata, am pornit!

Ajung la parter fără alte evenimente decât acela că simt cum o să-mi curgă sânge pe urechi dacă nu iau o pauză mică, să-mi trag sufletul. Aşa că

mă opresc chiar lângă uşa de la intrarea (ieşirea, în cazul meu) în clădire şi număr rar până la 30.

E mult mai bine, da. Şi pe lângă ce am avut parte până acum, ultimele trepte par o glumă pentru preşcolari.

Trag de uşă. Şi de mine. Hai cu treptele alea, că sunt paure de Cimişoara! Una, două, trei… au!

Nu ştiu cum am făcut, dar alunec. Şi-i trag un fund de ciment, de-mi aud noada cum se apucă să-mi intoneze "Simfonia Durerii". Noroc totuşi că nu m-am dezechilibrat şi n-am căzut mai rău; în faţă, de exemplu.

Plăieşul de la poartă dă năvală spre mine, rotindu-şi mâinile, picioarele, ochii şi buricul:

— Ce… ce… ce…

— La a şi b a fost mai simplu, sau tot la fel de mult a trebuit să repeţi până să le înveţi? mă interesez.

— Ce s-a întâmplat? reuşeşte să eructeze.

— Nu-i treaba ta. Mai bine dă-mi o mână de ajutor, să mă ridic de aici.

Nu-i foarte convins, dar tonul meu nu-i lasă mult spaţiu de manevră. Îmi întinde mâna dreaptă. I-o prind zdravăn.

— Ai grijă, că suntem grei, da? zic, şi mă folosesc de punctul de sprijin pe care mi l-a oferit.

— N-aaaaaaa… apucă să spună, şi în timp ce mă ridic în picioare, el se ridică în aer şi dispare peste umărul meu drept.

Se aude un trosnet grozav şi nişte geam spart, ceea ce îmi dă că tipul a lovit uşa imobilului, dar nu stau să mă uit după el, fiindcă îl zăresc pe Ferdinand trăgând în faţa porţii.

O iau la pas gâfâit spre dânsul. Cheia aflată în broasca metalică mă ajută să descui şi să ies pe trotuar. Tocmai la timp să o văd pe tanti Mitza deschizând uşile din spate ale monstrului funerar.

Îl depun pe Huang Xia pe marginea benei, apoi, ajutat de tanti Mitza, îl trag pe om până pe la mijlocul spaţiului care fusese destinat în vremuri memoriale decedatului şi micului său trib ("Capacitate maximă 100 de persoane" zice în germană o tăbliţă montată nu departe de locul unde suntem).

Mă duc să închid uşile. Din prag, îmi ridic privirile asupra imobilului de unde am ieşit adineauri. Gâtul lung şi albastru al unei macarale e aplecat tandru deasupra acestuia.

— Gata, tanti Mitzo să-i dăm bice! îi strig din Marele Salon Funerar, după ce mă asigur că uşile sunt bine securizate.

N-aşteaptă să-i spun de două ori, demarăm în forţă. Mă duc la ea, în faţă, să ne sfătuim.

— Ai la îndemână numărul Alinei? o întreb.

Alina Ianculescu e o doctoriţă din Măgurele, pe care am cunoscut-o anul trecut în nişte împrejurări sinistre (bibliografie: "Laser, frate!") şi care s-a împrietenit la toartă cu tanti Mitza après le déluge, cum ar fi spus în franceză domnitorii români care vorbeau curent limba tâlharului de François Villon.

Drept răspuns, mătuşă-mea scotoceşte cu mâna stângă prin cotloanele lui Ferdinand şi-mi pasează cărămida Nokia folosită de ea pe post de mobil.

Modelul este cert primul dispozitiv de acest fel făcut de compania finlandeză şi cu siguranţă din primele 1.000 de bucăţi manufacturate în serie, cântăreşte foarte puţin sub un kilogram şi are forma unui castravete de seră, pe care l-a luat la ciocane piticul de grădină, imediat după ce a înnebunit din cauză că a băut rouă pe burta goală.

— Vezi că e în lista de apeluri rapide, la numărul 3.

— Aoleu, mătuşică, nu eram eu la numărul 3?

Numerele 1 şi 2 au fost ocupate întotdeauna de Mamina (mezina) şi Tuşalina (mijlocia), adică restul trupei ce a mai rămas din neamul Dăneştilor, munteni de loc de pe lângă Horezu.

— Exact, erai. Dar lasă, că te-am pus lângă Gigi de-acum. Să fiţi vecini şi la mine pe telefon, nu doar la voi în bloc.

— Eşti o scumpă, ca de obicei. Cum te gândeşti tu la toate!

— Chico, ia vezi! Nu mă face să te scot de tot de pe lista scurtă. Deci faci numărul ăla o dată sau nu?

Habar n-am să folosesc utilajul, deşi îl studiez pe toate feţele şi speţele. Pare închisă dihania, şi n-aş şti care din miliardele sale de butoane poate fi folosit ca s-o activeze.

— Nu știu cum să fac asta, tanti Mitzo, zic, și-i întind aparatul.

— O-o-of, bărbații din ziua de azi! Ce v-ați face voi fără femei?

— Din ziua de azi? mă mir eu. Poate de mii și milioane de ani, de când s-au inventat bărbatul și femeia, vrei să zici.

Butonează la măgăoaie cu o singură mână, fără să-și ia ochii vreo clipă de la trafic.

— Ce să-i zic Alinei?

— Întreabă-o dacă ne poate primi de urgență la ea, la spital, cu un pacient care prezintă arsuri pe toată suprafața corpului.

Dialogul care urmează e foarte scurt și foarte la obiect. De-aia nici nu-ți dau decât concluzia lui: "da, vă aștept".

Cât băune Ferdinand pe drumul spre Măgurele, o aduc pe tanti Mitza la zi cu evenimentele pe care le-am traversat în absența dânsei. Îi merge mintea brici și întotdeauna îmi prind bine observațiile ei.

— Să înțeleg că pe chinezii ăștia cu focul îi deranja invitația la nuntă și l-au convocat pe chinezul nostru la explicații?

— Ori așa, ori l-au căutat pe Fu Xia să-i pună niscaiva întrebări, nu l-au găsit, și atunci s-au mulțumit cu următorul de pe listă.

— Ciudați oameni, Chico. Ce ar putea să-ți cășuneze pe niște amărâte de stele?

— Patru, mai exact. Și neapărat de culoare fuchsia. Dacă erau orice altă culoare, mi se pare că pe chinezul ăla nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin.

— Și românașii noștri, de unde să știe ei pe unde hălăduiai tu de când le-ai scăpat din gheare?

— Exact, bine că mi-ai amintit, tanti Mitzo.

Mă scotocesc prin buzunare și-mi scot cheile de la casă. Am la ele un breloc, care-i în fapt un receptor GPS. L-am primit de la Viorel, un fost coleg de Academie, în prezent director de operațiuni la Securesse, cea mai mare companie de protecție și pază din țară și totodată cel mai mare client al biroului de consultanță Toni Bega (care funcționează sub gloriosul stindard "Când securitatea nu e de ajuns“).

E legat la sistemul lor de monitorizare, dar pentru că nu am nevoie decât foarte rar de supraveghere de la distanță, îl țin mai mereu cu acumulatorul

scos. Ei bine, nu și acum, ledul martor e aprins și aș paria o savarină cu frișcă, bine însiropată, contra o savarină cu gips, bine întărit, că șmecheria nu mai trimite coordonatele către Securesse, ci către niște terți. Nu degeaba Seceră abandonase cursa la Afumați, iar Cristescu m-a lăsat să plec în liniște; se bazau pe faptul că știau oricând de unde să mă ia.

Ca să nu-mi scot elvegigianul pentru un fleac, apelez la dotări străine:

— O șurubelniță, tanti Mitzo?

— Vezi în bord, Chico. Găsești trusa originală de scule de mână a lui Ferdinand.

E o sculă în sine, trusa de scule.

Se prezintă sub forma unei cutii semicirculare, din piele groasă, într-un maro de culoarea coniacului. Emblema Mercedes-Benz marchează locul de unde se deschide minunea și pe unde poți trage cu ochiul la mintea celui care a proiectat inginereala.

Dacă naufragiezi pe o insulă pustie și singurul lucru pe care l-ai avea la tine ar fi trusa asta, cu tot ce găsești în ea, poți fi sigur că în cel mult 2 ani o să beneficiezi de autobahn, câteva modele de automobile germane, cuptor cu microunde, Claudia Schiffer, mașină de spălat vase, rețele de telefonie mobilă, cinematografe 6D… mă rog, tot inventarul obișnuit dintr-o societate civilizată.

Îmi aleg unealta potrivită și zece secunde mai târziu ne stingem de pe hartă. Împachetez taşca și mă străduiesc să o fixez cât mai bine la locul ei în torpedou (are un loc special proiectat, firește), când tanti Mitza îl oprește pe Ferdinand în fața Spitalului Măgurele, lângă Felippa. Adică ambulanța marca Chevrolette a așezământului, în preajma căreia ne așteaptă Alina.

Deschid ușa din spate și o poftesc să urce.

Este o mare afectivă, dânsa. Se pupă cu foc cu tanti Mitza, iar pe mine mă îmbrățișează de zici că e inițiatoarea mișcării "Free Hugs". Apoi dă cu ochii de trupul lui Huang Xia și îngenunchează lângă el, cu stetoscopul pregătit.

— E mai mult rumenit decât ars, cum mi-ați spus la telefon. Și pare în stare de șoc. Cum s-a pricopsit cu bronzul ăsta uniform?

Schimb o privire rapidă cu tanti Mitza:

— A adormit lângă un foc de lemne, zic.

— Așa, dezbrăcat? Și pe căldurile astea de mai, s-a apucat să facă focul?

— Câte bordeie, atâtea obiceie, fac eu pe omul care dă cultură la tot cartierul. Dar ideea era că vă aflați în drumul nostru, și voiam să-l ducem într-un loc sigur. Plus că aș vrea să schimb câteva vorbe cu el.

— Nu-mi miroase bine toată treaba asta, ținând cont că dumneata ai antecedente, domnule! zice doctorița. Dar e un pacient care are nevoie de îngrijire medicală, asta se vede din avion. Mă duc să-mi chem niște colegi, să-l ducem înăuntru.

Spitalul Măgurele cu greu poate fi numit "spital". Arată mai degrabă ca o școală, construită prost și finisată și mai prost, refuzată de beneficiar și transformată ad-hoc în instituție sanitară. Sălile sunt meschine și prost iluminate, iar inventarul acestora trebuie că e de o vârstă cu Felippa (poate au și făcut parte din aceeași tură de "ajutoare", mai știi?).

Parcăm într-o sală în care există totuși niște aparatură mai recentă, gen începutul anilor '90. Alina, ajutată de o asistentă, îl branșează pe Huang Xia la o succesiune de utilaje și îi măsoară diverși parametri vitali. Apoi unul din aparate eructează - via o imprimantă cu ace - un cearceaf de hârtie, pe care Alina îl parcurge în viteză.

— N-are nimic grav. Un început de diabet și o aritmie, dar în rest e în regulă. Ar fi bine să-l internăm pentru 24 de ore, să-l ținem sub observație și să-i administrăm niște unguent extern.

— E-n regulă, zic. Dar aș vrea totuși să vorbesc cu el. Puteți să-i dați ceva, care să-l scoată din starea de șoc în care se află?

— Îi fac o injecție. Dar nu promit mai mult de 10-15 minute de luciditate.

— E mai mult decât suficient, sărut-mâna.

Cinci minute mai târziu, Huang Xia se găsește instalat într-o rezervă cu patru paturi, în care el este singurul oaspete. Alina îi servește chinezului în brațul stâng niște zeamă cu un ac lung și subțire, apoi o ia pe tanti Mitza de o aripă și ne lasă singuri. Îmi trag un scaun deșelat lângă pat și aștept ca serul să-și facă efectul.

Are niște mâini de pianist musiu Xia - chiar dacă acum îi sunt urâțite de branulele prin care servește niscaiva substanțe întăritoare - cu degete lungi și falange abia sesizabile. Și în ciuda fizicului deloc de fotomodel pe care îl

trambalează cu el prin lume, ai zice că dânsul e mai degrabă genul de artist ratat. Nu doar mâinile contribuie la impresia asta, dar și niște trăsături de om dominat de pasiuni, așa cum au în genere cei care modelează neantul sub formă de imagini, sunete sau povești.

Deschide dintr-o dată o pereche de ochi mari și rotunzi, pe care și-i foiește de colo-colo, vădit surprins. Într-un final, dă cu ochii de mine. Bolborosește ceva. Sau poate na, se exprimă clar și la obiect, dar mandarina nu face parte din bagajul meu, deși vorbesc alte opt limbi pe lângă cea daco-română.

Duc degetul arătător la buze, iar apoi, după ce se oprește din turuit, îi povestesc pe scurt ideile principale, folosind totodată numai cuvinte din fondul lexical principal.

Îi spun cine sunt și cum m-am ciocnit de Mioara și Augustin Perpessicius, îi amintesc de dispariția lui Fu Xia și de chestiile care s-au întâmplat de când am intrat pe fir să-l descâlcesc. Închei cu modul în care l-am găsit, și-i spun unde l-am adus.

Când mă opresc, are ochii împăienjeniți de lacrimi, dar clipește repede-repede, ca și cum l-ar deranja lumina.

— Mulțumesc, îmi spune cu o voce mică și ușor nesigură pe accente.

Dau din mână:

— Bah, sunt sigur că ați făcut la fel în locul meu, să lăsăm asta. Ce puteți să-mi spuneți despre Fu, când ați vorbit ultima dată cu el?

— Ce zi avem azi, joi?

— Dimpotrivă, e chiar vineri. Mâine ar trebui să aibă loc nunta.

— Mâine! se sperie el. Dar nu Fu, cum nuntă?

— De asta am nevoie să-mi spuneți tot ce știți.

Mă aprobă cu mișcări repetate din dovleac:

— Da, da, spun. Dacă azi vineri, vorbit Fu marte. Marte seară, la telefon.

— Despre ce? îl încurajez.

— Fu trebuie mers aeroport. Așteptat bunici China, părinți la soția. Frate al meu cu soție și copii. Veri la soție. Pentru nuntă. Fu trebuie întâlnire aeroport soție al meu. Și întâlnire șofer microbuz, pentru dus hotel.

Rezervat toți Marriott, camere bune. Ei venit avion Beijing ora 9 seară. Soție al meu ajuns devreme, Fu nu ajuns. Cu 10 minute înainte sosit avion, telefon soție că nu putut ajuns, pentru că problemă. De atunci, nu auzit, nu văzut Fu. Nici eu, nici soție al meu.

— Ați anunțat Poliția de dispariția lui Fu?

Un zâmbet fugar îi traversează chipul:

— Noi străin aici. Nu rezolvat probleme cu Poliție. Poliție român nu plăcut străin.

— O.K., dar atunci ați anunțat pe altcineva?

Mini-zâmbetul de mai devreme reapare, dar sub formă de rictus:

— Kung, prieten Fu.

Neagră-ca-Smoala nu-i prea popular prin familia Xia, bag seamă.

— Dar degeaba, Kung aflat nimic.

— Și pe altcineva decât Kung nu ați anunțat?

— Nu.

Minte de îngheață apele, conu' Huang, îți dă în scris Toni B., care o fi el băiat bun și comestibil, dar nu s-a născut ieri.

Pe vorbe, că statistici oficiale ioc, comunitatea chineză din București numără în jur de 100.000 suflete. Zic eu că la atâta amar de popor, cu siguranță au și ei niște băieți care tranșează probleme contra unor tarife rezonabile, fără factură. Iar cum Pacientul Chinez pare să fie dintre cei mai cu cheag din comunitate, îmi pare aproape cert că a apelat nu la unul singur, ci la toți cei pe care i-a găsit fără angajamente curente.

Am niște idei în direcția asta, dar mai e niște dialog de pompat cu musiu Xia senior.

Chip calm și citește mai departe.

— Atunci, a luat cineva legătura cu dumneavoastră pentru Fu?

— Nu, nimic. Nu spus nimeni nimic.

Mai multe silabe ca mai devreme, dar tot din stirpea celor care-i făceau lui Pinocchio nasul kilometric.

— Cei din labele cărora v-am extras, cine sunt? Concurenți, dușmani personali, toate laolaltă?

— Nu cunosc la ei. Cred că ei făcut greşeală la mine.

Da, da, parcă şi mie mi s-a părut că era vorba de o confuzie. Ţie de câte ori nu ţi s-a întâmplat să faci un grătar, şi în loc de ceafă de porc, să te trezeşti în farfurie cu ficăţei de pui, este?

— Numele Cristescu, Seceră, Ciocan şi Flatulescu vă spun ceva?

— Nu, nu auzit.

De data asta pare sincer Omul Galben. O.K., el acum e mai mult arămiu, dar ai prins ideea.

Mă reculeg cale de un minut, să-mi adun gândurile, să le pun în ordine şi să pot să emit următoarea cugetare cu jet tare:

— Nu jucaţi cinstit cu mine. Aveţi nişte cărţi în mână, dar le ţineţi atât de aproape de dumneavoastră, că nu se mai pot distinge nici la microscop. Părerea mea este că Fu, sau poate chiar dumneavoastră, aţi călcat pe nişte becuri chinezeşti care au făcut un bum! destul de zgomotos ca să atrageţi atenţia. Dispariţia lui Fu, cadavrele pe care le-am găsit în apartamentul său din Adunaţii-Copăceni, dumneavoastră pe cale să fiţi transformat în şaorma, toate acestea mie unuia îmi dau multe zecimale după virgulă. În mod evident şi categoric, ştiţi mult mai multe decât mine în această privinţă, dar dintr-un motiv sau altul, nu doriţi să vă împărtăşiţi ştiinţa cu mine. Problema este următoarea: i-am promis Mioarei Perpessicius că îi aduc finul înapoi pentru nuntă. Şi sunt precum rachetele - o dată lansat pe traiectorie, nu mă mai poate întoarce nimic din drum. Deci o să dau de capătul firului, fie că mă ajutaţi, fie că nu. Dacă mă ajutaţi, sunt şanse ca lucrurile să se mişte mai repede. Dacă nu mă ajutaţi, atâta pagubă. Pot să vă asigur doar că voi alerta autorităţile de fiecare dată când voi da de chestii necurate pe traseu.

Mă ridic de pe scaun, să-i dau de înţeles că mi-am terminat stocul de cuvinte pe care-l aveam pus deoparte pentru el.

Mă opreşte cu un gest:

— Nu Poliţie, vă rog. Găsiţi Fu fără Poliţie.

Pe lângă implorarea care i se citeşte în priviri, se mai distinge, acolo în planul secund, şi ceva care seamănă al naibii de bine cu groaza.

— O să fac tot ce-mi stă în putere. La revedere, zic, şi mă car.

Dar nu apuc să ajung la uşă, că mă strigă, cu vocea lui pierită:

— Domnu' Bega!

Întorc capul spre el.

— Notați telefon. Zhang, vorbește engleză. Dacă nevoie ajutor. Spus venit din parte Huang Xia.

Și-mi recită cele zece cifre ale unui număr de mobil.

Îi mulțumesc, pun două degete pe clanță și rămân cu ea în mână. Nu, n-am luat anabolizante prin inducție de la Huang Xia, pur și simplu s-a rupt, cu tot cu o bucată din tija care acționează încuietoarea.

Îi arunc o privire nevinovată lui Huang Xia.

Tocmai când cele trei geamuri ale sălii se fac țăndări, iar dintre cioburi își fac apariția trei ninja, în poziție de atac.

Capitolul Nadia Comăneci. Sau Gică Hagi.

Unde se întâmplă atâtea lucruri, încât din cauza stresului, ziua bagă în ea ca o disperată și se face de 37 de ore

Ninja, frățicule, da, ai citit corespunzător. Ninja, în Măgurele. Ninja, cum ai văzut în filmele cu bătaie.

Îmbrăcaţi în haine de culoare neagră de sus până jos, cu faţa acoperită şi doar ochii lăsaţi pe afară, în picioare cu espadrile uşoare de pânză şi în mâini cu câte două săbii - una lungă şi uşor încovoiată, iar cea de-a doua scurtă şi doar cu vreo două palme mai lungă decât un pumnal.

Doi se reped spre Huang Xia, iar al treilea dă năvală spre fiul unic şi preferat al Maminei. El, două săbii. Eu, o bucată de clanţă. Nu prea încurajator, știu, dar tot mai bine decât cu mâinile goale.

Îmi flutură paloşurile pe lângă freză, cu nişte scheme complicate din încheieturi, de zici că-i un Figaro în momentele acelea când prelucrează cu ochii minţii materialul clientului pentru Marea Frizereală.

Arunc o privire scurtă spre Huang Xia - cei doi ninja s-au plasat de fiecare parte a patului unde e instalat şi încearcă să-l felieze. Să-l ia la pachet, probabil.

Dar ce zici, că tata lu' Fu nu-i tocmai convins că astăzi e ziua în care trebuie să predea bilanţul la Registrul Comerţului. A înşfăcat cele două stative care-i picăturesc substanţe folositoare în organism şi ţine piept cu succes asalturilor la care se dedau înninjaţii. Însă partea proastă în ceea ce-l priveşte este că are o poziţie greu de apărat şi va avea nevoie în scurtă vreme de niţic ajutor.

Scot din borsetă manualul "Cum să scapi de un ninja în trei mişcări atunci când te scapă foarte tare şi nu poţi întârzia la un caft pe îndelete", îl

răsfoiesc până la pagina 82, unde e vorba de obiecte contondente, și acționez în consecință.

Ridic mâinile și mă prăvălesc în genunchi. Țin capul ușor plecat, dar fără să-l scap din ochi pe ninjac:

— Mă predau! Vă rog nu-mi faceți rău.

Am doinit cu atâta jale vorbele acestea, că și dacă nu le-a înțeles mot à mot, adversarul meu le-a dedus în întregime sensul. Așa că își înfige sabia cea lungă în teaca pe care o poartă pe spate și se apropie de mine cu pași mărunți, doar cu sabia scurtă în mână, dar și aceea ținută pe lângă corp.

Îl las să scurteze încă puțin distanța dintre noi, în timp ce calculez cu niște pentaflops pe secundă traiectorii și forțe. Când ajunge la punctul critic, slobozesc cu forță, dintr-o mișcare îndesată a brațului, clanța pe care o am în mână. Îl pocnesc exact în frunte, cam un deget deasupra rădăcinii nasului, între cele două arcade.

Îngheață, scapă sabia pe jos și se prăbușește pe spate, țeapăn ca un buștean. Dintr-un salt, armele lui devin ale mele. Sabia mică o arunc cât colo, iar cu cea mare mă reped să-i dau ajutor lui Huang Xia.

Nu i-au făcut felul, dar nici mult nu cred că mai are. A reușit cumva să-l agațe pe unul din mascați, și trebuie că i-a făcut de petrecanie cu stativul, fiindcă a căzut peste el în pat și nu mai dă semne de viață.

I-a luat sabia și se duelează cu mișcări obosite cu cel de-al doilea ninja, care joacă totodată și rolul puricelui, pesemne, fiindcă țopăie dintr-o parte în alta, încercând să-l surprindă pe Huang Xia.

Îl liniștesc, proptindu-i lama sabiei pe gât. Ridică brațele în lateral, cu săbiile lăsate cu vârful în jos. Așa se și prăbușește, peste celălalt ninja.

Nu văd manevra pe care a făcut-o chinezul, dar intuiția îmi spune că i-a propus ninjacului să-l opereze de apendicită, dinspre scrot înspre amigdale. Huang Xia aruncă sabia cât colo, își șterge carabele pe piepții cămășii de spital în care a fost îmbrăcat la internare, și apoi întinde o mână spre mine:

— Telefon, repede.

Ezit o secundă, dar apoi i-l ofer. Formează un număr și latră scurt niște vorbe în eter. "Măgurele" e singurul cuvânt care sună familiar din colecție.

— Mulțumesc, spune, și-mi înapoiază telefonul. Și mulțumesc și ajutor.

— Nici despre întâmplarea asta nu vreți să-mi spuneți nimic?

— Nimic de vorbit. Ei început război. Eu trebuie apărat.

— Cine "ei"?

Scutură din cap:

— Mergeți găsit Fu.

— Am înțeles. Bine măcar că de data asta n-a fost tot o greșeală, la fel ca pe Batiștei. Fiindcă o să trebuiască să dați niște explicații Poliției, și lor nu le plac deloc încurcăturile.

Dar vorbesc cu pereții, iată.

— Mergeți găsit Fu.

Ce pot să fac mai mult decât să ridic din umeri, spune și tu?

A, bine, să-i ard ușii un picior, da. Poate un pic mai tare decât era nevoie, fiindcă mustesc încă de adrenalină neconsumată. Ușa se supără pe mine și se repede la perete, să fie alinată.

Tabloul pe care-l las în spate atunci când părăsesc rezerva lui Huang Xia ar putea fi intitulat de un pictor talentat "Natură moartă de spital, cu un chinez, trei ninja și vărsări de sânge". Dar nu-s decât talentat, nu și pictor, așa că las altora plăcerea. Iar colecționarilor, sabia ninja împrumutată de la băiatul pe care l-am făcut knock-out mai devreme, rezemată de tocul ușii.

Dau de tanti Mitza în cabinetul Alinei Ianculescu. Stau la un ceai de tei cu lămâie și la o tablă mică. Mică, dar voinică, mă anunță tanti Mitza:

— Iar mă bate fata asta de nu mă văd, Chico. Dă cu zarurile de zici că sunt cu telecomandă. Nu i-am luat nici măcar o linie.

— Ei, nici chiar așa, protestează neconvingător Alina. Era să-mi dai marț.

— Exact, era. În loc de asta, mi-ai dat tu.

Refuz o ceașcă de "ceai" (ca și cum ai zice "șoarece de dromader", nu?) și mă proptesc lângă o fereastră. Privesc în gol și-mi fac desene pe asfalt cu acțiunea de până acum, în acompaniamentul vesel al zdrăngănitului nepăsător al zarurilor.

Trece o vreme, apoi încă una.

— Și, cum a mers discuția cu domnul? o aud pe Alina de undeva, de departe, încercând să mă readucă în mijlocul evenimentelor.

— Cum nu se poate mai bine, zic. Până au apărut niște băieți răi și s-a lăsat cu puțin deranj.

Alina rămâne cu zarurile în aer și-mi oferă mai întâi o privire mirată, apoi o rafală de întrebări:

— Aici, la noi în spital? Ce fel de băieți răi? De unde au venit? Și ce înseamnă deranj?

Dar nu apuc să-i răspund la nici una dintre întrebări, fiindcă de pe coridor răzbate un tămbălău grozav. Ne părăsim locurile și preocupările ca să vedem despre ce e vorba.

Și vorba este că în Spitalul Măgurele a prins viață Ceata lui Pițigoi, însă în variantă chinezească.

Zărim o trupă compactă de vreo 20 de suflete, mărșăluind în pas sprinten, cu un tip în frunte, care la fiecare 3 secunde scoate câte un sunet în genul "hooongjiaaa", cu un glas ascuțit și extrem de neplăcut. De coada lor e agățat nenea de la poartă, care are placa zgâriată, fiindcă nu recită decât un unic text: "domnii… nu se poate… domnii…". Împreună cu nea cerberul sunt și câteva cadre medicale, culese probabil pe drum.

Pițigoiul trebuie că prinde cu antenele-i clăpăuge un sunet pe care-l aștepta, fiindcă trupa virează brusc pe ușa de la rezerva lui Huang Xia. Patru dintre chinezi ies imediat afară, închid ușa și se proțăpesc în fața ei. Și chiar dacă nu-s neapărat înalți, gealații, să știi că-s genul pătrățos la privire.

Alina dă să intre în rezerva lui Huang Xia, dar două dintre plantoanele chinezești i se pun pur și simplu în față și-i blochează drumul.

— Ce înseamnă asta? Dați-mi voie să intru, protestează ea în mod cu totul și cu totul inutil, fiindcă dulapurile din fața ei nu par să percuteze la frumoasa noastră limbă de gintă latină. Nea Relu, îl strigă pe portar, ce explicație ai de dat pentru prezența dânșilor la noi în spital?

— Doamna doctor, m-am trezit cu ei așa, direct. Au sărit din niște mașini în curte și au intrat în spital fără să întrebe pe nimeni. Și au început să colinde prin incintă, cu ăla din față care striga mereu ceva. Eu, ce să fac? Ați văzut și 'neavoastră ce mulți sunt, și nu par oameni de înțeles.

— Ai sunat la Poliție?

— Păi… nu, n-am avut timp, că am încercat să… gata, acum mă duc, doamna doctor, alerg.

Și chiar o ia la galop, deși e un moșuleac care a strâns până acum în buchet ceva mai mult de 60 de ghiocei.

— Și acum, ce facem? întreabă Alina Ianculescu.

Dar nu apucă nimeni să-i furnizeze vreun răspuns, pentru că ușa rezervei se deschide dintr-o dată și apare din nou Ceata lui Pi ȚI Goi, cu același chinez în avangardă și în același pas alergător mărunt. După ce iese toată cohorta, cele patru gărzi se alătură trupei sub formă de ariergardă, care-și continuă trapul repejor pe coridor.

— Hei, opriți-vă! strigă după ei Alina. Ce-i aici, bordel, intră și iese fiecare cum vrea?

— Doamna doctor? îi întrerupe tirada o asistentă oprită în pragul rezervei. Ar trebui să vedeți asta.

Mă bulucesc și eu, evident, mă știi că-s campion olimpic la curiozitate. Iar peisajul îmi face creierii fundă.

Camera e pustie.

Nici urmă de Huang Xia sau de cei trei ninja - din care unul, îți amintești, fusese aproape eviscerat. Nici urmă de sânge (așternuturile de pe patul pe care a stat Huang Xia lipsesc cu totul), de cioburi de la geamurile sparte, ori de armele rămase pe câmpul de luptă. Dacă n-ar fi cele trei ferestre cu desăvârșire oarbe, aș fi zis că am confundat camera.

— Fantastic! dă glas Alina Ianculescu gândului care mi se vântură printre neuroni. Cum or fi scos pacientul fără să ne dăm seama de nimic?

Nu știe ea de cei trei ninja și de restul bufetului, că ar fi dat direct în bengă. Dar să-ți spun drept, nici nu mă grăbesc să-i torn în pahar. La ce bun să o încarc cu niște informații care nu i-ar folosi cu nimic în viață?

— Ciudat, da. Sper să deslușească misterul Poliția. Pe noi ne scuzați, doamna Alina, dar trebuie să mergem. Știți că polițiștii de la dumneavoastră din oraș nu-mi sunt chiar prieteni din copilărie. Poate omiteți partea cu prezența mea aici, dacă nu va fi imperios necesar să dați explicații detaliate despre cine v-a adus pleașca pe cap. Dacă nu se poate altfel, nu-i nici un bai.

— Sigur, Toni. Nu-ți promit nimic, o să văd ce pot face.

— E de ajuns, sărut-mâna!

— La revedere, tanti! Ne auzim la telefon, da?

— Bineînţeles, fato. Te sun negreşit diseară, îi dă replica tanti Mitza în timp ce demarăm uşor spre ieşire. Hola!

— Hola! se aude în spatele nostru vocea Alinei Ianculescu.

— Ți-ai făcut program în seara asta cu doamna doctor, mătuşică? mă interesez.

— Nu ştiu, vedem în funcţie de tine, Chico. Suntem cam în urmă cu spaniola şi ar vrea să recuperăm lecţiile pierdute.

— Zău? Te-ai apucat să o înveți spaniolă?

— Nu chiar, că a învățat destul de bine singură, de la telenovele. Eu doar îi corectez vocabularul şi gramatica. E o elevă foarte bună, nu ca alţii.

"Alţii" fiind desigur yours truly. De mai bine de 10 ani se străduieşte dânsa să-mi introducă în CV şi limba spaniolă, dar fără nici un succes. Nu se prinde de mine şi pace! A şi renunțat să mai insiste în ultimii ani.

Am ajuns la Ferdinand şi ne instalăm să-i dăm bice. Nici urmă de maşinile chinezilor de care spunea nea portarul. Ori de acesta din urmă.

— Nu-i de mine limba lui Cervantes, tanti Mitzo, ce să facem? Cât privește programul, dacă mă duci până la Adunații-Copăceni, e perfect. De acolo înainte, poți să îți vezi de orarul matale.

— Lasă, că vedem noi. Nu vreau să încurc fata, cine ştie peste ce o să dăm acolo. O să o sun când o să ştim sigur ceva.

Zic că momentul ăsta e cam departe. Nu doar pentru că firele sunt încâlcite rău, dar mai ales pentru că un ceva început atât de silfid, cu fuchsia şi o invitație la nuntă, a ajuns la chestii greucene, precum nenumărate cadavre, casapi ninja şi mult roşu.

Iar nasu-mi cel cârn îmi spune că încă n-am văzut nimic din ce ne-a pregătit Marele Croitor de Intrigi.

— Ai dreptate, o să vedem, mormăi şi închid niţel ochii să-mi proiectez în reluare nişte secvenţe din filmul la care am asistat până acum.

Rămân un timp aşa, cu tanti Mitza conducând atent şi respectându-mi cu sfinţenie tăcerile. Deschid brusc ochii atunci când îmi traversează sinapsele următorul gând, pe care-l verbalizez astfel:

— De ce să-mi fi spus Cristescu, în hală, că m-au legat ca să nu-mi fac rău mie însumi?

— O prostie, bineînțeles.

— Nu știu ce să zic. Cristescu ăla părea un tip care știa ce vorbește.

— Și totuși, te-au ținut aproape o zi întreagă, fără nici un motiv.

— Din nou, nu știu ce să zic. Cred că… adică nu cred, sunt sigur că au avut un motiv foarte precis pentru care m-au pescuit din apartamentul lui Fu Xia. Poate m-au luat drept cineva venit din partea lui Fu să studieze terenul înainte de sosirea jupânului. Ceea ce înseamnă pe de o parte că nu-i cunoșteau prea bine anturajul chinezului, iar pe de alta, că nici ei nu au idee unde se află Fu Xia. Care Fu Xia - fie numai el, fie toată familia lui - e implicat în niște chestii destul de nasoale, de vreme ce…

Și îi istorisesc cele întâmplate la spital după ce a plecat cu Alina și m-a lăsat în rezervă doar cu Huang Xia.

— Povestea asta are două ramificații mari și late: pe de o parte, sunt chinezii, conduși în aparență de tipul acela care mi-a aruncat actele pe foc în clădirea de pe Batiștei; iar pe de cealaltă parte, sunt românii, conduși tot în aparență de Cristescu.

— Normal, face tanti Mitza. Că doar e vorba de o nuntă româno - chineză, nu?

— Ce vrei să zici cu asta?

— Mă gândeam la ce spuneai, că sunt două ramificații. Și fiindcă e vorba de o nuntă, chiar așa și e, nu? Că ai două tabere - o dată familia mirelui și a doua oară, familia miresei.

— Da. Dar cel mai curios mi se pare că ambele par să aibă treabă cu Fu Xia, omul. Și cu fuchsia, culoarea.

Cât am schimbat idei și impresii cu draga mea de mătușă, am și ajuns la Adunații-Copăceni.

— Cunoști drumurile pe aici? o întreb pe tanti Mitza.

— Știu să ajung la casa lui Gigi, atât, îmi răspunde.

— Perfect, de acolo te direcționez eu la casa nașilor, dacă o să vrem să le facem o vizită.

La nea Gigi, pustiu.

Găsesc bicicleta lui Geo în același loc în care o lăsasem ieri, semn că olteanul n-a mai dat pe la acareturile sale. Nu l-ar fi răbdat pe el inima să nu

meșterească oareșce la dânsa, chiar și cu o singură mână disponibilă.

— Și acum? zice tanti Mitza.

— Mergem până la naşi acasă. Sau - îmi vine brusc o idee - şi mai bine, mergem să o cunoaștem pe tânăra miresică.

Pun mâna pe telefon să desţelenesc numărul Anei din stufoasa mea agendă.

— Ei, drăcie! Dar n-am deloc semnal la telefon. La tine cum e, tanti Mitzo?

— La mine sunt două liniuțe, Chico. Poate n-ai plătit factura și ți-au tăiat ăștia robinetul.

Mă strâmb destul de elocvent la ea.

— Vezi să nu rămâi așa, îmi zice. Poftim, vorbește de pe al meu.

— Dar mai întâi formează matale numărul, că știi cum îmi prind urechile în tehnica de vârf pe care o folosești.

Îi dictez numărul. Îmi întinde cărămida după ce apasă ultimul buton. Și nu trec multe clipe până când răsună următorul monolog în cabina lui Ferdinand:

— Alo, Ana? Bună, Toni Bega este numele meu… exact, din partea nașei Mioara… da… ar fi trebuit să ne vedem ieri, dar a intervenit ceva și… da… astăzi cum stai cu programul?… la Marriott?… da, într-o jumătate de oră pot ajunge acolo… bine, pa-pa!

— Deci ne întoarcem la București, Chico?

— Da, mătușă. Ana e la Marriott, cu viitoarea mamă soacră și rudele din China.

— Și cu ticălosul ăsta bătrân, ce facem?

Ridic din umeri:

— Nu știu, probabil că e pe la văru-său, primarul. O să încercăm să-l sunăm mai târziu.

Demarăm în trompă. Am fi putut să o facem și în trombă, da, dar cum motorul german stătuse puțin la ralanti cât ne-am îndeletnicit cu arta conversației, o prea-frumoasă coloană de fum negru s-a instalat în fața lui Ferdinand. O urmăm de zici că-i firul Ariadnei.

La Marriott, n-o conving cu nici un chip pe tanti Mitza că 5 lei ora de parcare e un tarif decent pentru zonă, așa că mă debarcă în fața intrării, apoi se duce să-și găsească un loc în care să-și poată priponi gratis herghelia.

Jumătate din cafeneaua vieneză de la primul etaj e ocupată de reprezentanți ai rasei galbene. Cei mai în vârstă sar de 80 de ani - bunicii lui Fu, fără îndoială - iar cei mai tineri sunt adolescenți. Cu toții beau ceai, mănâncă prăjituri și sunt foarte gălăgioși.

Pe o banchetă, poziționată cumva central în Marea Chinezească, sunt așezate una lângă alta două femei.

Prima dintre ele este o chinezoaică în jurul vârstei de 50 de ani, sveltă și cu un păr bogat și negru, tuns scurt, deasupra umerilor. A fost frumușică dânsa la viața ei și nici acum n-ai refuza o întâlnire cu ea, dacă ți s-ar oferi prilejul. Are tenul întins, iar sportul sau liposucțiile au făcut să nu arate ochilor curioși fleici lăsate. Nu știu ce scrie la tine în horoscop, dar la mine zice negru pe alb că dânsa - Fu mama.

În dreapta chinezoaicei stă așezată Ileana Cosânzeana. Dar nu Cosânzeana aceea, femeie în toată firea și super-bunesă pe care o târguiau Făt Frumos și Zmeul Zmeilor. Nu, frățicule, aici avem parte de Ileana Cosânzeana abia ieșită din adolescență.

Are cel mult 20 de petale în bobocul ei de trandafir, dacă nu chiar 19. E blondă, cu un păr lung, pe care și-l ține împletit într-o coadă groasă, petrecută peste umărul drept. Adaugă la asta niște ochi mari și verzi, care te îmbie la păcat și niște acareturi foarte convenabile răspândite pe geografie. Nu-i o frumusețe în genul acela care să-ți refuze accesul la oxigen, dar iradiază o asemenea prospețime și puritate, încât regreți instantaneu că nu ți-ai adus lingurița de acasă.

Pas hotărât, mers superb, fizic avantajos, știi rețeta secretă a lui mândel, nu? Ei bine, stârnesc ceva emoții în ogeac cu ea, îți spun! E drept că nu pe direcția scontată (logodnica Fu, mama Fu), ci mai degrabă printre celelalte spectatoare.

În special mamaie Fu și niște turiste sărite binișor de 70 de ani își exprimă zgomotos entuziasmul la zărirea peisajului care sunt.

Oprire elegantă în fața canapelei, înclinare scurtă din cap către cele două doamne, însoțită de un surâs în plină primăvară, toate urmate de așternerea următoarelor vorbe la picioarele dânselor:

— Bună ziua! Toni Bega este numele meu. Am vorbit acum câteva minute la telefon.

Mă fixează amândouă cu privirile. N-aș ști pe cine să invit la "Perinița" dacă mi s-ar ivi brusc oportunitatea. Bobocul pe pat de varză e delicios, dar nici cu o supă de găină cu tăiței nu mi-ar fi rușine.

Prima îmi întinde mâna mama Fu:

— Oh, domnul Bega! Ce plăcere să vă cunosc! Li Xia este numele meu! Soțul meu mi-a vorbit atât de frumos despre dumneavoastră!

N-are pic de accent dânsa; atât doar că folosește cam multe semne de exclamare în dialog, după cum tu poți vedea cu ochiul liber, iar eu auzi cu timpanul vibrând.

Transform strângerea de mână pe care mi-o propune într-o sărutare de mânușiță, după vechiul tipic românesc. Are o cinci degetată moale și micuță, din care răzbate un parfum foarte ușor și foarte dulceag.

Își trage surprinsă mâna din a mea.

— Doamnă, plăcerea este reciprocă, vă asigur. Și dacă am putut să-i fiu puțin de ajutor soțului dumneavoastră, este doar pentru că m-am aflat la momentul potrivit în locul potrivit, nimic special. Cum îi spuneam și dânsului, sunt sigur că ar fi procedat la fel, dacă situația stătea invers.

Îi trec niște trenuri de noapte prin ochii cei negri, dar nu spune decât:

— Ana Ion, nora mea.

Fiind ușor mai în vârstă decât ea (te oferi cu umărul ăla, să-ți plâng nițel pe el?), îi întind eu mâna primul. Îmi acordă numai vârful degetelor, ca și cum i-ar fi fost teamă că o să-i iau obiectul și o să fug cu el.

— Îmi pare bine, spunem în același glas și ne zâmbim.

— Ori de câte ori se întâmplă asta, în cer râde un înger, zic. Cel puțin așa îmi spunea bunica.

Zâmbesc amândouă acum.

Stai nițel: în-o-cea-nul-a-tlan-tic-s-a-năs-cut-un-peș…

Nu-i momentul să aleg, zici? Nici măcar un pic? Aha, deci să-i dau înainte cu tărășenia, am înțeles, îhm, mda.

Băi vericule, dar de când am ajuns sclav pe plantație, Toni roboțelul, Bega prompterelul? Dacă nici măcar cu personajele mele nu pot face o

combinație de senzație, la naiba!, literatura aia adevărată și plicticoasă din manuale o să ne mănânce. Și sunt mai mult decât convins că Gala Galaction sau Ion Agârbiceanu ți-au orgasmat atât de mult bucuria de citeală, că te-ai jurat ca după terminarea școlii o să-ți oboseşti ochii și psihicul doar cu subtitrări, etichete și manuale de utilizare.

— Unde putem vorbi puțin în liniște, doamnele mele?

Li și Ana se privesc pentru o secundă, apoi fără să-și spună vreun cuvânt, se retrage fiecare în câte un colț al canapelei. Îmi strecor organismul între doamna Xia și viitoarea doamnă Xia, în timp ce-i comand unei tinere dirijoare (ospătărițele de aici sunt la frac și papion) o cafea la nisip.

Ca să nu fac pe spectatorul la un meci de tenis, le abordez pe rând, acordând desigur prioritate vârstei.

— Doamnă Xia, aveți vreo noutate despre Fu?

— Nu, nimic. Nu mai știu nimic de el de marți, când ar fi trebuit să ne vedem la aeroport, să-i aşteptăm pe bunici și restul rudelor.

Îmi relatează o poveste care se apropie până la confuzie cu aceea pe care mi-a depănat-o Huang Xia.

— Când v-a sunat să vă anunțe că nu mai poate să ajungă la aeroport, v-a atras ceva atenția? Avea un glas diferit de cel obișnuit, ori ați auzit ceva zgomote de fundal care să vă dea vreo idee unde se afla - într-o mașină, într-o încăpere, într-un loc aglomerat?

— Părea foarte liniștit, deși era vorba că ar fi apărut o problemă. Am crezut că era ceva cu ferma, nu am insistat, chiar dacă m-a deranjat puțin telefonul lui. Știa de cel puțin o lună programul, ca să nu mai zic că pe bunici nu-i mai văzuse de câțiva ani. Acum, sigur, nu-mi mai doresc decât să-l văd întreg și sănătos acasă.

— Da, desigur, înțeleg. Altceva legat de convorbirea aceea telefonică vă amintiți? De unde credeți că v-a sunat?

Se încruntă ușor și-și ciupește lobul urechii drepte cu degetul mare și cel arătător:

— Cred că de la birou.

— Deci dintr-o încăpere, de undeva.

— Nu, nu, de la birou, nu era o încăpere…! Știu! spune cu o privire triumfătoare. Știu de ce m-am gândit la birou! Pentru că atunci când

vorbeam la telefon, din partea lui se auzea un zgomot din acela de fax care primește mesaje.

Și imită foarte drăgălaș un sunet pe modelul modemurilor de odinioară (zis și "moartea neuronilor"). Îi răspund pe diverse glasuri câțiva chinezi din trupă și se stârnește o ilaritate monstră în tribune.

Explicația vine abia după ce se mai potolesc chițăielile: cică în mandarină, sunetul respectiv seamănă cu niște cuvinte nu tocmai confucianiste (nu puteam să pun "partidcomuniste" în loc de "ortodoxe", nu?) și din public i se oferiseră doamnei Xia câteva idei de utilizare.

Fain frumos, dar ne amintim că niște sunete similare îi dăduseră Mioarei Perpessicius programul peste cap în dimineața zilei imediat următoare, da? Ar cam trebui să arunc un ochi la biroul lui Fu Xia de la ferma din Adunații-Copăceni, zic.

— Să înțeleg că Fu are chiar în biroul său un aparat de fax?

— Unul? Are patru, îmi răspunde maică-sa. El nu e cu mijloace din acestea electronice de comunicații, gen email. Preferă hârtia. Susține că ea oferă cuvintelor o greutate pe care ecranele nu o au.

Sigur, chinezilor le dă mâna să vorbească. Doar ei au inventat hârtia, nu?

Interesant acest Fu. Pare un tip cu niște concepții solide despre lume și viață. Iar legătura pe care o făcuse mama lui între sunetul de fax și biroul lui Fu e de înțeles. Deși locul în sine ar putea totuși să fie altundeva, sunt șanse să o fi sunat de la ferma din Adunații-Copăceni, da.

Schimb brusc macazul:

— Ce știți despre viața de până acum câțiva ani a lui Fu?

Fetele se consultă din priviri. Îmi răspunde Ana:

— Destul de multe. Ne-a povestit amândurora, acum ceva vreme, întâmplările prin care a trecut. Fu a insistat să se "spovedească". Dar ce a fost, a fost. A rămas în urmă.

Are o voce mișto, Ana. O văd ajunsă vreun rapsod popular, care rupe inimile românilor plecați din țară, dacă nexam Fu, să știi. O ajută și fizica și fizicul pentru asta.

— Nu putem șterge cu buretele toate prostiile făcute de fiul meu, cu siguranță. Dar ultimii 6 ani dovedesc că tot ceea ce s-a întâmplat înainte a

fost doar un accident.

Nu-i cumpăr marfa doamnei gândurilor lui papa Xia. Accident se cheamă când din an în an bisect treci pe roșu, ori iei un radar pentru viteză. Atunci când o ții într-o depășire pe linia dublă continuă timp de un deceniu, asta-i deja meserie-brățară-de-șmenozaur.

Și nu trebuie să ai un IQ peste media mondială ca să-ți dai seama că Fu n-ar fi ajuns să bifeze mare parte din Codul Penal, dacă madam și musiu Xia s-ar fi preocupat îndeaproape de creșterea tânărului han.

— Partea proastă este că nu întotdeauna trecutul stă liniștit la locul lui, pe vatră, și toarce. Uneori scoate ghearele și te zgârie de nu te vezi.

— După atâția ani? mă întreabă mama Fu.

— Absolut. Aș putea să vă pun pe masă cel puțin zece scenarii diferite în sensul acesta. Întrebarea este dacă ați observat ceva la Fu în ultimele săptămâni care să vă dea de gândit.

Li Xia clatină din cap, dar mi se pare că la Ana detectez o ușoară ezitare. O încurajez din priviri albastre, dătătoare de liniște și siguranță.

— Nu știu dacă are vreo legătură, dar... începe foarte ezitant.

— Orice amănunt se poate dovedi important, mă grăbesc să îi suflu în spuză.

— Acum vreo două luni, două luni și jumătate, Fu mi-a spus că a început să se antreneze pentru decatlon.

— Ce înseamnă decatlon, tot un fel de arte marțiale? întreabă cumva din politețe Li Xia, fără să manifeste nici un pic de curiozitate.

— Cel mai greu concurs de atletism care există: 10 probe în două zile, îi răspund. De la alergat și sărituri, până la aruncarea greutății. Ceva cumplit, numai pentru campioni. Și asta v-o spune unul care de mai bine de 10 ani aleargă 10 km în fiecare zi. Cum i-a venit ideea asta cu decatlonul?

— Probabil negrul ăla al lui i-o fi băgat-o și pe asta în cap, șuieră de colo mama Fu.

Nu ratez prilejul să pornesc pe contraatac, cu mingea la picior:

— Nici domnul Huang Xia nu părea foarte încântat de prietenul fiului dumneavoastră, Kung. Aveți vreun motiv special, sau pur și simplu e o chestiune de nepotrivire de karmă?

Îşi înalţă capul şi mă foarfecă din privirile ei cele negre:

— Domnul Kung este o relicvă a unei epoci pe care o dorim uitată.

Nu zice de sclavagism, nu?

— Dacă-mi daţi voie să preiau metafora pe care aţi folosit-o mai devreme, acest prieten al fiului meu este una din ghearele de care vorbeaţi.

Îi freamătă nările grozav când îmi debitează textul ăsta. Deci trebuie că e un pic mai mult decât atât, Kung stârneşte nişte reacţii prea viscerale la mama Xia şi papa Xia. Să fie oare StrăMoşul depozitarul unor secrete nasoale din "epoca pe care o dorim uitată" şi le foloseşte ca să îi tapeze de bani pe bătrânii lui Fu?

Tot ce se poate, deşi cred că nea Huang ar avea la o adică nişte mijloace la dispoziţie să-i scoată ideile de genul acesta (împreună cu tot restul conţinutului) din cap.

— Înţeleg. Deci e vorba de karma. Să ştiţi însă că l-am cunoscut pe Kung. Pare foarte ataşat de fiul dumneavoastră. Ataşat şi loial, totodată. O combinaţie destul de rară în zilele noastre.

— Aşa e, zice Ana. Eu îl apreciez foarte mult pentru asta. Dar vedeţi, ce spune mama - îi aruncă o privire pe furiş lui Li Xia şi roşeşte uşor când rosteşte acest cuvânt - este că el i-a fost alături lui Fu şi la lucrurile mai puţin bune pe care le-a făcut cu ani în urmă.

Am spus eu de rapsod popular, dar să ştii că nici în diplomaţie nu i-ar sta rău copilei. Uite cum a luat-o prin învăluire pe mama soacră, contrazicând-o, dar dându-i în acelaşi timp senzaţia că este de acord cu ea!

— Dacă nu cumva chiar Kung l-o fi îndemnat la ele, se aude spunând Li Xia.

Iubitoare de negru ce nu s-a mai pomenit, dânsa!

— Există vreun plan de avarie pentru nuntă? întreb, ca să schimb puţin mersul discuţiei.

— Adică? se nedumereşte Li Xia.

— Dacă Fu n-o să apară până mâine la ora 15, când este cununia religioasă...

— Şi cununia civilă tot atunci este, mă întrerupe Ana. Dacă naşul tot e primar, am zis să facem cununia civilă împreună cu cea religioasă, la

biserică.

Păcat că n-au mai aşteptat puţin. Totul ar fi fost foarte frumos încununat şi de un botez, la o adică.

— Aşadar, dacă nu Fu mâine, v-aţi gândit cum o să procedaţi?

— N-am luat în calcul această posibilitate, îmi răspunde Li Xia. Mioara ne-a garantat încă de ieri că Fu va fi găsit în timp util. De când v-a încredinţat această misiune dumneavoastră, vreau să spun.

Mie-mi zici? Pe Superman îl băteam cu o singură mână, şi asta încă de la grădiniţă. De restul ciurucurilor gen Batman, Spiderman sau Obi-Wan Kenobi nici nu are sens să mai amintesc.

— Apropo, ştiţi ceva de naşi? Că tot încerc de pe la prânz să-i sun şi n-am reuşit să vorbesc cu ei.

— Este o avarie, acolo în zonă, au căzut nişte antene şi de dimineaţă se lucrează la ele, zice Ana. Nu merg decât fixurile în Adunaţii-Copăceni. Dar nimeni nu prea mai are aşa ceva, toată lumea e cu mobilele acum.

— Nici măcar primarul?

— O, ba sigur că da. Vreţi să vă dau numărul naşilor?

— Te rog.

Îl adaug în agendă şi-mi fac o notă mentală să reped un ţâr într-acolo cât de repede voi avea ocazia. Apoi mă ridic de pe canapea.

— Şi acestea fiind spuse, doamnele mele, nu vă mai reţin. O ultimă întrebare, Ana: ai idee unde se antrena Fu pentru decatlon?

— Nu, dar sunt sigură că ştie Kung. Se antrenau împreună.

Am văzut în transmisiune directă cum făcea The Black Ugly antrenament la aruncarea cu sulița, chiar pe drumurile publice. Ar cam trebui să mă întorc spre Adunații-Copăceni, să dau o geană prin biroul lui Fu și să-l convoc la o conferință pe Kung.

— Mulțumesc. Dacă apare ceva nou, vă rog să nu ezitați să-mi dați de știre. Distracție plăcută în continuare.

Las pe masă contravaloarea cafelei, în ciuda protestelor conjugate româno-chineze și apăs pe butonul eject.

Cobor la parter și tocmai mă caut de telefon să o sun pe tanti Mitza, când observ prin marile geamuri de cristal ale intrării în Marriott o agitație

teribilă în parcarea din faţa hotelului.

Ies.

Dar mai întâi, stai să-ţi bag. O informaţie de fundal.

Hotelul Marriott din Bucureşti se află în spatele Palatului Parlamentului, într-un loc numit pe vremuri Dealul Spirii. Prin zona aceasta a avut loc ultima bătaie între români şi turci pe pământ românesc, la 13 septembrie 1848, când pompierii conduşi de căpitanul Pavel Zăgănescu au dat piept cu oastea lui Kerim Paşa, trimisă la Bucureşti să înăbuşe Revoluţia de la 1848 din Ţara Românească. Pentru a cinsti memoria celor care şi-au pierdut viaţa în acea zi, în 1901 a fost inaugurat "Monumentul Eroilor Pompieri din Bucureşti", reprezentând un pompier căzut, sprijinit de un înger care cântă din trompetă.

Monument aflat astăzi în faţa hotelului Marriott, pe o fâşie îngustă de teren ce desparte parcarea de stradă.

Trompetă pe care o găsesc înfiptă în Ferdinand.

A traversat parbrizul Marelui Dric şi s-a proptit în bancheta ce ocupă cabina de la o portieră la cealaltă. Ai zice că îngerul a coborât puţin de pe piedestal, ca să depună un cast sărut pe obrazul lui Ferdinand.

S-a strâns ceva lume. Gură-cască, turişti de prin hotel, taximetrişti în aşteptarea bibanilor, copii ai străzii cărora li s-a repartizat zona Marriott, în fine, o faună şi o floră destul de bogată, care comentează, se miră, face poze ori umblă prin buzunarele altora.

Când o reperez în mulţime pe Tanti Mitza şi mă apropii de ea, tocmai ce dă explicaţii unor tipi de la Poliţia Locală. Prind următorul fragment:

— ... am vrut să întorc, dar vedeţi şi voi cât e de mare Ferdinand...

— Cine e Ferdinand? se interesează unul din agenţi, oprindu-se din clefăit.

Tanti Mitza îl priveşte de parcă individul a întrebat "Cine e Elvis Presley?":

— Maşina. Aşa am botezat-o eu, Ferdinand, după tăurașul Disney.

— Am înţeles, continuaţi, face agentul reluându-şi totodată rumegatul.

— Atunci a apărut un domn îmbrăcat mai ciudat, care a început să mă dirijeze.

— Aha, deci cum îmbrăcat ciudat? întreabă al doilea agent, un tip gras şi transpirat, pe care uniforma stă gata să plesnească.

— Staţi să vi-l arăt, că era pe aici...

Se ridică pe vârfuri, şi se apucă să împrăştie priviri în toate cele patru zări. Dar nu mă recunoaşte decât pe mine:

— Chico, tu eşti mai înalt: vezi vreun individ într-o fustă scoţiană şi într-un pieptar îmblănit, iar pe cap cu un joben turtit?

Îmi trimit fabuloşii într-o excursie fulger, dar nu zăresc personajul zugrăvit de tanti Mitza. Îi răspund pe muteşte, când se aude o voce de colo:

— Aoleo, doamnă, l-aţi lăsat pe Romică să vă dea indicaţii despre cum să manevraţi camionu'? Că ăsta-i nebun de-a binelea, are şi certificat.

Agentul rumegător ia din nou cuvântul:

— Haideţi încoace, domnu', să vă vedem şi noi la faţă.

Din mulţime apare un tip înalt şi slab, uşor adus de spate, cu un nas proeminent şi nişte urechi clăpăuge care-i flutură sub cuşma dacică pe care o foloseşte ca să-şi prezervativizeze creştetul. Are mânecile de la cămaşă suflecate şi e bronzat de zici că-i tractorist.

— Ilie Pălărie, să trăiţi! se recomandă el agentului. Taximetrist.

Ah, bun, deci am fost pe aproape.

— Aşa, spuneţi cu Romică ăla.

— Păi Romică e un om pe la 50 de ani, pe care-l vedem cu băieţii tot timpul pe aici. Unii mai bătrâni zic că l-au bătut miliţienii la Revoluţie până s-a tâmpit, că era om normal înainte. Ba chiar învăţat, că uneori vorbeşte nişte chestii... mai ceva ca la televizor. Stă aproape tot timpul prin parcare. Mai şterge de praf o maşină, mai ajută la bagaje, ştiţi cum e, dacă nu cade, pică. De ce s-o fi băgat să-i dea indicaţii doamnei, nu ştiu, că n-a mai făcut din astea până acum.

Agentul se declară mulţumit de informaţii. Se întoarce din nou spre tanti Mitza:

— Continuaţi, doamnă.

— Nu prea mai am ce să continui, îi dă replica mătuşă-mea. M-am luat după semnele pe care le făcea acest Romică, am lovit piedestalul statuii şi aceasta a căzut peste Ferdinand, după cum puteţi vedea.

— Aha, deci au fost și victime umane? prinde din nou viață agentul cel gras.

— Poftim? se buimăcește tanti Mitza. Care victime, cine a zis de așa ceva?

— Aha, deci Fredi ăla de care ați zis a scăpat cu viață?

Îşi cam împinge norocul la deal Ze Zerorgan, o citesc cu majuscule pe fața mătușă-mii.

— Ferdinand. Care e mașina. Nu o persoană. Și care a fost victimă, da, uitați-vă la el, săracul.

— Aha, deci recunoașteți că au fost victime, nu se lasă agentul Parafină.

Hai să mă bag în seamă, că altfel, cu logicieni de calibrul acesta, distracția poate ține ușor până dimineață.

— Bună ziua. Toni Bega este numele meu, sunt nepotul doamnei. Probleme, domnilor agenți?

Mă măsoară amândoi cu privirea, de sus până jos și înapoi. Rumegătorul decide că e cel mai în măsură să-mi ofere din prea-plinul bunăvoinței sale de slujbaș public (și acum, chiar și cu public):

— Aveți chiorenia găinilor, sau ce?

— Dimpotrivă. Dar doamna v-a explicat cine este autorul moral al operei artistice. Pe care nu-l văd printre noi. Și nici pe vreunul dintre dumneavoastră să se agite în sensul de a-i da de urmă.

— Aha, adică tot noi suntem de vină, cum ar veni? intervine grăsanul.

— N-am spus asta. Dar ar trebui găsit acest Romică. Și să luați legătura cu cei de la Comisia Monumentelor, să trimită pe cineva la fața locului. Poate e necesar chiar să chemați o autospecială, care să poată ridica statuia și să deblocați astfel parcarea. După cum vedeți, multe lucruri de făcut mai importante decât să pălăvrăgiți cu doamna.

Au luat pe nesimțite poziția de drepți, cei doi curcani.

— 'Țeles! latră clempănitorul cu suficient entuziasm cât să-i sară din gură chestia pe care o mesteca.

Nu, nu-i gumă. E o bucată de cauciuc de culoare bej. Privește cu ochi goi relicva, care a aterizat la picioarele lui Ilie Pălărie, și scoate din buzunar

o rolă din acelaşi material. Rupe cu nişte dinţi de lup o bucată consistentă şi se apucă iar de rumegat.

— Da' să ştiţi că lu' doamna tot nu-i dăm drumul. Avem nevoie de ea, să ne dea declaraţii şi tot tacâmul.

— Chico, du-te tu în treaba ta, îmi zice tanti Mitza. Te sun când termin, şi vedem atunci dacă o să mai ai nevoie de mine.

Nu zice rău, tăntica mătuşica. Timpul s-a contractat destul de serios, au rămas mai puţin de 24 de ore până la nuntă.

Îmi iau la revedere de la ea şi o întind spre Poşta Puişor, aflată pe partea cealaltă a bulevardului, în apropierea căreia se găseşte o staţie de taxiuri. Dar până să ajung la ea, dau peste o rotiserie. Şi mă opresc să îmbuc ceva la botul calului.

Îmi iau nişte pui cu salată şi mă aşez la o masă. Mănânc, deci gândesc.

N-am prea multe piste pe care să mă pot mişca. Nici părinţii şi nici logodnica lui Fu nu mi-au fost de prea mare ajutor în a mă pune pe urmele acestuia.

Papa Xia părea că ştie nişte lucruri, dar nu neapărat despre Fu. Nu pot să pun degetul pe chestiune, însă mi se pare că avea mai degrabă nişte idei destul de precise despre ce anume îi interesa pe chinezii de pe Batiştei, şi mai puţin despre ce i s-ar fi întâmplat fiului său.

Pe de altă parte, dacă pretenarii ăia ai lui îl puseseră chiar pe el la prăjit şi apoi la feliat, chestia asta mie îmi spune că omuleţii nu-l aveau pe Fu chiar la îndemână.

Şi ce legătură poate să existe între nunta lui Fu şi acei chinezi? Dar între trupa lui Cristescu şi aceeaşi nuntă? Mister cât cuprinde, frăţicule.

Până mi-am mestecat potolul şi gândurile, am luat o hotărâre: să-l sun pe acel Zhang de care îmi spusese Huang Xia. Chiar dacă n-o să aibă probabil cu ce să mă ajute, poate aruncă nitică lumină asupra părţii chinezeşti a afacerii.

Zis şi înfăptuit:

— Bună ziua, Toni Bega este numele meu. Vă sun din partea domnului Huang Xia. Am nevoie de un mic ajutor din partea dumneavoastră. Putem să ne întâlnim undeva, să stăm de vorbă?

— Bună ziua, sigur că da.

Are o voce cristalină omuleanul. Așa de cristalină, de zici că-i eunuc. Și vorbește o engleză impecabilă, fără pic de accent.

— Puteți să veniți până în Colentina, dacă vă dau o adresă?

— Desigur, vă ascult.

Îmi turuie un nume și un număr de stradă. Le parchez în memorie.

— Ajung cam în 30-40 de minute, e O.K.?

— Perfect, vă aștept.

Mă iau de mânuță și mă conduc spre stația de taxiuri. E un șir de patru mașini galbene, toate marca Dacia Logan.

Mă urc în primul și-i dau adresa unde vreau să ajung. Taximetristul zice că nu face curse spre Colentina, dar mă duce cu plăcere în Militari sau Drumul Taberei. Adică exact în partea opusă a Bucureștiului.

Cobor și urc în a doua mașină. Îi spun păsul șoferului. Mă înțelege și e alături de mine în greaua încercare, dar mă anunță că, din păcate, el nu taximetrește decât în zona centrală, deci nu trece mai departe de Calea Moșilor nici dacă sunt șeicul din curtea căruia provine gazul utilizat ca jăratic de căluții din motorul mașinii.

La al treilea nu mă mai obosesc să urc, îl atac pe șofer direct pe la geamul portierei. Am noroc, omul locuiește chiar în Colentina, știe exact pe unde vine adresa (în "Cartierul Chinezesc", cică). Singura problemă este că așteaptă un telefon de la un barosan, care stă pe lângă Marriott și îl angajează cu ora, plus cheltuieli cu mașina; altfel, m-ar servi cu cea mai mare plăcere.

Al patrulea șofer vorbește la telefon... nu, nu zic bine, se ceartă la telefon cu unul, Sorin, din care-și bagă și scoate diverse chestii, uneori pe rând, dar de cele mai multe ori concomitent. Îi zic unde vreau să merg și-mi face semn să urc, fără să se oprească din operațiunile de introducere și extragere în care este angrenat verbal.

Tocmai mă instalez pe bancheta din spate a mașinii, când în fața hotelului Marriott oprește un camion dotat cu o macara. S-au mișcat cu destul talent agenții, iată.

Dar unde am mai văzut eu oare macaraua aia albastră? Îmi aduc aminte doar când îl văd pe Cristescu șezând pe tronul instalat pe platforma metalică. Pe Batiștei, da. Și uite cum din camion coboară sprinteni Ciocan,

Seceră şi Flatulescu, ca să răscolească şi mai dihai amintirile ce mă chinuiesc.

Peisajul dispare cu repeziciune din raza mea vizuală, pentru că nea taximetreală o arde-n focuri, în timp ce se ceartă cu Sorin. Şi e supărare mare, de vreme ce zbiară mai bine de 5 minute în pâlnie.

Închide cu o înjurătură lungă şi complicată, care sare precum o maimuţă, din ramură în ramură, prin tot arborele genealogic al lui Sorin, în timp ce descrie cu lux de amănunte diferite acţiuni la care se supun unii pe alţii. Apoi aruncă pur şi simplu mobilul pe geam, de nervi.

— Unde ziceaţi că mergem? mă întreabă, privindu-mă încruntat printr-o oglindă rotundă aflată pe montantul din stânga parbrizului.

E un tip la vreo 37-38 de ani, dotat cu nişte fălci pătrate, de buldog, şi cu o frunte nu mai înaltă decât o coală A6 privită în dungă.

Îi repet adresa pe care i-o dădusem mai devreme. Pune o frână de sunt cât pe ce să înghit tetiera scaunului din faţa mea.

— Asta-i în Colentina! protestează. Şi încă acolo, la chineji.

— Da. Dar mi-aţi zis că e O.K. când v-am spus unde vreau să merg.

O calcă iar pe coadă. Mergem sprinten, dar mai puţin agresiv ca mai devreme.

— N-am auzit nimic, mă certam cu frati-miu. Acum asta e, vă duc, ce să fac. N-aveţi nici o vină. Auziţi, idiotul, ce vrea să...

Douăzeci de minute îmi povesteşte fără întrerupere - doar din când în când mă priveşte interogativ prin oglinda rotunjoară şi-mi adresează un "înţelegeţi cât de idiot poate să fie?" - cum frate-său Sorin s-a săturat până peste cap de Bucureşti, vrea să vândă tot ce a agonisit şi să se mute la ţară, pe undeva prin Ardeal, unde a găsit o casă într-un sat ca vai mama lui, care nici măcar curent electric nu are. Iar el, în calitate de frate mai mare, încerca să-i demonstreze că e un dobitoc, care coboară dintr-un lung şir de cretini din familie.

Îşi pune fermoar la gură abia când ajunge în Colentina, traversează podul de peste Lacul Plumbuita şi face la dreapta, pe străduţele care se îndreaptă spre lacul Fundeni.

Pe nesimţite, peisajul se schimbă în zona asta. Am lăsat în spate blocurile masive şi urâte, acum navigăm printre case prăpădite şi urâte.

Străzile sunt înguste și desfundate. Peste tot se văd ideograme chinezești - pe bannere, afișe, în vitrinele magazinelor, ba chiar lipite și în multe ferestre. Plăcuțele albastre cu numele străzilor sunt dublate de altele roșii, pictate cu ideograme. Ghirlande și lampioane multicolore, din hârtie, împrăștiate pe la fiecare casă, înveselesc atmosfera.

— A dracu' pielea pe ei, chinejii ăștia, mormăie fratele lui Sorin. Nici nu zici că ești în București pe-aici. Ăștia-s mai răi ca țiganii, nu se entegrează deloc. Cică-s mulți care-s de zece, cinșpe, douăj' de ani în România și nu vorbesc o boabă de românește. Așa mi-au zis niște colegi. Da' și eu am nimerit de două ori niște chineji prin oraș, care aveau scris pe o hârtie adresa unde vrea să ajungă. I-am plimbat prin tot orașul, normal. Gata, aicea e locul. Baftă!

Mă oprește în fața unei case fără etaj, transformată în ceva restaurant, fiindcă pe trotuar e un nene instalat la o sobă lungă, pe care sunt înșirate multe oale și ulcele care fumegă de mama focului. În spatele vrăjitorului bucătar se găsește un stativ din lemn, de care atârnă nenumărate înaripate, decapitate și la pielea goală.

Plătesc cursa și cobor din mașină. Taxiul țâșnește ca din pușcă.

În aer liber fiind, mă lovesc niște miasme supărate rău de tot. Sunt amator de bucătărie chinezească, dar ce face nenea ăsta pe soba lui, nu miroase a nimic cunoscut. Ori pământesc.

Știu, mă izmenesc eu inutil, că uite, omul are cârcă de clienți, care așteaptă în liniște să fie serviți. Bașca ăia care hăpăie deja din bucatele cele alese, în picioare, așezați pe bordură sau pur și simplu pe jos.

Mă înfig pe poarta de intrare în curte, deasupra căreia sunt montate două steaguri confecționate din tablă, cu lăncile încrucișate. Ambele sunt vopsite într-un roșu ce a început să se scorojească și au pictată câte o ideogramă galbenă pe mijloc.

Drumeagul betonat pe care m-am angajat duce direct spre intrarea principală în casă, marcată de o ușă veche din lemn, care arată ca și cum a fost molfăită pe toate direcțiile și timp îndelungat de niște capre rămase fără material comestibil. Iar clanța e ceva cu totul deosebit, nici la Muzeul Satului nu știu dacă mai vezi așa ceva - mânerul nu pare să fi fost turnat, ci bătut cu ciocanul, până a căpătat o formă relativ asemănătoare cu litera "J" căreia i-au fost răsucite cele două capete la 90 de grade.

Dinăuntru răzbate muzică populară românească. Ba chiar mi se pare că disting vocea Mariei Tănase.

Intru.

Un hol meschin, fără vreun rost ori rol practic, fiindcă nici măcar un cuier n-ar încăpea în el. O singură uşă pe dreapta, dar de data aceasta un exemplar reuşit. E albă şi dotată cu nişte geamuri înalte, impecabil de curate. De fapt, şi holul cel mititel e foarte cochet - zugrăvit proaspăt şi cu parchet de bambus veritabil pe jos. O fi un sas dânsul, hm?

Haide să vedem. Deschid uşa cea albă şi pătrund într-o... Nu, stai, merită un paragraf nou peisajul.

E o încăpere mare, creată prin desfiinţarea zidurilor despărţitoare dintre mai multe camere, motiv pentru care planul în secţiune arată cam ca o jumătate de fulg de zăpadă. Şi nu-i întâmplătoare comparaţia, fiindcă totul este alb înăuntru - pereţii, parchetul (tot din bambus, dar într-o nuanţă crem-alburie), mesele şi scaunele, meniurile aranjate sub formă de pagodă şi aflate pe fiecare masă, paharele şi chiar tacâmurile.

Mesele sunt rotunde şi mari, de 12 persoane. Singurele pete de culoare în tot ambientul sunt nişte tablouri de 20x20 cm presărate cu parcimonie pe ici, pe colo, ce înfăţişează detalii din costume populare româneşti.

Cumva în centrul "fulgului" se află o scenă supraînălţată. De acolo vine muzica pe care am auzit-o mai devreme, întrucât o întreagă orchestră cocoţată pe ea îi zice cu foc. Iar la microfon nu-i vreo imitatoare autohtonă a Mariei Tănase, nu.

E o chinezoaică pur-sânge, care dă târcoale vârstei de 30 de ani, incredibil de frumoasă. Dar ştii cât de frumoasă, frăţicule? Icoană şi mai multe nu.

Are un ten neverosimil de alb şi zici că ascunde niscaiva chestii luminoase pe sub piele, în aşa haluri îi străluceşte de tare. Părul lung şi negru şi-l ţine împletit într-o coadă grea pe spate, care face mişcări lascive când dânsa se mişcă pe ritmul ţâpuriturilor degajate dintr-un piept unde toate lucrurile ce contează sunt minunat de bine proporţionate. Şi are nişte ochi violeţi absolut ireali, jupâneasa. Nu am mai văzut niciodată o asemenea nuanţă, iar mândel posedă în memorie cea mai fabuloasă colecţie de ochi din patrimoniul universal.

Cum nu mă întreabă nimeni de nici unele, mă aşez la o masă ca să ascult recitalul. Mă ştii, dacă-i vorba de muzică populară, îl prefer pe Wolfgang Amadeus de foarte departe. Dar mă prinde pe negândite vocea chinezoaicei. Ți se înfiripă tiptil în suflet cu nişte modulaţii caline, şi apoi te trăsneşte de nu te vezi, cu tonalităţi joase şi guturale, de nu înţelegi pe moment pe ce lume te afli.

Hore, dansuri, doine, cântece de pahar, romanţe - are un repertoriu impresionant micuţa (nu sare cu prea mulţi centimetri dincolo de pragul de 1,50 m). Mă surprinde doar faptul că sunt singurul spectator; m-aş fi gândit că omuleţii care prestează pe plantaţie ar fi putut să bage măcar o geană de curiozitate, dacă nu chiar să încingă nişte jocuri cu strigături.

Mă trezesc aplaudând ca un descreierat atunci când se termină spectacolul. Adică urale, fluierături şi cereri de bis.

Cât ai clipi, apar din neant doi tovărăşei cu ochi oblici care mă flanchează, îmi imobilizează braţele, şi încep să mă târască spre uşă.

— Un moment, prieteni, le spun în engleză. Am treabă cu Zhang. Toni Bega este numele meu, anunţaţi-l vă rog că am sosit.

Când rostesc numele "Zhang", tipii îmi dau drumul de parcă m-am transformat pe loc în ţipar electric. Mă dezechilibrez şi cad pe spate.

— Nu ştiam că tinerilor de vârsta dumneavoastră le plac cântecele acestea populare vechi, aud vocea cristalină a lui Zhang vorbindu-mi în engleza de Oxford pe care o stăpâneşte la perfecţie.

Mă ridic dintr-un salt în picioare:

— Nici eu nu...

Cuvintele rămân îngheţate în aer, apoi se prăbuşesc pe parchet şi se fac ţăndări. În încăpere a rămas doar micuţa chinezoaică şi cei doi gealaţi aflaţi în preajma mea. Orchestra a spălat putina, deci nu rămâne decât o singură variantă: Zhang este Maria Tănase made in China!

Se îndreaptă cu paşi reţinuţi spre mine. Le face semn haidamacilor că pot lua viteză, ceea ce ei şi purced.

Îmi întinde mâna:

— Zhang Xiao Bao.

Aş vrea să-mi lase mie în grijă obiectul. Şi, dacă se poate şi nu-s exagerat de tupeist, şi tot restul.

— Toni Bega, îi răspund, fără să-i dau drumul. Dar spune-mi Toni.

Râde la mine cu toată gura:

— Gata, m-ai luat prizonieră, Toni?

— Deloc. Dar mi-ar plăcea mult reciproca, de ce să nu recunosc.

— Nu obișnuiesc. Prizonierii nu sunt buni nici măcar în război, darămite pe timp de pace.

— Zvonurile sunt neîntemeiate. E ditamai războiul care bubuie afară. Trebuie doar să știi să asculți pe frecvența potrivită.

Cum tot nu-i dau drumul la mână, încearcă o fentă, să folosească priza pentru a mă pune la pământ. Dar o contrez, și mă răsucesc în așa fel încât o lipesc de mine cu spatele.

Inspir cu putere, prin toate orificiile disponibile. Miroase fenomenal dânsa, dar nu a parfumuri, creme ori șampoane, știi? Nu-ți pot pune nara pe chestiune, dar e ceva foarte natural, foarte proaspăt și foarte încoțopenitor.

Mă trezesc mintenaș cu Marele Piton că se cere la plimbare. Și trebuie că resimte și dânsa oareșce vibrații în atmosferă, că-mi repede pumnul de la mâna liberă într-un punct situat deasupra genunchiului, chestie ce mă face să-mi tai din efecte piciorul cu pricina.

Urmează o serie de mișcări complicate, dar executate iute ca gândul, prin care picioarele ei creează presiuni pe piciorul meu rămas valid. Mă prăbușesc pe spate, cu ea călare pe pieptul meu. Îmi apasă cu genunchii niște puncte de sub clavicule, iar cu mâinile îmi țintuiește crengile undeva deasupra cotului, în așa fel încât de acolo în jos nu le mai simt deloc.

— Gata, mă dau bătut. Îmi cer iertare, am fost puțin cam obraznic. Să știi că nu obișnuiesc, sunt bine crescut. Am un metru și optzeci și cinci de centimetri înălțime.

— Dar? face ea, privindu-mă țintă în ochi.

— Dar m-a luat apa. Nu știu dacă locul, cântecele sau modul în care le-ai interpretat tu sunt de vină, dar uite, am ajuns să fac nefăcute.

— O.K., de data asta te iert. Însă dacă se mai repetă...

Și nici una nici două, se apleacă și-mi fură o sărutare.

Te rog să mă crezi că în cei treizeci și ceva mărunțiș de ani ai mei, n-am degustat niciodată desert mai delicios ca în fracțiunea aceea de secundă

când gurile noastre s-au întâlnit. Mai vreaaaaaauuuuu!

Se ridică de pe mine printr-o tumbă. Rămân întins pe parchet, în timp ce sângele se retrage din unele cotloane ca să dea năvală prin altele.

— Și asta pentru ce a fost? întreb ca nătângul.

— Pentru că te-am iertat.

Nu, refuz categoric să mă gândesc la ce acțiuni s-ar fi dedat în caz contrar.

— Și pentru că ai ochi frumoși. Sunt naturali?

Îmi culeg fiecare centimetru de pe jos și-mi recompun fără trudă făptura pe verticală.

— Nu, i-am pescuit de dimineaţă din borcanul cu ochi albaştri. Am cămara plină, dacă o să vrei vreodată să-mi vezi colecția, te rog să nu eziți, ești invitata mea. Posed toate culorile pământului. Mai puţin violetul pe care-l porţi tu. Dar nici nu cred că m-ar prinde culoarea asta.

Zâmbește și se așează la o masă.

O imit cu a doua parte a acțiunii.

Face să apară o cutiuță minusculă, după care purcede la operațiunile de scoatere a lentilelor de contact. Din mov, ochii ei devin negri. Și dacă-ți spun că devine și mai frumoasă, o să zici că bat câmpii și toate căderile alea pe spate trebuie să-mi fi dislocat oarește rotițe. Dar e purul și gol-goluțul adevăr, frățicule.

— Uite de ce te întrebam. Eu purtam culoarea pentru concert.

— Dar de ce ai nevoie de așa ceva? Mie mi se pare că ești mult mai frumoasă cu ochii tăi "naturali", cum zici.

Îmi zâmbește fără urmă de cochetărie:

— Știu. Dar a fost ideea impresarului meu, care a vrut ceva mai exotic.

Corect. Fiindcă o chinezoaică zicând cu foc din repertoriul Mariei Tănase, într-un local din improvizatul și incipientul Cartier Chinezesc din București, nu era ceva suficient de exotic.

— Impresar? Pe bune, ai așa ceva?

— Desigur. El te-a și trimis aici, nu?

— Huang Xia?

Mă aprobă încântată:

— O, da, tăicuțul!

— Tăicuțul?

Da, ce vrei, am intrat într-o buclă, în care-mi patinează neuronii pe marginea aceleiași căldări cu zăpăceală, și nu mai sunt capabil decât să pun întrebări repetitiv-tâmpițele. Dar tot e bine, că puteam să mă transform într-un grohăitor onomatopeic, și atunci să te ții dialog!

— Nu ne cunoaștem așa de bine încât să detaliez partea aceasta.

— Hă?

Ce-ți spuneam, vericule? Poate că pe fond sunt Toni Bega - Mafaldu, adevăratul fiu al Mamei Omidă-Oglinjoară-Cine-i-Cel-Mai-Cel-Din-Țară. Dar haide totuși să organizăm puțin trebușoara, să ne înțelegem om românesc cu persoană chinezească, nu?

Trag adânc aer în piept, îmi ard două palme scurte, cât să-mi centrez neuronii pe direcția potrivită, și-i dau bice:

— Zhang, privighetoarea mea dragă, dacă-mi dai voie: băiatul frumos, deștept și târziu acasă care șade cu tine la masă a luat la cunoștință de existența familiei Xia cu aproximativ 24 de ore în urmă. Și anume atunci când i s-a relevat faptul că Fu Xia, tânărul vlăstar al numitei familii, a dispărut cu trei zile înainte de nunta la care ar fi trebuit să participe în calitate de mire. Știu, mi-ai putea spune că nu e primul bărbat ce dă bir cu fugiții cu 5 minute înainte de a-și pune pirostriile, dar nu-i cazul. Am cunoscut-o pe viitoarea lui soție și îmi pare că-i dragoste curată la mijloc între ei. L-am întâlnit și pe cel mai bun prieten al său și am putut să citesc în cafeaua lui că Fu și-a găsit jumătatea de-adevăratelea. Chiar și numai cu aceste două certificate de autenticitate, mi-ar fi fost de ajuns să ajung la concluzia că Fu nu a fugit, ci a pățit ceva. Dar de când mi-am vârât nasul în daravelă, s-au petrecut tot felul de alte chestii: am găsit în blocul unde Fu deține un apartament 5 cadavre - unul la intrarea în scară și patru - de naționalitate chineză - chiar în patul lui; l-am descoperit pe Huang Xia într-o clădire de birouri, pe cale să fie transformat în șaorma de o trupă destul de numeroasă de conaționali de-ai tăi; ceva mai târziu, la spitalul unde l-am dus pe om, au apărut niște ninja, croiți să-l pună să-și înghită certificatul de naștere pe nemestecate; ah, da, și niște tipi ciudați, dar români de data asta, m-au răpit din Adunații-Copăceni și m-au dus tocmai în Afumați, în partea

opusă a Bucureștiului, din motive care-mi scapă; și mai ciudat mi se pare însă că tot ei sunt cei care au creat, în clădirea de birouri unde fusese pus la prăjit Huang Xia, diversiunea care mi-a permis să-l scap din marșul triumfal spre transformarea în dönner kebap. Oricât am încercat să-l trag de limbă pe Huang Xia, n-am obținut nimic de la el. Deși părea să știe exact care-i treaba pentru care era supus la cazne și cine erau călăii. Iar eu nici măcar nu știu dacă tipii ăia încercau să-i smulgă vreo informație, ori îl condamnaseră deja și-l petreceau pe calea spre veșnicie, într-un ritual mai deosebit. Și crede-mă, habar n-am de ce m-a îndrumat, ba nu, nu!, m-a îndemnat către tine. Eram ferm convins că "Zhang" este un tip în genul meu, care poate rezolva niște probleme în comunitatea chineză.

Nu m-a întrerupt nici măcar cu o ridicare a sprâncenelor, Frumoasa din Colentina Alungită. M-a ascultat cu atenție, neslăbindu-mă din ochi nici o clipă, câtă vreme i-am perorat textul de mai devreme.

— Ai putea să aduci niște lumină prin povestea asta? De fapt, înainte de toate, aș vrea să te întreb dacă știi ce înseamnă semnul acesta.

Și compun din bolurile de ceai de pe masă formațiunea de stele de pe invitația la nuntă despre care mă interogase chinezul ăla care dădea din calamburic.

Dar până să-mi răspundă Zhang ceva, mă perplexez eu singur, pentru că una bucată revelație îmi rade o bunătate de palmă cu piciorul: cele patru cadavre din "The Golden Orchard" au fost aranjate în așa fel încât să reprezinte aceeași formă geometrică.

Zhang mă apucă de mână și mă strânge cu forță:

— Unde ai văzut asta?

— Pe invitația la nunta lui Fu Xia. Era unul din motivele grafice folosite acolo, alături de cupidoni, inimioare și alte steluțe. Toate de culoare fuchsia.

— Confuciuse!

Mă privește cu niște ochi înspăimântați. Duce degetul la buze, aranjează rapid cănile de ceai înapoi în poziția inițială, apoi mă ia de mână și mă duce spre ieșire.

Când ajungem în curte, nu o luăm spre stradă, de unde se vede încă aburul gros de la soba tipului care bucătărește în fața casei, ci în direcția opusă. Dăm de un gard din plasă de sârmă, în care e decupată o poartă

închisă cu un simplu laț. Zhang nu-mi dă drumul la mână decât atunci când ne găsim în partea cealaltă a gardului, într-o vie (întotdeauna preferabilă unei moarte).

— Ține-te după mine.

Știi cum țâșnește de pe loc? De zici că are fundul împănat cu producția anuală de artificii a Chinei și toate pocnitorile ard vârtos și simultan.

Capitolul 1s/10. Care-i și petrece.

Unde are loc o eclipsă de săptămână, plouă cu broaște țestoase gheboase, iar "Insula Paștelui" își schimbă numele în "Insula Paștelui Cailor"

Galopăm cale de vreo douăzeci de minute, numai prin grădini şi curţi. În vreo două rânduri se iau nişte câini format mare şi rău după noi, dar chinezoaica le aruncă nişte vorbe scurte peste umăr care-i fac să se oprească, să scâncească şi să se întoarcă de unde au venit, cu coada între picioare.

Când ne mai liniştim, adu-mi aminte să-i cer reţeta. La cât câinet umblă liber pe străzi în Bucureşti, zic că ne îmbogăţim amândoi dacă facem jumi-juma gheşeftul, nu?

Să-ți bag texte de-alea, cu Zhang care-i agilă ca o pisică atunci când sărim gardurile prin curţile oamenilor, ar fi o ieftinăciune din partea mea, care se ştie, îl am la degetul mic de la piciorul stâng pe Anton Pavlovici Cehov. Sub formă de tatuaj discret.

Dar nu mă pot împiedica, totuşi, să nu-mi admir din alergare uriaşul talent, care mi ţi l-a adus pe Nică a lui Creangă din secolul XIX direct în secolul XXI, sub formele spectaculoase ale lui Toni Bega şi bonus, cele yummy ale lui Zhang Xiao Bao. Doar că el fugea de ruşine că era în pielea goală, pe când noi fugim de... Chiar aşa, de ce?

Sărim încă un gard şi nimerim de data asta pe un trotuar al unei străzi care nu-mi spune nimic. Case, pomi răzleţi, maşini parcate pe ambele sensuri.

Câţiva metri mai departe de locul unde ne-am înfiripat pe domeniul public (şi stimate cititor, sper din tot sufletul meu de treabăgan că suntem tot în Bucureşti), este parcat un Smart ForTwo de culoarea PDV ("pişat de vacă", după formula şi formularea lui nea Gigi). Adică galbenul ăla

bolnăvicios, aflat la graniţa dintre nuanţa unui tegument hepatic şi coloritul unei cireşe înainte de a da în pârg.

Zhang se îndreaptă glonţ spre conservă şi se instalează cât ai clipi la volan. Mă vede că am rămas năuc pe trotuar şi deschide geamul:

— Aştepţi invitaţie specială?

— Nu, mă gândeam mai degrabă la nişte alifie.

Se încruntă:

— Alifie? Nu înţeleg, ce vrei să spui cu asta?

— Nu văd cum aş putea să intru în locul acela strâmt de lângă tine fără un mic ajutor.

Ştii ce face, hoţomana? Nu, pe bune, ai idee?

Demarează, vericule. Şi încă vârtos, în scrâşnete de cauciucuri şi fum scos de tărăboanţă. Dar nici măndel nu-i de colea. Sprintez ca Usain Bolt la Campionatul Mondial de Atletism din 2009.

Reuşesc să-i bat în geam şi să-i fac semn să oprească. Trage pe dreapta cam o sută de metri mai departe - am timp să-mi mai exersez fuleul şi să mă felicit că n-am renunţat la ţinuta sport şi nikişii din picioare.

Mă aşteaptă cu portiera din dreapta deschisă. Şi a fost atât de amabilă să dea scaunul pasagerului la maximum în spate.

— Ia să te vedem, o să te descurci fără alifie? îmi aruncă.

Îmi introduc piciorul stâng în maşină, apoi mă împachetez cât pot de bine şi mă vâr cu totul în găoace. Hei, nu-i chiar aşa de rău! Mă gândeam că o să stau cu picioarele strânse la piept, dar ce să vezi, chiar mi le pot întinde destul de lejer în faţă. Doar capul îmi râcâie într-un mod nu prea plăcut tavanul maşinii, dar presupun că se rezolvă şi asta dacă înclin ceva mai mult spătarul scaunului.

— Iute de mânie mai eşti, mamă dragă. Pe voi, acolo, în China, nu vă învaţă de mici cu glumele? Se predă mai târziu materia asta?

— Dar pe voi, tată dragă, aici, în România, nu vă învaţă că e un timp pentru toate - pentru făcut dragoste, pentru făcut glume, pentru făcut lucruri serioase - şi că ele nu se amestecă niciodată?

Ha!

Hm?

Cât mă chinuiesc eu să scot mingea dintre aţe, dânsa a îmboldit căluţii de mică (e totuşi vorba de Smart, nu?), mai întâi la trap şi apoi la galop. Ieşim dintre străduţe direct pe Şoseaua Fundeni, destul de aproape de podul peste calea ferată, ceea ce înseamnă că am băgat ceva distanţă, dacă punem cap la cap cursele succesive de 100 m garduri la care ne-am dedat.

— Întotdeauna îţi ţii maşina atât de departe de locul unde ai treabă?

— Una din maşini, da. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de o ieşire discretă din decor.

O privesc cu atenţie. Ăsta nu-i text de guristă, şi cu atât mai puţin strategie de zicătoare despre cine a pus cârciuma-n drum.

Conduce concentrată şi nu-mi aruncă nici o privire.

— Care-i povestea cu semnul acela şi de ce suntem într-un asemenea iureş?

— Ai puţină răbdare. Ajungem curând şi stăm de vorbă pe îndelete.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Facem stânga pe Şoseaua Pantelimon şi curând ieşim din Bucureşti. Ajungem la "Lebăda" şi intrăm pe drumul care duce spre insulă.

O poartă mare de fier blochează accesul; pe ea este montată o pancartă unde stă scris cu litere mari şi roşii "Proprietate privată. Accesul interzis. Lucrări de renovare". Zhang nu-i deloc impresionată de anunţ, opreşte în faţa porţii şi claxonează de două ori scurt şi o dată lung. Nu apare nimeni, deşi se poate vedea ascunsă după un copac o bucată dintr-o gheretă de pază, însă poarta se deschide cu un scârţâit deloc prietenos cu timpanele muzicale.

Ne înfigem pe proprietatea privată aflată în renovare. Ocolim complexul prin dreapta, pe nişte drumuri desfundate, pe care Smart dansează cha-cha-cha. Şi, ca să ţi-o spun pe-a dreaptă, locurile par a fi mai degrabă în ruinare.

O nouă poartă, sora geamănă a celei de mai devreme, închide limba îngustă de pământ ce uneşte insula de mal. Zhang bisează semnalul din claxon şi manevra cu deschisul porţii se repetă. Şoseaua e ferfeniţă, cu greu ar face faţă dacă s-ar întâlni două maşini bot în bot.

Ajunşi pe malul lacului, nimerim într-o pădurice răruţă. O luăm pe un drumeag proaspăt asfaltat, care şerpuieşte pe lângă apă. Oprim într-o

parcare aflată în imediata apropiere a unei construcţii noi, o casă albă şi joasă, cu parter şi etaj retras, terminată într-un acoperiş în mai multe ape, cu colţurile uşor arcuite în sus, în stilul pagodelor asiatice.

Locul se dovedeşte a fi un club, după cum ne informează o plăcuţă discretă şi porţelantă, instalată pe un perete care sprijină poarta de acces. "Clubul Binelui de Sine", pe numele său de marcă aleasă, scris imediat sub nişte ideograme svelte.

Poarta clubului trebuie că e branşată la o gaură de vierme, din aceea care te transbordează pe negândite prin timp şi spaţiu. Şi asta nu numai pentru că e perfect rotundă, ci mai ales pentru că păşim într-o cu totul altă lume.

Tot spaţiul interior este ocupat de o grădină chinezească.

De unde ştiu că e chinezească şi nu japoneză grădina, întrebi? Pentru că sunt multe construcţii presărate prin ea - chioşcuri, pavilioane, poduri etc. - unite prin poteci şerpuitoare şi galerii în zig-zag. Apoi, după formaţiile de pietre şi de stânci împrăştiate pe ici, pe colo, prin locurile esenţiale. Şi deloc în ultimul rând, după iazurile pe care plutesc nuferi şi alte plante de apă necunoscute, înconjurate de o adevărată junglă de vegetaţie, aparent crescută haotic, dar în realitate foarte atent cultivată şi orientată în aşa fel încât pe măsură ce te deplasezi pe puzderia poteci, din pavilion în pavilion, să ţi se dezvăluie tot felul de detalii ale grădinii. Exact ca într-o poveste. Ori, şi mai bine, ca într-o poezie.

De fapt, asta e şi ideea cu aceste grădini chinezeşti - încearcă să-ţi vorbească, purtându-te printr-un soi de călătorie spirituală. Spre deosebire de grădinile japoneze, care încearcă să-ţi transmită un sentiment de pace şi seninătate.

Am rămas fără grai, mă las purtat de Zhang pe drumuri numai de ea ştiute. Ajungem într-un pavilion micuţ şi rotund, situat cumva într-un colţ al grădinii, departe de clădirea principală. Cu excepţia unei măsuţe joase, aflate exact în centru, pavilionul este complet gol.

Prin nu ştiu ce minune, atunci când ne aşezăm (eu ca orientalii, ea ca asiaticii), apare de undeva un chinez în vârstă, care se postează lângă pavilion, după ce se înclină adânc şi spune câteva cuvinte pe limba lui. Zhang îi răspunde în ceva mai multe cuvinte şi bătrânul dispare la fel de brusc cum a apărut.

— Am comandat nişte ceai, sper că e în regulă.

— E perfect. Sunt mare amator de ceai verde japonez, preparat după metoda tradiţională, aşa că sunt curios şi de tradiţiile chinezeşti după care s-au inspirat oamenii din Ţara Soarelui Răsare.

Mă priveşte uşor surprinsă:

— Matcha, serios?

— Dap. Acum mulţi ani am cunoscut pe cineva care ne-a făcut prezentările şi am rămas prieteni de atunci. Prefer usucha, koicha e prea gros şi prea dulceag pentru gusturile mele.

— Atunci e bine, o să te încânte ceaiul pe care l-am comandat.

Îşi face din nou apariţia bătrânelul de mai devreme.

Duce o tavă de lemn, pe care se află un ceainic micuţ din ceramică, două ceşti rotunde, fără toartă, un bol cu frunze de ceai, foarte ondulate şi teribil de răsucite, un vas înalt de sticlă, aşezat pe un suport de ebonită prevăzut cu un buton, precum şi nişte instrumente din lemn, cu forme ciudate, aflate într-un pahar ce pare la rândul său făcut din lemn. După ce descarcă marfa, moşuleacul se topeşte iar în gaura de şarpe de unde ne pândeşte.

Butonul trebuie că acţionează o rezistenţă electrică, întrucât după ce îl apasă Zhang, apa din vasul cel înalt începe să bolborosească.

Pune puţină apă fierbinte în cele două ceşti, le clăteşte de câteva ori şi aruncă apa. Procedează la fel cu ceainicul. O dată îndeplinite aceste operaţiuni, se foloseşte de două dintre instrumentele de lemn să ia ceai din bol şi să-l monteze cât mai artistic în ceainic.

Apasă iarăşi butonul care împrăştie grade Celsius în apă şi aşteaptă până la suprafaţa acesteia apar nişte bule. Toarnă apă fierbinte în ceainic, de la înălţime şi cu uşoare mişcări circulare, iar când se declară mulţumită de rezultat, meşterește un pic cu un alt instrument de lemn la buza ceainicului şi îi pune capacul.

— Ştii cum se numeşte tot ritualul ăsta?

Îmi vorbeşte aproape în şoaptă, ca şi cum s-ar teme să nu deranjeze procesul în desfăşurare, când apa se combină atât de intim cu frunzele de ceai. Pe de altă parte, e atât de linişte în acest loc, încât ar fi o adevărată impietate să vorbeşti tare.

Îi răspund pe acelaşi ton:

— Nu. Dar ştiu de ceai că se numeşte Oolong, de pildă.

Încuviinţează cu o mişcare uşoară a pleoapelor, apoi îmi spune:

— Gōngfu Chá Dào. Cunoscut şi sub numele Kung Fu Cha.

Nebunie, te salut!

Demenţă, te sărut!

Nu-i greu să-mi vezi mirarea de pe chip, nici dacă tu ai fi în vârful Turnului Eiffel, iar eu în metroul parizian. Dar interpretează greşit cauza ei:

— N-are legătură cu artele marţiale. N-o să bem ceai, ca apoi să ne batem.

— Nici nu mă gândeam la asta, ci la... O să-ţi povestesc când o să vină timpul pentru asta.

Îmi acordă un zâmbet din toată inima:

— Înveţi repede.

Toarnă ceai în cele două ceşti până le umple ochi. Le ia pe amândouă cu mână sigură şi le varsă. Repetă operaţiunile până goleşte ceainicul.

Porneşte din nou fierbătorul, aşteaptă apariţia bulelor şi pune iar apă fiartă în ceainic, numai că de această dată, de la foarte mică distanţă de buza acestuia. Face iarăşi manevra cu instrumentul de lemn şi pune capacul.

— Háng yún líu shúi, îmi spune. Adică "un şir de nori, apă care curge". Primul ceai nu se bea niciodată, este numai pentru ceainic şi ceşti.

Când ceaiul e gata, umple ceştile doar până pe la jumătate. Miroase minunat, a flori şi frunze şi pământ şi cer. Sorb încetişor. E uşor amărui şi foarte-foarte delicat.

Doi ochi negri mă urmăresc cu atenţie.

— Excepţional, zic după ce iau şi a treia gură. Cred că e cel mai minunat ceai pe care l-am băut vreodată.

Nu exagerez nici măcar cu un gram.

— Mă bucur că îţi place, îmi zice, şi începe şi ea să soarbă din licoarea fermecată.

Partea proastă e că la fiecare înghiţitură din elixir, începe să mi se fâlfâie din ce în ce mai tare de motivul pentru care mă aflu aici.

De Fu și de tot restul familiei sale Xia-ne. De semnul în culoarea fuchsia, cel producător de morți bruște. De nunta la care nici măcar n-am fost invitat, deși m-am angajat să furnizez jumătate din familia care urmează să se întemeieze.

Acum nu mai contează decât Zhang, locul acesta fabulos în care suntem și esența de rai pe care o țin în palmă și mi-o introduc puțin câte puțin în organism. Nimic altceva.

Zhang mă citește ca pe un Kindle deschis:

— Pare foarte departe totul, nu-i așa?

Îi telegrafiez un zâmbet de pe planeta unde mă aflu:

— Da, foarte. Pot să rămân aici? Simt că m-aș putea obișnui.

Nu e chiar raza ucigașă de pe "Death Star", dar nici foarte departe nu-i jetul care-i țâșnește din priviri:

— Am venit aici pentru că este unul din foarte puținele locuri din București în care putem să vorbim deschis și fără ocolișuri, îmi spune pe un ton tăios precum ceara de epilat. Te rog, nu mă face să regret.

— Of, mamă dragă, ți-am mai spus că ești cam iute la mânie mătăluță. Îți spuneam doar, în felul meu, că mă simt foarte bine aici. Fiindcă altfel, abia aștept să-ți înfigi niște steguleț pe harta mea cea plină de pete dalbe.

Îi povestesc de data aceasta pe îndelete și fără să sar peste nimic din ceea ce consider relevant, tărășenia de la cap la coadă. Zhang mă ascultă sorbind din când în când din ceai și punând uneori câte o întrebare ajutătoare. După ce are tabloul complet, rămâne câteva clipe să-l contemple în tăcere.

Când ia cuvântul, e gravă ca un incident armat la granița dintre India și Pakistan:

— Toni, te-ai vârât fără să vrei într-o poveste extrem de urâtă. Semnul acela pe care mi l-ai arătat este simbolul quattoriadelor, mafiile chinezești din Europa și Africa. Iar fuchsia este culoarea pe care o folosesc ei, foarte discret, să semnalizeze apartenența la organizație.

— Știi, până acum vreo 5 ani, am făcut parte dintr-o divizie de elită a Serviciilor Secrete din România. Am prestat acolo 8 ani, timp în care n-am auzit niciodată de quattoriade. De triade da, dar…

— Numai în Asia, America şi eventual Australia, aşa-i? Niciodată în Europa.

Încuviinţez.

— Asta a fost şi ideea de la bun început, ca extrem de puţini oameni să ştie de existenţa lor. Quattoriadele au apărut din secunda doi de la căderea Uniunii Sovietice, ca să poată profita de imensul spaţiu ieşit de sub influenţa acesteia, Europa de Est şi Africa. Ideea a pornit de la triadele din Hong-Kong, care şi-au trimis imediat solii în noile teritorii. Pe continentul african a mers mult mai uşor, după cum ştii, pentru că acolo existau deja nişte capete de pod ale Chinei şi au avut o bază de pornire. Dar în Europa au plecat de la zero.

— Ei, nu chiar. Existau totuşi nişte oameni prin ambasadele Chinei din fiecare ţară din fostul lagăr socialist, nu? De asta a părăsit Huang Xia în 1991 diplomaţia, să se alăture quattoriadelor din România?

Detectez o undă de admiraţie în privirea ei:

— Eşti deştept. Da, dar nu să se alăture. Huang Xia a fost timp de 15 ani "Capul Dragonului" organizaţiei din România.

— 489-le, vrei să spui? Il Capo di tutti capi?

— Exact.

Organizaţiile subterane chinezeşti folosesc coduri numerice pentru a distinge între diversele ranguri şi poziţii din cadrul întreprinderii. Şeful cel mare e 489, adjunctul său e 438, 426 e tipul cu muşchi, 415 tipul cu creier şi tot aşa.

Dacă-ţi zic că tot sistemul ăsta se bazează pe unul din cele mai vechi texte canonice chinezeşti, numit "I Ching" (Cartea Schimbărilor), scris de o figură mitică a istoriei Chinei, care a trăit cu vreo 5.000 de ani în urmă şi care purta numele Fu Xi, o să zici că exagerez, sau mai rău, că inventez ca să-mi trag turta pe spuza mea. Dar nu e deloc cazul, să ştii.

Cât rememorez materialul ăsta despre triadele chinezeşti, mi se ridică ditamai chestiunea dintre sinapse:

— Stai puţin, 15 ani din 1991 înseamnă 2006. Adică anul în care Fu Xia s-a lăsat de interlopeală, s-a înscris la Facultatea de Agronomie şi, în general vorbind, a sărit în barca de salvare de pe Titanicul lovit de gheţar. Coincidenţă, sau ce?

— Nici pe departe, îmi răspunde zâmbind Zhang. Calcul matematic. Huang Xia nu mai avea nici un motiv să fie 489.

— Deoarece nu mai Fu nevoie să-i țină spatele fiului său?

Zece ani să te ocupi de toate fărădelegile posibile și să nu te deranjeze nimeni nici măcar cu un "bună ziua", e un record chiar și pentru o țară vioaie ca România, unde oamenii depun eforturi susținute și creativitate efervescentă întru ocolirea regulilor. Dar când babacul e ditamai capătul de la dragon, e ușor de înțeles de ce te ocolesc necazurile ca prin farmec.

— Într-adevăr. Iar calculul e foarte simplu: 15 ani înseamnă mult pentru o asemenea poziție. Cam după cel mult 10, e timpul să promovezi pe cineva din organizație în locul tău și să te retragi. Că altfel, te retrage organizația. Deloc într-un mod plăcut.

— Și pleci așa, pur și simplu?

— Din tot ce ține de partea ocultă a organizației, da. Desigur însă că vei continua să cotizezi la quattoriade atâta timp cât neamul tău va exista. În Europa aveți - sau mai bine spus, ați avut - zeciuiala. În China avem dì shí, care înseamnă același lucru, a zecea parte. A zecea parte din câștigurile tale o datorezi quattoriadelor.

— Dar tu de unde știi atât de multe despre lucrurile astea?

Își petrece părul peste urechea dreaptă, dezvelind privirilor mele o scoică extrem de foarte comestibilă (resimt niște fiori căpcăunești în mine, da). Un gest foarte cochet și totodată foarte erotic la ei, în China, mă asigură un ghid de buzunar pe care-l răsfoiesc din memorie.

— Să zicem că dacă tu erai chinez, sau eu eram româncă, am fi putut fi colegi.

— Ministerul Securității Statului? MSS sau Guóānbù?

Aprobă cu o fluturare a pleoapelor:

— Dar retrasă din activitate, la fel ca tine.

— Oh, pe mine m-au făcut să plec, să știi, n-a fost de bunăvoie.

Repetă manevra cu părul, dar la cealaltă ureche:

— La mine a fost de bunăvoie. Tăicuțul avea nevoie de mine.

— De ce-i spui așa lui Huang Xia?

— Pentru că e tatăl meu, firește.

Na, hai că-i bună. Mă gândeam că "tăicuțul" o fi fost vreo cutumă chinezească legată de treaba cu impresariatul.

Îi ofer posterul cu chipul meu zugrăvit cu albastru de uluieț în priviri, așa că purcede să-mi ofere niște detalii:

— Înainte să fie trimis la post în România, Huang Xia era un mărunt funcţionar în Ministerul de Externe, la Beijing. De origine foarte modestă, orfan de ambii părinţi, dispăruţi în timpul Revoluţiei Culturale, a fost crescut de bunici, împreună cu singurul său frate. În minister a cunoscut-o pe mama, care era chiar fiica Ministrului de Externe al Republicii Populare Chineze. Mama şi tăicuţul s-au îndrăgostit unul de celălalt, dar bunicul n-a fost de acord cu relaţia lor şi a luat măsuri atunci când lucrurile au devenit serioase. Aşa că l-a trimis pe tăicuţ la ambasada din Bucureşti, cu interdicţie 5 ani de a se întoarce în China. Ce n-a ştiut bunicul a fost că atunci când el concepea planul să-l îndepărteze pe tăicuţul de mama, ei doi mă concepeau pe mine. Opt luni după plecarea tăicuţului, mama m-a adus pe lume. Şi din păcate, a murit la naştere. M-au crescut bunicii, care nu mai aveau alţi copii şi care s-au străduit să-mi ţină loc de părinţi. Datorită bunicului, am avut parte de cele mai bune şcoli din China, iar după absolvire am putut să mă înscriu la orice universitate din lume. Am ales Oxford University, unde am terminat ştiinţele politice. Şi aşa m-au recrutat cei din MSS. De tăicuţul, bunicii nu mi-au vorbit niciodată. Am trăit cu povestea că mama a murit imediat după ce m-a născut şi nu a vrut să le spună cine era tatăl copilului. Pe tăicuţul l-am cunoscut abia cu trei ani în urmă. Eram în cimitirul unde sunt înmormântaţi bunicii şi mama. Un bărbat necunoscut care plângea la mormântul mamei mele mi-a atras atenţia. Am intrat în vorbă cu el, mi-a spus povestea dintre el şi mama şi uite aşa eu am descoperit că aveam un tată, iar el că avea o fiică. De la tăicuţul am aflat de familia pe care şi-o făcuse în ţara ta, de faptul că se stabilise definitiv aici şi bineînţeles, de faptul că aveam un frate doar cu un an şi un pic mai mic decât mine.

Are ochii în lacrimi când îmi spune asta. M-aș năpusti cu niște gesturi tandre spre ea, dar mă știi, nu-mi place să dau idei greșite doamnelor și mai cu seamă domnișoarelor.

Mă mulţumesc să-i mai torn niște ceai. Cred că e al treilea ceainic pe care-l dăm gata. Iar chestia asta îi oferă lui Zhang oportunitatea să ia o mică pauză de la povestit.

Reînnoadă firul de unde l-a lăsat doar în momentul când tura cea nouă de ceai e gata să fie turnată în cești:

— De atunci am rămas în legătură constantă cu tăicuțul și deși îmi doream foarte tare, n-am putut să-l vizitez în România. Treceam printr-o perioadă foarte complicată cu munca. Dar cam o dată la 3 luni, venea el în Beijing. Acum un an, a fost pentru ultima oară în China. Și tot atunci a fost prima oară când mi-a spus în detaliu cu ce s-a ocupat și ce a făcut de când s-a stabilit în România. Chiar și la MSS quattoriadele erau mai mult un zvon și imaginează-ți că vine la tine tatăl tău, pe care l-ai regăsit de atât de puțină vreme, și-ți spune "știi, eu am fost timp de 15 ani 489-le organizației din România și acum am nevoie de tine acolo, simt că viața îmi este în primejdie".

— Ți-a zis chiar așa, că îi este viața în primejdie?

— Nu exact în cuvintele acestea, dar asta era ideea. Mi-a povestit că de când l-a lăsat pe Fu să se ocupe de una din afacerile familiei - o fermă de lângă București - au început să se întâmple tot felul de lucruri ciudate.

— De ce gen?

— Hambare care luau misterios foc. Utilaje agricole care se stricau peste noapte, deși erau noi-nouțe. Vagoane de cereale care se rătăceau pe drum și nu mai ajungeau niciodată la silozurile unde erau trimise. Păsări moarte, care apăreau pe neașteptate în tot felul de locuri, în mașinile familiei, prin birouri sau acasă la ei. Tăicuțul a avut ideea să mă infiltrez în comunitatea chineză din România, să strâng informații. Dar mi-a luat 6 luni să pot pleca din MSS și să-mi pregătesc acoperirea. Am venit anul trecut în noiembrie.

— De unde ideea asta cu Maria Tănase? Și cum de ai învățat să-i cânți atât de bine repertoriul, într-un timp așa de scurt?

Îmi zâmbește cu modestie:

— Oh, Toni, dar de cântat cânt de când aveam câțiva anișori. Bunicii ziceau că am moștenit-o pe mama, care se pare că era un talent ieșit din comun. O dată dacă asculta un cântec, indiferent în ce limbă, era în stare să-l interpreteze perfect, cu toate cuvintele și fără nici un pic de accent. Eu nu sunt chiar atât de bună, trebuie să exersez. Iar cu muzica populară românească, nu știu care e treaba, dar după Revoluția Culturală, timp de aproape 20 de ani, a fost extrem de apreciată în China. Nu doar Maria

Tănase. Gabi Luncă, Maria Ciobanu, Ion Dolănescu, Maria Lătăreţu, Fărâmiţă Lambru, Ion Luican, Romica Puceanu, Irina Loghin şi mulţi alţii. Discurile cu muzică populară românească se vindeau ca pâinea caldă la noi. Bunicul avea o colecţie impresionantă de discuri şi preferata lui de departe a fost Maria Tănase. I-am învăţat cântecele încă din copilărie, mă punea din când în când bunicul pe la vreo petrecere să le cânt. Tăicuţul mi-a găsit un contract la restaurantul unde ne-am întâlnit noi doi. Despre care el spune că aparţine direct quattoriadei. Cânt aproape în fiecare seară, după care mă întreţin cu oaspeţii şi le ascult poveştile. Vine cam toată lumea bună din comunitate, cel puţin o dată pe lună. Şi e intens supravegheat locul, firește. De asta te-am scos așa pe fugă de acolo.

— Și cum e cu amenințările acelea de care spunea Huang Xia?

Face o mutriță foarte drăgălașă:

— N-am prins nimic, nici măcar o aluzie despre asta. Tăicuţul e foarte apreciat, n-am auzit decât cuvinte de bine despre el. Dar şi după ce am ajuns eu în România, întâmplările cele ciudate au continuat, să ştii. Poate nu la fel de des, dar au continuat.

— Bun, și cum îți explici atunci gogoșile pe care ți le-a turnat, cu viața care îi era primejduită?

— Nu ştiu. Probabil dorea să mă aibă în preajmă, să mă ştie aproape, cum tot nu mai aveam pe nimeni în China. Nu regret nici un moment că am venit, să ştii.

— Dar familiei de aici te-a prezentat?

Se încruntă aproape insesizabil:

— Doar lui Fu. Dar nici măcar lui nu i-a spus că suntem fraţi. M-a prezentat mai mult ca pe ultima perlă din imperiul Xia. Pe Li Xia, soţia tăicuţului, nu am văzut-o niciodată. Când mai vine pe la restaurant, vine doar cu Fu.

— Și Fu ce impresie ți-a lăsat, cum ți s-a părut a fi ca om?

Ia niște înghițituri din ceai înainte să-mi răspundă. Vreo zece.

— E greu de spus. Știi, Fu e un amestec foarte ciudat, între un bărbat foarte dur și un adolescent foarte rebel. Un fel de Chuck Norris combinat cu Bob Dylan, dacă vrei.

Pufnesc în râs, imaginea rezultată din încrucișarea celor doi e de un comic nebun. Chicotește și Zhang împreună cu mine.

— Ai vrea să facem niște pași prin grădină? Simt că am amorțit aici și mi-ar prinde bine puțină mișcare.

— Haidem! sare ea în picioare.

— Stai așa, nu trebuie să plătim mai întâi pentru ceai?

— Nu așa funcționează lucrurile în locul acesta, Toni. Fiecare client are un cont deschis la club, în care depune periodic o sumă de bani. O dată la două săptămâni se fac socotelile și se ia din cont tot ce e de luat.

Părăsim pavilionul și o luăm pe niște drumeaguri pietruite.

— Interesant model de afacere, zic. Așa-i moda prin China?

— De unde, n-am mai întâlnit așa ceva până acum. Dar știi ce este încă și mai surprinzător? Proprietarul clubului e un român, n-are nici o legătură cu China.

— În afară de cea afectivă, observ eu.

— Da. Dar ca idee, nu cred că am văzut vreodată în China o grădină atât de minunată.

— Și tu de fapt cum ai descoperit locul acesta? De care, să-ți spun sincer, eu unul habar nu aveam. Ca de altfel nici de locurile acelea din Colentina, care se transformă ușor-ușor într-un Cartier Chinezesc în adevăratul sens al cuvântului.

— Mi-a povestit despre el un client de la restaurant. El și cu alți doi prieteni de-ai săi mi-au dat de altfel și recomandările scrise pentru a deveni membru. Care nici acestea nu sunt suficiente, trebuie în plus ca majoritatea membrilor clubului să voteze că sunt de acord cu primirea candidatului. E un club foarte discret.

— Mda, se și vede, mormăi.

Nu ne întâlnim cu nimeni cât timp ne prelingem dintr-o parte în alta a grădinii. Și ți-am spus ce liniște incredibilă e aici?

— Tu ce crezi despre toată afacerea asta cu dispariția lui Fu și asalturile împotriva lui Huang Xia?

I-am pus întrebarea brusc, în timp ce ne aflăm pe un podeț de lemn ce traversează unul din iazuri. Ne-am așezat cu coatele pe balustradă, să

privim nuferii şi peştii coloraţi care-şi plimbă alene fizicul printre ei.

Zhang priveşte concentrată cercurile făcute de un peşte la suprafaţa apei. Aşteaptă până se stinge şi ultima undă, şi abia apoi îmi răspunde. Tărăgănat la început, de parcă şi-ar alege cu grijă cuvintele, dar din ce în ce mai sacadat pe măsură ce avansează în miezul lucrurilor:

— N-am o idee foarte clară. Dar cred că invitaţiile la nunta lui Fu sunt cele care au declanşat evenimentele. Au ajuns cumva în mâna capilor quattoriadei, care şi-au văzut nu doar semnul secret făcut public, ci şi culoarea de recunoaştere. Şi s-au gândit că probabil Fu Xia doreşte să facă publică existenţa lor. Ori să anunţe ceva în legătură cu quattoriada la nuntă. Şi au intrat în trepidaţie. I-au adus lui Fu patru cadavre în casă, ca un ultim avertisment.

— La modul "băi băiatule, potoleşte-te, că uite de ce suntem în stare când ni se umflă venele la nervi"? intervin în monolog.

— Ceva de genul, da. Dar Fu dispăruse deja, aşa că l-au agăţat pe tăicuţ, să-l întrebe de una şi de alta. Nici nu ştiu de unde ideea cu rotisatul, să ştii. Cei din quattoriadă au sintetizat probabil ceva obiceiuri locale, în China triadele nu recurg la asemenea mijloace de tortură. Dar noroc că l-ai salvat tu, şi noroc că erai cu el când au trimis ulterior comandoul de execuţie pe urmele lui.

— Cu amendamentul că dacă nu intervenea trupa lui Cristescu, n-aveam nici o şansă.

— Da, cu aceştia nu ştiu ce e. Nici de ce te-au răpit din apartamentul lui Fu şi nici de ce se ţin după tine.

— Mda, nici eu. Dar cu invitaţiile la nuntă sunt aproape sigur că atât Fu, cât şi Huang Xia au căzut de fazani. Dă-mi voie să dau un telefon scurt.

— Nu aici. E interzis să vorbeşti la telefon în club. Mergem la maşină, dacă vrei.

Vreau. Ne îndreptăm spre ieşire.

Chiar înainte de uşa rotundă, ne iese în cale un chinez tânăr, care se înclină respectuos în faţa noastră şi începe să turuie chestii. Zhang îi răspunde contrariată, după ce îmi aruncă o scurtă privire.

Urmează un scurt schimb de replici în contradictoriu, cel puţin aşa mi se pare mie de pe margine. Tipul îi spune lui Zhang ceva, iar ea nu-i deloc de

acord cu spusele respective. Nasol fără traducere în cască, îți spun!

— Care-i problema? o întreb pe Zhang.

Nu apucă să-mi răspundă.

Dar nici nu e nevoie, fiindcă în cadru își fac apariția cei patru chinezi pe care i-am cunoscut la birourile lui Huang Xia de pe Batiștei, însoțiți de o gardă de vreo zece-doisprezece conaționali, cu priviri rele și figuri întunecate. Toată trupa e îmbrăcată în negru din cap până în picioare și pare foarte supărată pe lume și viață.

.ecezerpsioD lulotipaC

Unde se face vorbire despre fapte de vijelie care fac parul măciucă, dar constatăm mai apoi că vorbirea și-a făcut operație de schimbare a sexului și a devenit șlagăr

După ce Zhang și căpitanul de oști chinezești latră oarește cuvinte grele unul la alta, se lasă cu un caft monstru. Cam cât un Futalognkosaurus de monstruos, ca să-ți faci și tu o idee despre dimensiuni.

Mi-ar plăcea să-ți povestesc cum Toni B. a făcut zdrențe gura târgului, cu deosebitul său talent la producția de pastă de mici cu mâinile goale, dar crudul adevăr este că asist de pe margine cum Zhang bate la oamenii negri ca la fasole. Fiindcă da, nu apuc să plasez pe piață decât vreo două sau trei lovituri, că mă trezesc cu o plasă din sfoară pe cap, aruncată de doi chinezoi, care mă leagă fedeleș și se duc să dea niște mâini și picioare de ajutor la încăierare.

În același timp în care măndel cădea ca obletele în undiță, alți tovărășei încearcă aceeași mișcare cu Zhang, dar cu ea nu le merge defel. E ca argintul viu, dânsa. Face o manevră prin care prinde plasa din aer, o răsucește de câteva ori cu repeziciune, apoi se înfășoară în ea ca un titirez, iar capătul liber se apucă să-l folosească pe post de bici. Cu mare îndemânare și efect garantat la public, de vreme ce strigătele de surpriză se pierd printre răgete de durere.

După episodul cu năvodurile, urmează o ședință de arte marțiale de la mama lor de acasă. Stilurile sunt amestecate, dar am impresia că nici nu mai ține careva cont de ele. Fiindcă toți tipii ăia sunt întărâtați ca niște participanți la cursele de tauri de la Pamplona.

O fetișcană care să țină piept unor băieți cu testosteron dând pe afară? Și nu doar să țină piept, dar să-i mai și bată de să-i asculte cu urechea? Ei, nu că asta e ceva…

Iar de chestia asta se foloseşte cu maximum de tupeu şi inteligenţă Zhang, fiindcă e rece şi eficientă ca un mecanism cu cheie. N-are emoţii şi nici păreri, ci doar treabă. Să-i îndoaie în bătaie.

Buuum!

Buuum!

Răsună două împuşcături care-mi fac urechile să ţiuie ca un radio cu lămpi ce încearcă să prindă posturi pe unde ultrascurte.

Foarte aproape de mine s-a înfiripat în peisaj un nene îmbrăcat în nişte haine uşoare de in, deschise la culoare, ras complet în cap, dar cu nişte mustăţi lungi şi subţiri în stil chinezesc, care-i atârnă până la două palme sub bărbie. Se învârte în jurul vârstei de 65 de ani şi după culoarea şi consistenţa tenului, ai zice că abia ce a debarcat de pe un vapor unde a fost mus, şi încă unul dintre cei consemnaţi pe punte; are pielea atât de tăbăcită de soare, încât cred că insectele o folosesc pentru sinucideri în masă. Omuleacul e atârnat de o puşcă enormă, dotată cu nişte ţevi de grosimea eşapamentului de Ferrari.

Partea chinezească a decorului a încremenit în poziţiile în care a fost surprinsă de zgomot. Nea puşcaşul lacustru - care e tot atât de chinez precum sunt sărmăluţele în foi de viţă - ia cuvântul cu şirul de vorbe următoare, condimentate cu un straşnic accent moldovenesc:

— Da' şi-i zarva aiasta, măi? Şi-i aişea, balamuc?

Căpitanul oştirii chineze face un pas în faţă şi rupe rândurile:

— Ne scuzaţi pentru deranjul pe care l-am provocat. Am venit să stăm de vorbă cu unul din oaspeţii dumneavoastră şi lucrurile, după cum aţi putut constata, au degenerat într-un mod nu foarte plăcut.

Ce texte are în el chinezul, vericule! Dacă n-o să-i mai meargă treaba cu mafioţeala quattoridiană, zic că-şi găseşte de lucru fără probleme la orice gazetă bucureşteană.

Zhang profită de pauză să se strecoare până la mine şi să mă elibereze din capcana în care am căzut ca un fazan peizan.

— Nimeni nu are dreptul să-i deranjeze pe membrii clubului! tună moş Sexagenar Puşcariu. Şi nimeni nu are voie să intre în club dacă nu este membru. Afară, imediat!

Chinezul se uită la moș, se uită la pușcă, își face niște calcule și-i dă pesemne cu minus. Le face semn ortacilor să strângă rândurile și să evacueze incinta. O ia apoi agale pe urmele lor. Înainte să iasă, aruncă peste umăr niște vorbe în mandarină, apoi un "Discuția nu s-a încheiat aici. Ne mai vedem noi".

— Ce-a zis? spun în același timp cu Zhang.

Aflăm că același lucru, în ambele limbi. Deci vorbulițele erau adresate atât lui Zhang, cât și lui nea Trăgaci.

— Voi doi sunteți bine? ne întreabă respectivul într-o engleză ca la curtea Reginei Regatului Unit al Marii Britanii, din care a dispărut orice urmă de accent.

— Da, îi răspund în aceeași limbă de largă circulație internațională. Vă mulțumim mult pentru intervenție. Numele meu este Toni Bega, iar pe domnișoara al cărei oaspete sunt cred că o cunoașteți deja.

— Într-adevăr, domnița Zhang este un membru foarte apreciat al clubului nostru, de vreme ce vechii membri au votat în unanimitate primirea dânsei, zâmbește moșul. George Balș este numele meu și sunt proprietarul acestui loc.

— Încântat de cunoștință. Aveți un nume foarte vechi și prețuit în Moldova.

Mă privește surprins.

— Istoria este de multă vreme pasiunea mea, zic. Știu că Balș este una din cele mai vechi familii de boieri din Moldova.

— Prima oară atestată pe vremea lui Alexandru cel Bun, da.

Interesant cum a cârmit-o vlăstarul contemporan cu noi înspre tradițiile din Orientul Îndepărtat. Boierii moldoveni au fost întotdeauna cu ochii la răsărit, drept, dar el și-a luat ditamai telescopul cu bătaie lungă, vericule.

— Vă rog să mă scuzați pentru neplăcerile de mai devreme, schimbă vorba George Balș. Am creat un loc foarte relaxat aici și după cum ați văzut, asta nu este întotdeauna bine. Oamenii aceia n-ar fi trebuit să fie lăsați intre în club, în primul rând. Cine sunt ei, de fapt?

— Niște indivizi periculoși din comunitatea chineză locală, îi răspunde Zhang. Nu voiau să stăm de vorbă, voiau să ne ia cu ei.

— Înseamnă că vă pândesc pe undeva prin apropiere. Iar dincolo de poartă, puterea mea se oprește. Haideți cu mine.

Ne încolonăm sub formă de triunghi, cu George Balș în față, Zhang și mândel la mică distanță în spatele lui. Traversăm grădina și ajungem la corpul principal, cel zărit din parcare.

Intrăm și-l parcurgem în doi timpi și trei mișcări. Ieșim la un ponton pe lac. Legat de ponton, un catamaran cu pânzele strânse. "Lagoon 450" scrie pe prora lui.

— "Doamna Chiajna", ne prezintă George Balș vasul, mândru de parcă l-ar fi făcut cu mâinile lui. Un catamaran foarte frumos, construit la Bordeaux.

— Foarte frumos, într-adevăr, zic. Dar nu e păcat de el, să-l chinuiți pe lacurile de lângă București?

— Ba da, puțin. Dar ce pot să fac? Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață pe apă și nu rezist prea mult timp departe de punte. De asta mi-am și făcut casa lângă lac.

— Clubul, vreți să spuneți?

— Da. Inițial gândisem locul numai pentru mine, dar mi-am dat seama foarte repede că era prea mult pentru un singur om. Toți cei patru copii ai mei sunt care pe unde, prin lume. De aceea l-am transformat în club cu circuit închis. Eu mi-am păstrat doar o singură cameră. Dar trăiesc mai mult pe barcă decât pe uscat.

Urcăm și ne instalăm la covertă, sub un acoperiș de pânză cerată.

George Balș fluieră într-un anume fel. De sub punte își face apariția un tip înalt și slab, cu pielea la fel de tăbăcită ca gazda noastră, doar că mult mai tânăr - măsoară doar vreo 45 în lungimea anilor.

— Plecăm pi apî, îi comunică sec Balș, după care ni se adresează nouă pi ienglezî, mângâind tandru patul pușcociului: mă iertați o clipă, mă duc să o pun pe Bertha la locul ei.

Și dispare.

— Ei bine? fac spre Zhang.

— Tocmai, că ei rău. Wang Wei, individul care a vorbit cu domnul Balș este 489-le quattoriadei.

Fluier încetişor:

— Şi ceilalţi trei de lângă el erau locotenenţii săi?

— Exact. L-au trimis pe individul acela să mă convingă să mergem cu frumosul cu ei. Ştiau că te numeşti Toni Bega.

Cred că am omis să-i povestesc lui Zhang faza petrecută pe Batiştei cu actele mele de identitate. Rectific din mers situaţia.

— Şi ţi-au dat vreun motiv pentru care ar fi trebuit să le dăm ascultare?

— Ce ai văzut şi tu. Că dacă nu ne supunem de bună voie, o să ne ia pe sus.

— Apropo de asta: ai fost absolut măreaţă acolo, în grădină.

Îşi pleacă ochii şi devine uşor rozalie în obraji:

— Exagerezi. Dacă eram măcar pe sfert cum spui tu, n-ar fi apucat să te anihileze aşa de repede.

Îşi face din nou apariţia pe punte George Balş. Şi-a schimbat cămaşa cu un tricou, iar pe cap şi-a îndesat o şapcă marinărească.

Cât am stat la poveşti cu Zhang, lunganul a desfăcut pânzele şi a dezlegat odgoanele. "Doamna Chiajna" se mai ţine de ponton într-o singură frânghie, în jurul căreia şi-a împleticit muşchii secundul lui Balş (sau cine o fi el).

— Gata copii, putem să-i dăm vânt din pupa? ne întreabă Il Capitano, instalat la timonă.

Îi fac semnul clasic pentru O.K.

— Dar încotro?

— Nu există decât două posibilităţi: sau vă scot de partea cealaltă a lacului, la bulevardul care duce spre Bucureşti, sau să vă duc până în partea opusă, spre Şoseaua de Centură.

Nu-mi ia mai mult de câteva clipe să mă hotărăsc:

— La Şoseaua de Centură e bine.

— Jean, sus parâma! strigă Balş.

— Parâma sus! îi răspunde lunganul, în timp ce se apucă să încolăcească frânghia în jurul unei babe de lemn.

Catamaranul se lasă uşor pe babord, să vină cu volta sub vânt. Vela cea mare pocneşte scurt când o umflă curentul de aer.

— Aaah, asta-i muzica adevărată! face de colo George Balş.

Şi-a dat chipiul pe spate, şi-a înfipt zdravăn picioarele în punte şi şi-a plantat ditamai rânjetul pe faţă. Jean s-a instalat la prova, cu un ochi la Balş şi altul la vele, cu ambele mâini ocupate de manivelele din care acţionează scripeţii ce controlează velatura vasului.

— Avem şi două motoare de câte 55 cai-putere, ne informează Balş, dar aşa cum îmi place mie să spun, lui Magellan nu i-au fost necesare decât puţin vânt şi o corabie bună ca să facă înconjurul lumii.

— Şi un rege deschis la minte şi la buzunare, strecor şi eu un gând în context.

— Adevărat, rânjeşte el. Adevărat, dar fără nişte marinari pricepuţi, precum Columb, Magellan, de Gama, Cabral sau Cook, toţi regii din lume n-ar fi făcut nici cât o ceapă degerată.

Cât dezbatem vechea chestiune filozofică a oului vs. găină, am lăsat în spate insuliţa pe care se află Complexul Lebăda şi ne îndreptăm sprinten spre mijlocul lacului. Sau, mai bine zis, spre mijlocul strâmtorii formate printr-o gâtuire a lacului de două intrânduri ale pământului în apă, rotunjite precum clopul ciobănesc.

— Ai vreun plan? Sau mergem aşa, ca să nu stăm pe loc? mă întreabă încet Zhang.

— N-aş vrea să te supăr, că am văzut de ce eşti în stare, dar sper că nu-ţi imaginezi că îmi folosesc căpăţâna doar ca suport pentru ochii mei frumoşi, nu?

— Şi debordând totodată de modestie, mă tachinează ea.

— Modestia e o chestiune foarte supraevaluată în zilele noastre, cherie. Şi ca să-ţi răspund la întrebare: da, evident că am un plan. L-am rugat pe domnul Balş să ne scoată la Şoseaua de Centură, pentru că vreau să ajungem în Adunaţii-Copăceni. Mă rod nişte semne de întrebare atât de lacome, că le bănuiesc de bulimie. Şi este acolo un loc - biroul de la fermă al fratelui tău vitreg - despre care mi-a şoptit degetul meu mijlociu că ar putea să-mi furnizeze niscaiva răspunsuri.

— Şi cu quattoriada ce facem, nu crezi că o să dea şi ei târcoale?

— Au fost acolo de la bun început, deci s-ar putea să nu se mai concentreze atât de mult pe locul acela. Și am impresia că acum prioritatea, ba aș zice chiar ambiția!, a devenit să-l găsească pe Huang Xia. Prea l-au scăpat printre degete de două ori. Ai idee pe unde putea să se ascundă?

Zhang clatină ușor din cap:

— Nu. Dar sper că oriunde ar fi, e ascuns foarte bine.

Suntem pe aceeași lungime de undă, Zhang și mândel.

Treaba e că uite, aproape se înserează, și nu doar că n-am dat de vreo urmă a lui Fu, dar a dispărut și socrul mare. Iar domnu' Geo o fi fost el numai bun să țină loc de mire la repetiția pentru nuntă, dar mă îndoiesc că ar putea juca un dublu rol în cadrul mărețului eveniment. E un puștiulică dezghețat, nu-i vorbă, dar până la Dustin Hoffman ori Mike Myers mai are ceva cale de bătut.

Ne apropiem de coada lacului. Nu se vede nici un loc amenajat pentru debarcare.

— Cum procedăm să ajungem la mal? îl întreb pe George Balș. Înot?

— Ei, cum să vă las așa, în apă, ca pe ultimii oameni? O să vă ducă Jean cu barca, bineînțeles.

Lunganul, care n-a scos nici un cuvânt pe toată durata traversării lacului, a slăbit deja velatura și o strânge de tot după ce George Balș face o voltă și pune catamaranul paralel cu movila lungă de pământ ce desparte lacul de Șoseaua de Centură.

— Ancoră! strigă Balș.

— Ancoră! îi dă replica Jean.

Se aud două plescăituri și nava rămâne nemișcată.

— Haideți, vă conduc până la barcă, ne zice George Balș.

Bine, nu e ca și cum am fi pe un transatlantic, să avem de mers zi de vară până-n seară, plus ghid cu instructajul la zi. De unde stau cu Zhang pot vedea barca, în apropierea locului de la prova ocupat de Jean. Dar ți-am zis că omul e din viță veche boierească. Ne luăm după el.

Barca e mai mult o bărcuță cu fund plat, de patru locuri, dar nu pentru persoane clădite din aluat de-al lui mândel. Ori de-al lui Jean. Numai cu noi doi la bord, și barca și-a făcut deja planul și e plină ochi. Noroc că Zhang e

micuță și flexibilă, își găsește un loc în care dacă ai fi pus pariu că nu încape decât un Chihuahua, ai fi pierdut copios.

După ce ne-am instalat cu toții, Jean dă semnalul că barca poate fi lăsată la apă. George Balș se apropie de copastie, care-i vine până pe la buric.

— La revedere, copii, să ne revedem cu bine cât de curând, ne spune și dă mâna cu noi.

— Mulțumim mult pentru ajutor, îi răspunde Zhang.

— Ei, ajutor! pufnește Balș. Clientul nostru, stăpânul nostru, așa e o vorbă pe la noi. Sper doar să nu mi-o luați în nume de rău.

— Ce anume? întreb.

Nu răspunde. Se apucă să meșterească la cabestanul care gestionează acțiunile asupra bărcii.

Un braț de oțel culisează și pune coaja de nucă deasupra luciului apei. Suntem coborâți ușor și când fundul bărcii atinge apa, cele două cabluri de oțel, care au susținut-o de la pupa și de la prova, se desprind cu un clinchet.

Jean se apucă să dea la vâsle spre mal.

Sunt singurul din barcă așezat cu fața la catamaran. Îi fac cu mâna lui George Balș, care a rămas atârnat cu o mână de o parâmă. Privește concentrat spre mal, așa că nu vede semnul meu și nu-mi răspunde la el.

Nici un minut mai târziu, fundul bărcii se freacă de pământ.

O aud pe Zhang în spatele meu cum sare sprintenă din barcă. Îi mulțumesc lui Jean, care mă salută cu două degete la tâmplă, apoi încalec copastia și debarc la rândul meu.

Malul unde ne-a adus Jean e lin doar pe o distanță de vreo doi metri, pentru că apoi devine foarte pieptiș. Zhang privește undeva în susul pantei. Îmi trimit și eu retinele în ascensiune, să văd care-i peisajul care o absoarbe în asemenea halaturi.

Sunt Seceră, Ciocan și Flatulescu, iar în spatele lor, monumental și înspăimântător, Cristescu.

Capitolul de bis. 12 bis. Că 13, știi tu.

Unde cererea se întâlnește cu oferta la un blind date, se plac, se combină și se hotărăsc să adopte dintr-un orfelinat românesc un preț nou-născut

Rămânem așa niște momente, privind hunii la ialții.

— Oare cu noi să aibă treabă omenii ăia? mă întreabă Zhang, fără să-i slăbească din priviri.

— Dă-mi voie să ți-i prezint pe Cristescu - individul ăla mare și urât din al doilea rând, Seceră - tipul cu tricorn și plasture, Ciocan - tipul scund și Flatulescu - tipa îmbrăcată în haine negre din piele.

— Indivizii care te-au răpit din apartamentul lui Fu? Dar de unde să știe ei că ești aici?

Arunc o privire peste umăr. Barca și Jean tocmai au ajuns înapoi la "Doamna Chiajna", iar Balș se dedă la manevrele necesare pentru a o ridica din nou la bord.

— Cred că simpaticul proprietar al "Clubului Binelui de Sine" nu e străin de acest fapt. Lumea e mică în România.

— Și ce facem? Mergem să dăm piept cu ei?

— Mergem. Dar pașnic. Nu sărim la bătaie decât dacă ne provoacă în vreun fel. Cine știe, poate au venit doar ca să mă invite la o cafea.

— Sau poate ca să te pețească pentru doamna în negru! pufnește Zhang și o ia pieptiș la drum.

O urmez, încercând să nu mă benoclez la fizicul ei. Nu de alta, dar am nevoie să-mi țin toate gândurile foarte aproape de casă și să nu le las să zburde pe te miri ce pajiști. Tata-mare avea o vorbă: "un singur cur de muiere poate să câștige sau să piardă un întreg război, grijă mare unde bulești ochii".

Ajungem sus în acelaşi timp, pentru că pe ultimii metri am grăbit pasul, ca să n-o las pe ea să dea nasul prima cu eterogenul (dar deloc erogenul) ansamblu.

— Dar ce bucurie neaşteptată! mă lansez pe orbită încă de cum mă proptesc în faţa grupului cel mic (Seceră-Ciocan-Flatulescu). Îmi spuseseră mie astrele astăzi că o să am parte de o întâlnire importantă la ceas de seară, dar pe cuvânt dacă mi-am imaginat că ea va fi tocmai cu voi, cei trei muşchiitari şi cu Cristescu zece.

— Dar să vezi ce bucurie pe noi, când am primit de veste că dragul nostru de Toni Bega se află la doi paşi depărtare, îmi dă replica grupul cel mare (Cristescu). Pe care nici nu ne gândeam că-l vom mai revedea, după ce a dispărut aşa de rapid din ospeţia noastră.

Binormul gâlgâie un soi de râs prin peştera aia care-i ţine loc de zonă bucală, apoi o măsoară lung pe Zhang.

— Micuţa Cio-Cio-San e în regulă?

— Alo, domnu'... Nu suntem în stare să deosebim o chinezoaică de o japoneză?

— Şi eu ce-am zis? se nedumereşte Megastescul.

— Cio-Cio-San. Care era din Nagasaki. Giăpein, nat Ciaina. Dar da, e O.K. Zhang.

— Garantezi tu pentru ea, da? Că noi, ăştia, cu chinejii, nţ... nu prea ne înţelegem de nici o culoare.

Nu ştiu dacă îţi vine să mă crezi au ba, dar când spune cuvintele acestea, Baubau Cristescu devine Bibaubau, atât de nasol se schimonoseşte.

— Am observat câte ceva, da. Auziţi, dar nu mai bine o punem de un picnic aici, dacă tot ne întindem la vorbă?

— A, nu, că suntem cu maşina. Vă ducem unde aveţi treabă.

— Dar de data asta sper că într-o hală frigorifică, Cristescule, da? Că pe cealaltă am pipăit-o cu piciorul gol şi o cunosc binişor deja.

Stârnesc nişte rânjete chiar şi în micul grup. Respectiv, lui Seceră şi lui Ciocan, că Flatulescu e serioasă ca o întreagă adunare de cardinali pusă pe "Habemus Papam". Nu zici că o mai avea bot pe mândel pentru schema pe care i-am făcut-o?

— Toni, ți-am spus că n-avem gânduri rele cu tine. Dar tu, grăbit nevoie mare, ai șters-o până să avem o explicație ca între oameni. Și jurasei, domnule!

— Era vorba în jurământul ăla doar să mă abțin de la acte necugetate. Iar eu, dimpotrivă, cugetasem foarte bine la ce aveam de făcut.

— Fie cum zici. Ideea pe care te rugăm să o reții este că vă ducem unde vreți voi, de-adevăratelea. Am venit să îți dăm o mână de ajutor, cum spuneam.

— O.K., Cristescule, atunci fii bun și repede-ne până la ferma din Adunații-Copăceni unde prestează un anume Fu Xia. Dacă îți sunt cunoscute locul și respectiv numele în vreun fel.

Ai zice că tocmai ce asistența a încasat în plin un încărcător întreg de mitralieră, împănat cu gloanțe pline cu deznădejde, așa se manifestă.

— Oh!

— Vai!

— Dar!

— Păi!

— Probleme, ceva? mă interesez cu sufletul meu cel nobil, candidat la toate categoriile posibile ale Premiului Nubil.

— Lasă, că avem timp să povestim pe drum. Haidem la mașină.

Când grupul cel mic rupe rândurile, observ că Cristescu e instalat pe un fel de Segway, dar un Segway manufacturat la ciocan, bomfaier și letcon, pe undeva pe la o fabrică gen Avântul Mecanica și Entuziasmul Ingineresc S.A. Cele două roți sunt din acelea mari, de tractor, platforma pare o bucată decupată dintr-o benă de basculantă, iar ghidonul e făcut din niște coarne de plug.

N-o fi ea manufacturată cu eticheta In Deutschland hergestellt, dar scula se dovedește sprintenă și manevrabilă nevoie mare. Cristescu operează suplu o întoarcere și purcedem cu toții pe urmele lui.

De Șoseaua de Centură ne desparte doar un mic lăstăriș (o rudă autohtonă și ceva mai răsărită a lui George W. Bush), care ascunde privirilor traficul de mașini grele și foarte grele. După ce îl străbatem, perspectiva se lărgește brusc. Și nu-i deloc cârdul de mașini care sunt încolonate bară la

bară cele ce ne sufocă privirile, nu. Ci un tir tras pe dreapta, pe partea drumului pe care ne aflăm.

Să-ţi spun că dânsul este o chestie enormă şi cu totul deosebită, nu i-ar face pe de-a întregul dreptate. Fiindcă e o namilă din aceea americană, cu botul cât al unui cuirasat şi plină de nichel ca solul lunar de cratere.

De o parte şi de alta a cabinei se înalţă două ţevi de evacuare a gazelor de eşapament, care zici că au fost rechiziţionate de pe un vechi vas cu aburi şi zbaturi, ce făcea curse pe Mississippi între New Orleans şi St. Louis. Oglinzile laterale seamănă cu doi sateliţi artificiali ai Pământului. Pe acoperiş sunt montate în evantai cinci pâlnii de trompetă, fiecare din ele având o deschidere capabilă să cuprindă o minge de fotbal. Deasupra lor se află un moţ format din şapte faruri cu halogen.

Atât autotrenul, cât şi remorca pe care acesta o trage după el, sunt vopsite în albastru şi probabil că ideea a pornit de la culoarea cerului, fiindcă pe tot spaţiul disponibil au fost instalate puzderie de becuri. Dacă vezi minunea în trafic noaptea, ai senzaţia că ai întâlnit Calea Lactee, pornită precum Cuza odinioară să-şi cerceteze la pas domeniul.

Şi ca ultim detaliu, pe toată lungimea tirului nişte litere mari şi albe formează cuvintele "Lupii Bărăganului".

Seceră şi Ciocan urcă în cabină, în timp ce noi ne continuăm neabătuţi drumul după Cristescu.

Ajungem în spatele remorcii. Cristescu dă înapoi cam doi metri, caută prin buzunare şi scoate o telecomandă. Câteva momente mai târziu, se deschid două uşi în lateral, iar din interior începe să se desfăşoare o platformă metalică. Geme când o încalecă Cristescu, dar e din oţel rezistent şi îndură.

Îl urmez împreună cu Zhang, în timp ce Flatulescu se face utilă sub formă de închizător de coloană.

Fiindcă îmi cade falca şi mă împiedic de ea - noroc cu Zhang că are prezenţa de spirit să mă prindă înainte să mă împrăştii în bucăţi pe jos - sunt într-o imposibilitate tehnică să emit fluieratul acela care exprimă atât de sugestiv surprinderea. Aşa că o să te las pe tine să te manifeşti.

I-ai dat drumul? Super! Auzi, dar tu n-ai mâncat nimic azi, sau de ce s-a auzit aşa un sunet leşinat? Aaa, de emoţie, O.K., am înţeles.

Intrăm într-un templu. Al luxului năucitor. Dar ştii cât de năucitor, frăţicule? Şeici arabi, sultani asiatici, trilionari sud-americani? Vacs, bleah şi câh.

Nici nu ştiu de unde să încep să dau paginile din albumul foto. Mai întâi, că totul înăuntru este din aur.

Au®.

24 de carate, pe număratelea.

Totul din aur, dar auzi tu, totul! Podea, pereţii, tavan - aur, aur, aur. Pe stânga şi pe dreapta sunt înşirate nişte statuete, aşezate cam din 30 în 30 de centimetri una de alta. Reprezintă diverse produse agricole - un snop de grâu, o grămadă de roşii, nişte ştiuleţi de porumb, o floarea soarelui, câteva fire de rapiţă - şi fiecare astfel de statuetă este fabricată din aur masiv.

Lumina în interior este asigurată de candelabre de cristal, atât doar că în loc de cristal s-a folosit aur alb.

Spaţiul este traversat dintr-un capăt în celălalt de o mochetă care arată destul de ciudat. O privire mai atentă relevă faptul că este confecţionată din nişte zale foarte, foarte subţiri, prinse unele de altele în aşa fel încât să asigure o lăţime de circa un metru şi jumătate şi o grosime de circa 5 centimetri. Fiecare astfel de za este confecţionată din - ai ghicit! - aur. Un aur mai roşiatic, şi deci mai puţin pur decât cel folosit în rest, dar tot aur.

În capătul dinspre cabina şoferului se află un acvariu uriaş, care acoperă tot peretele. În el, patru peşti cu nişte moace înspăimântătoare, înoată de colo-colo cu mişcări leneşe.

În faţa acvariului este plasată o masă cu o geometrie simplă - o tăblie dreptunghiulară aşezată pe patru picioare pătrăţoase - dar turnată şi ea din aur. Un scaun din acelaşi material preţios şi din aceeaşi gaşcă estetică o flanchează îndeaproape.

Trebuie doar amintit că numitul scaun ar putea servi pe post de obiect de şezut pentru trei bucăţi de măndel şi ar rămâne nişte loc şi pentru douăsprezece Zhang.

Cam la jumătate de metru distanţă de masă, de o parte şi de alta a mochetei care ajunge până la acvariu, se odihnesc două bănci fără spătar, care le imită pe cele manufacturate de moţii din Apuseni dintr-un trunchi de

copac fasonat, prins între două picioare triunghiulare. Atât doar că nu lemnul este materialul folosit în cazul de faţă, ci aurul, bravo!

Cristescu îşi parchează trotineta motorizată paralel cu peretele din stânga al remorcii, coboară greoi ca o piramidă de elefanţi de circ şi o ia şontâc-şontâc pe direcţia acvariului.

Nişte scârţâit şi o umbră de mişcare în spatele nostru ne anunţă că platforma şi cele două uşi refac în sens invers mişcările de mai devreme. Cum Colosalul are viteza unui melc cu bătături, mândelovici dimpreună cu Zhang baletează pe urmele lui în nişte paşi atât de minusculi, că ne-ar trebui o lupă de filatelist să îi distingem.

Dacă The King of Kongs face drumul ăsta de mai multe ori pe zi, mocheta de sub picioarele noastre are toate şansele ca în curând să se transforme în foiţă.

După o vreme ce pare măsurată de o persoană aflată pe partea greşită a unei uşi încuiate de toaletă, ajungem la destinaţie. De la distanţa unde ne aflăm, te anunţ că peştii ăia din acvariu îmi produc palpitaţii la lingurică, iar Toni B. nu-i tocmai genul emotiv şi nici mare amator de diminutive. Au nişte feţe atât de ultra-naşparlioase, că mi-e să nu visez urât noaptea.

Cristescu se instalează cu spatele la ei - norocosul! - pe scaunul cel măroc. Ne face semn să ne aşezăm la rândul nostru. Ocup banca din dreapta, împreună cu Zhang, în timp ce Flatulescu îşi depune fizicul neales pe sprânceană pe cea de vizavi.

Printr-un procedeu care e atât de discret, încât nu-şi semnalizează deloc prezenţa, Big Papa îl înştiinţează pe şoferul tirului că manevrele de andocare s-au sfârşit şi că poate pune uzina în mişcare. Ceea ce acesta şi purcede, lin ca un pelin.

Şi te anunţ că spaţiul în care ne aflăm nu este doar antifonat, ci şi antiruliunat & antitangajanat - nu resimţim nici un fel de hurducăieli ori balansuri caracteristice remorcilor de mari dimensiuni.

— Ce-s monştrii ăia din acvariu? întreb imediat după ce ne-am aşezat terminaţiile cele cărnoase pe metalul cel preţios.

— E un peşte răpitor care trăieşte în apele Atlanticului de Nord, îmi răspunde Cristescu. E cunoscut mai ales sub numele lup de mare. Şi sincer îţi spun că nu înţeleg de ce, fiindcă lupii sunt nişte animale foarte frumoase.

Aruncă o privire spre Flatulescu:

— Inițial, am încercat cu lupi neaoși, de-ai noștri. Dar nu le pria deloc mediul, ne mureau pe capete. Așa că am ajuns la soluția asta de compromis, să avem lupi cu noi, dar de genul oceanic, nu terestru.

— D' fște mroși, face Flatulescu.

Cred că i-am înfundat nițel jiglerul cu genunchiul ăla în figură, conversația ei dă ceva rateuri, după cum auzi.

— Frumoși pe dracu', se revoltă Cristescu. Mai bine luam niște piranha.

— Pg hfbe Bpbgra, nu se lasă Flatulescu.

— Da, ai dreptate, cade de acord Cristescu, "Piranha Bărăganului" ar fi sunat, vorba aia, ca dracu'. Și parcă văd că ne trezeam într-o bună zi cu Seceră în acvariu urlând "răzbunaaareee!".

Mi se adresează mie acum:

— Fiindcă nu știu dacă știi, dar un piranha i-a paradit ochiul ăla pe care și-l ține ascuns sub petic.

— Nu suntem chiar atât de intimi Seceră și cu mine, încât să ne fi făcut confidențe în genul acesta. De fapt, în afară de faptul că am făcut o cursă de alergat împreună, nu prea am avut texte la comun.

Se amuză în stilul lui grotesc:

— Ești un simpatic, în felul tău.

— Mda, mi s-a mai spus. Culmea, de către oameni care, imediat după declarația asta, încearcă de regulă să mă transforme în compost. Nu mai departe de acum câteva ore, în București, pe o stradă numită Batiștei, exact asta îmi explica un chinez. Cât de bine mi-ar sta pe post de îngrășământ natural.

— Noroc cu un ajutor care a picat din cer, este?

— Mie-n sută. Dar nu zici Cristescule că ar fi mai bine dacă am începe recitalul cu un scurt moment poetic, dar la genul epic și nu liric?

— Ce-a făcut? se derutează CeapăTerminatorul. Ce epic și cine liric?

— Ai uitat "cum poetic" din Laica Treime a întrebărilor ajutătoare, dar să trecem peste. Ziceam dacă n-ar fi mai indicat să începi cu începutul. Cine ești tu, voi - fac un gest în care o cuprind pe Flatulescu, dar și pe tovărășeii din cabina șoferului - ce treabă aveți cu Fu Xia, de ce m-ați găbjit ieri în

Adunații, de ce m-ați ținut legat în Afumați și de ce mi-ați sărit în ajutor de două ori după ce am tuns-o din grija voastră.

— Conferință de presă și mai multe nu, mugește Cristescu.

— Ce să-i facem, s-a strâns ceva material de când ni s-au intersectat orbitele pe care orbităm orbecăind, zic.

— Care era prima întrebare?

— Cine sunteți voi?

— Niște țărani, dinusăraruează Cristescu.

— Ei, haide, să nu exagerăm acum.

— Ba, de ce să nu exagerăm? Tocmai datorită exagerării, omenirea a trimis mesageri dincolo de sistemul nostru solar, a eradicat ciuma și a descoperit penicilina.

— Și tocmai din cauza exagerării, omenirea a trecut prin două războaie mondiale, a provocat încălzirea globală și a umplut spațiul cosmic de deșeuri.

— Ai și tu dreptatea ta. Unde rămăsesem? A, da, la țărănimea noastră. Deci e cum îți spun, toți patru suntem niște țărani, care ne ocupăm cu agricultura de niște ani buni deja. Sau, mai bine spus: am ajuns niște țărani. Eu și Seceră am fost navigatori pe vremea lui Ceaşcă. Ciocan a fost sculer-matrițer, iar Flatulescu, curvă. Ai auzit vreodată vorbindu-se de Geta-Cur-de-Fier? Ei bine, continuă Cristescu după ce îi acord încuviințarea mea mută, Flatulescu este… a fost respectiva. Cu toții am avut pământ în jurul Bucureștiului din moșteniri și ne-am cunoscut atunci când încercam să comasăm terenurile, să facem agricultură așa cum scrie la carte, pe exploatații mari. Ne-am asociat și de-atunci ne-a mers nu bine, ci foarte bine. Și de la cele nici 300 de hectare pe care le-am avut la început, am ajuns la peste 30.000 de hectare ale noastre, plus încă pe atât în arendă. Deci cum îți spuneam, asta suntem: niște țărani.

Să-ți zic că Flatulescu îl mănâncă din priviri pe Cristescu câtă vreme dânsul îmi colmatează curiozitățile a(n)gro, ar însemna să reduc mult amperajul curentului care îi traversează globii oculari, dinspre retină înspre irișsi.

— Navigatori, la fel ca un anume domn George Balș?

— He-he, cam așa, da. Eu am fost secundul lui, iar Seceră, ofițer de navigație. Am rămas în relații foarte bune cu Balș. Poate și de unde chestiile astea - face un gest spre fața-i hidoasă - și încă altele mai puțin vizibile sunt cauzate de un accident petrecut pe o navă, în care Balș era cât pe ce să piară, dacă nu eram pe lângă el în acel moment.

— Să înțeleg că Balș îți este dator, Cristescule?

— Nu, deloc, suntem chit. Și el mi-a salvat mie viața de câteva ori. Pe mare, la chestii de viață și de moarte, nu ții contabilitatea ca la o firmă. Cât ai pe credit și cât pe debit. Faci ce ai de făcut, pur și simplu.

— Și cum se face că fostul tău comandant te-a anunțat că eram în vizită pe domeniile sale?

— Balș a avut întotdeauna aplecare spre chestiile astea, asiatice și mai ales chinezești. După ce s-a pensionat, și-a cumpărat bucata aia de teren de lângă lac. Unde s-a apucat să-și construiască o casă la care visa de foarte mult timp. Cred că ne-a povestit prima oară acum 30 de ani de ea și de grădinile din jurul ei. Ei, și l-am ajutat cu una și cu alta pe parcursul construcției. Beleaua e că după ce a terminat totul, și-a dat seama că nu are nevoie de tot acel spațiu, așa că și-a transformat casa în club privat. Cum Balș știe că suntem cu ochii pe chinezi ca pe butelie, ne-a anunțat de trupa care i-a luat cu asalt clubul și uite așa, pas cu pas, am ajuns și la tine. Balș te-a menționat de fapt pe tine doar în treacăt, cel mai impresionat a fost de prietena ta chinezoaică. E adevărat că a făcut arșice o trupă de vreo 20 de oameni?

— Este. Ba, chiar cred că dacă nu intervenea George Balș, se apuca să demoleze și locul cu totul, așa era de pornită. Dar tu, Cristescule, stai cu geana pe chinezi pentru că? Și unde se înscrie în peisajul ăsta Fu Xia?

— Pentru că mă seacă faptul că au venit la noi în țară ca să se dea mari cu banii și cu tehnologiile lor. Să ne învețe pe noi agricultură! Pe noi, care am inventat plugul, însămânțările de toamnă și prașila. Apare un mucos precum chinezul ăsta al tău, cu niște aere de zici că a inventat măcar bobul de grâu, dacă nu chiar agricultura cu totul. Șef de promoție la Institutul de Agronomie. Pregătiri pentru doctorat. Scule agricole pe care noi ăștia, țăranii, ni le-am procurat după ani întregi de muncă și de pus ban pe ban. Iar el vine din prima cu super tehnologii, parcă numai să ne facă în ciudă. Mai e și genul de om care ține morțiș să arate că-i plac întrecerile și provocările.

Ne-a rupt cu producţiile pe care le-a scos la hectar, pe orice tip de cultură vrei tu. Şi al naibii să fie pielea pe el, dar după fiecare campanie ne umple faxul cu ştirile despre noile recorduri pe care le-a bătut în materie de agricultură intensivă.

— Şi atunci, v-aţi hotărât să-l eliminaţi? Ca pe o buruiană?

— Noi? Ce-ai, eşti într-o dungă? Bineînţeles că nu, suntem ţărani, nu criminali. Dar i-am dat foarte clar de înţeles că prezenţa lui ne deranjează foarte tare. Cu speranţa că poate o să o lase mai moale, sau chiar o să se scârbească de agricultură şi o să se ia de altceva.

— I-aţi dat de înţeles prin "accidentele" întâmplate în ultimul an, adică? Sau păsările moarte pe care le-aţi plasat din când în când prin diverse locuri din prejma lui?

I se cască toate cele trei peşteri, simultan:

— De unde ştii tu de chestiile astea?

— Eh, lumea e mică, iar vorba, rotundă.

— Da, adevărat. Şi imaginează-ţi disperarea care ne-a cuprins când am constatat nu doar că manevrele noastre nu au rezolvat nimic, dar chinezul naibii voia să o ia de nevastă pe una de-a noastră. Iar soru-mea 'a mai mică - auzi tu, culmea-culmilor! - urma să fie naşă la nuntă, să-l cunune pe chinez cu romăncuţa noastră.

E rândul meu să fac mişcarea GCOH (gură-căscată-ochi-holbaţi):

— Mioara e sora ta?

— Eu sunt fratele ei cel mare, da.

— Vladimir, îmi pare bine să te cunosc şi după numele mic. Chiar dacă el e doar un moft, după cum susţii.

Matahală se încruntă. Şi da, uite, acum că mi-a zis de trebuşoară, îmi pare că aduce nu doar la volum cu Mioara Perpessicius, ci cumva şi la chip. Ca să nu mai zic de pasiunea evidentă a amândurora pentru aur. Or avea o defecţiune genetică, mă gândesc.

— Pe asta de unde o mai ştii? Că pe mine de foarte multă vreme lumea mă ştie doar de "Cristescu". Şi mă îndoiesc că soră-mea Mioara a zis ceva de mine. Nu ne mai vorbim de cel puţin cinşpe ani.

— Mi-a povestit cineva din familie despre părinţii voştri şi în context a fost vorba şi de cei trei copii ai lor - Lena, Mioara şi Vladimir.

— Nea Gigi! răbufneşte Monstruosul.

Băi frăţicule! Tu ce crezi, până la sfârşitul cărţii o să aflu că el şi cu mine am fost siamezi, despărţiţi de o crudă soartă şi o mână pricepută de chirurg? Că prea o ţinem aşa, din aproape în şi mai aproape.

— Exact. Îl cunoşti şi pe nea Gigi, Cristescule?

— Tu ce crezi? Când am aflat că soru-mea se mărită cu hipopotamul ăla al ei, am făcut toate săpăturile necesare să văd ce hram poartă dânsul. Că nu poţi să laşi să-ţi intre în casă chiar pe oricine, nu? Şi de când taica s-a ramolit, eu am rămas capul familiei. Tot săpând prin biografia lui Augustin, am dat de acest nea Gigi. Om bun de felul lui, dar tare-n clanţă ca o muiere de-aia de vorbeşte întruna la televizor.

— Ce vrei, omul e taximetrist de pe vremea când maşinile de taximetreală erau Volga.

— Drept şi asta. Bun, hai că am lămurit o parte din treburi. Ce mai aveai pe listă?

— Chestia cu răpirea mea. De ce? Şi de unde chestia cu legatul "ca să nu-mi fac rău"?

— Te-am găsit în casa chinezului cu patru cadavre. Noi venind la el să-i plantăm nişte chestii deosebite, aduse de la Dunăre. Câteva găleţi cu raci. Aşa, cadou de nuntă. Ei, şi am tras concluzia logică: tocmai îi mierlisei pe galbeni şi te pregăteai să o ştergi. Deci ne devenisei brusc foarte drag şi foarte preţios, aşa că am vrut să ne cunoaştem mai bine şi te-am invitat pe la noi. Dar nu ştiam ce hram porţi, aşa că te-am legat puţin.

— Chiar că logic. Dacă în loc de patru cadavre mă găseaţi cu patruzeci de cadâne dansând din buric, ce concluzie trăgeaţi, că eram un prinţ arab însoţit în delegaţie la Adunaţii de haremul personal?

— Poate că da, poate că nu. Dar uită-te şi tu ce document am găsit pe urmă asupra ta - zice, şi-mi aruncă peste masă o folie din plastic transparent în care se găseşte biletul luat din cabina spânzuratului de la "The Golden Orchard". Stilul fiind ăla care e, am crezut că te-au tocmit vreunii să le faci de petrecanie chinezilor. Şi dacă erai killer profesionist şi aflai că ai căzut

ca un fazan în mâinile unor țărani, mi se pare limpede că erau toate șansele să-ți faci singur buba când te trezeai, nu?

— Auzi, dar chiar așa, prima oară când mi-am venit în fire după ce m-ați căpăcit, eram într-o casă veche, de chirpici, iar tu Cristescule curățai cantități industriale de ceapă. Care să fie semnificația absconsă a acestor întâmplări?

— Până se pregătea hala care să te primească, te-am dus la mine. E cea mai veche casă pe care am găsit-o de cumpărat în Afumați. De când cu treaba aia din care l-am salvat pe Balș, am căpătat o sensibilitate deosebită la chestiile foarte chimice ori foarte prelucrate industrial. De asta casa mea a fost construită acum 150 de ani și nu are nici măcar un singur cui în ea, totul e natural 100%. De asta biroul în care lucrez - adică aici unde suntem - e făcut din aur. Aurul e cel mai nobil metal, nu degeaba alchimiștii căutau să-l obțină tocmai pe el și de-aia nici n-au reușit să o facă. Și nu degeaba cei din vechime foloseau aurul ca medicament.

— Aha, deci toată ingineria asta în care ne aflăm, de fapt nu este decât o uriașă farmacie, Cristescule?

— Ai putea spune și așa, da. Ne dă tuturor o stare de bine când petrecem niște timp aici.

Cred și eu. Probabil că aceleași senzații de bine îi încearcă și pe bancheri când își numără bănetul din trezorerie. Și nu m-ar mira chiar să aflu că băncile în sine sunt doar niște banale SPA-uri, mascate sub aparențe burghezo-capitaliste.

— Firește, este și mijlocul prin care ne păstrăm averea și o ferim de inflație. Sau de hoți.

— Mie mi se pare că în momentul în care îți montezi roți la avere, ți-o cauți cu cricul. Dar ce știu eu, un biet băiet care-și câștigă mămăliga zilnică din consultanță în securitate?

— Hai, serios? Și ești bun?

— Cam da.

— Pe o scară de la 1 la 100, unde 100 e maximul, tu unde te încadrezi? Așa, după tine.

— Între 120 și 121, aș zice.

E nehotărât dacă să râdă, să mă ia peste picior (caz în care, ţinând cont de cât de mare e obiectul, am pus-o!) sau să mă creadă:

— Hm, şi te-ar interesa nişte clienţi noi?

— Voi?

— Da, noi. Ce, ne crezi atât de boi?

— Voi, boi? Ioi! Ai zis-o însuţi tu: nu boi, ci ţărănoi.

Ei hai, că putem să o ţinem (O.K., rectific: să mi-o țin) în diftongi până mâine.

— Nu trebuie să înţelegi că te tratez cu refuz, dar ideea este că nu mai pot lua clienţi noi. Ca să fac o pastișă după vorba cu "nu mai avem camere libere" pe care ţi-o aruncă hotelierii în vârf de sezon, îţi spun şi eu că nu mai am neuroni disponibili pentru clienţi noi.

— Asta-i via, vorba franţuzului. Poate dacă te mai eliberezi.

— Dacă-mi zici de treaba cu ceapa, s-ar putea să-ţi vând un pont.

— De ce curăţ ceapă? Am căpătat un soi de auto-manie de care nu mă pot dezbăra. Aşa cum unii oameni fumează, şi-o trag în venă sau pe nară, eu curăţ ceapă. Mă liniştește, mă relaxează, într-un cuvânt, îmi place.

— Şi te-a apucat aşa, brusc, sau ai văzut la alţii şi te-ai luat şi tu?

— Taica a plecat de acasă când eram noi mici. Adică eu aveam cam la 14 ani, Lena 7 şi Mioara abia se născuse. A trebuit să fac bani de la vârsta aia, să o ajut pe mama, că nu ne descurcam; ea era brigadier la C.A.P. şi avea un salariu de mizerie. La C.A.P. se organizau periodic campanii de pregătire pentru export a fructelor şi legumelor. Iar la muncile astea putea să se bage oricine avea două mâini, două picioare şi doi ochi; restul chestiilor erau mai puțin importante. Şi până să înnebunească Ceaşcă, să plătească datoria externă şi să scoată armata şi şcolile la muncă patriotică în agricultură, campaniile de care îţi zic se plăteau cu bani frumoşi. Dacă-ţi spun că prin anii '70 erau luni în care făceam chiar şi 5.000 de lei? În condiţiile în care mama avea de la C.A.P. un salariu de 512 lei şi 25 de bani? Nişte ani la rând au avut un contract de export pentru ceapă curăţată. Şi pentru că era munca mult mai grea faţă de altele - gen să alegi fructele pe categorii, ori să dai la o parte legumele bătute - şi amatorii erau puțini, se plătea foarte bine. Primeam 5 lei pentru o lădiţă de 10 kg de ceapă curăţată şi făceam între 30 şi 50 de lădiţe pe zi. Scoteam salariul mamei în două zile!

Pe atunci, dacă exista o bicicletă la o familie, aia era o familie bogată. Noi aveam fiecare bicicleta lui. Dar ai idee cum ți se fac mâinile după o jumătate de tonă de ceapă? Negre, de zici că ai curățat nuci verzi. Iar mirosul nu-ți mai iese niciodată cu adevărat din piele. Și când navigam și eram în mijlocul oceanelor, colegii mă simțeau după miros, deși pe atunci, dacă găseam o ceapă sau două de curățat la bucătărie, era o adevărată sărbătoare. După ce am debarcat și m-am apucat de agricultură, firește că mi-am ținut niște pământ pe care cultiv ceapă doar pentru mine. Că eu n-am găsit încă pe cineva care să vrea să cumpere ceapă curățată, cum au găsit comuniștii acum 40 de ani.

Îi dau o replică în măsură să-i înfioare de plăcere pe cei mai aprigi post-moderniști. I-auzi:

— Ești un personaj în felul tău, Cristescule.

Mă aprobă grav și dă să-mi spună ceva, dar sunt mai sprinten de limbă:

— Din păcate, trebuie să te dezamăgesc crunt. Nu sunt vreo sosie de-a lui Steven Seagal, venită în România să pună ordine în comunitatea chineză locală. Pe cei patru omuleți așa i-am găsit, cum i-ați văzut și voi. Iar biletul ăla era luat cu împrumut, de la tipul spânzurat de la parter.

— Daaa, uite-așa o barbă avea și uite-așa și-o pieptăna, face Cristescu.

Îmi pică o fisă și mă aplec s-o ridic:

— Deci care va să zică m-ați luat sub aripa voastră ocrotitoare crezând că sunt Toni "Chinez Nimicitorul" Bega? De-aia mi-ați umblat la GPS, să mă puteți supraveghea discret? Dar cum ați ajuns așa de repede pe Batiștei?

— Eram deja acolo, studiam locația pentru o lucrare. În grup avem o firmă specializată în utilaje agricole și am descoperit că o macara-camion specială pentru silozuri se pretează la diverse activități conexe. Și uneori suntem solicitați la tot felul de treburi ciudate. Așa și pe Batiștei, firma de construcții ne-a solicitat pentru o chestie complicată, cu niște sticlă ce trebuie zidită în timpul montajului. Că asta-i treaba cu macaraua: brațul ei are încorporată o bandă transportoare, care poate să meargă în sincron cu cârligul. La un moment dat au apărut niște chinezi care s-au apucat să facă ditamai focul și apoi au adus un alt chinez, pe care l-au făcut frigare. Nu ne-am băgat, firește, dar i-am urmărit foarte atent. Și deodată ai apărut tu, chinezii ți-au sărit la beregată și am crezut că o să te pună și pe tine la prăjit, din cauză de cei patru chinezi răposați.

— Aha. Şi nişte ore mai târziu, la Marriott cum de aţi ajuns tot voi?

Râde:

— Eşti teribil, domnule! Pe asta de unde o ştii?

— O simplă coincidenţă, eram prin zonă şi v-am văzut macaraua cea albastră.

— Telefonul fără fir. După ce tanti Mitza a…

Nu-mi iese decât un sughiţat, în loc de tradiţionalul "hă?" în asemenea împrejurări. Ceapăinimos, Cristescu îmi oferă explicaţia necesară:

— Aşa îi spuneau oamenii doamnei cu statuia de la Marriott, tanti Mitza. După ce s-a dărâmat statuia, au pornit să sune telefoanele în căutare de macara disponibilă. Am primit şi noi un telefon, şi cum nu eram foarte departe, ne-am dus să dăm o mână de ajutor.

— Deci să rezumăm: voi sunteţi un grup de agricultori...

— Nu, nu: de ţărani, mi-o retează Cristescu.

Continui, ca şi cum nu l-aş fi auzit:

— ... deranjaţi de producţiile record scoase...

— Nu, nu: smulse.

— ... de ferma de la Adunaţii-Copăceni condusă de Fu Xia. După ce aţi văzut că agricultura nu-i vreun moft trecător pentru chinez, aţi început să-l şicanaţi...

— Nu, nu: să-l convingem.

— ... ca să renunţe şi să se apuce de altceva. Când aţi aflat că acţiunile voastre n-au avut nici un efect, ba chiar Fu Xia doreşte să se căsătorească, i-aţi făcut o vizită acasă, să-i lăsaţi prinosul vostru de prietenie. Acolo m-aţi găsit pe mine, contemplând patru cadavre de chinezi plasate în patul lui Fu Xia şi de bucurie că aţi găsit pe cineva cu aşa putere mare de convingere, m-aţi luat la pachet.

— Asta da, aşa e.

— Bun, problemele sunt în număr de două: indiferent ce credeţi voi, eu n-am nimic de-a face cu execuţia celor patru chinezi şi doi, că vreţi sau nu vreţi, va trebui să-l găsesc pe Fu Xia, fiindcă i-am promis Mioarei că o voi face.

Cristescu mă cântărește din priviri preț de câteva momente. Și sunt sigur că îi iese numai materie cenușie la socoteală, fiindcă șuieră:

— Ăsta-i ultimul tău cuvânt, Toni?

— Dacă mă întrebi de "face", atunci da, este.

Se învârte să producă iar șmecheria aia prin care îi comunică șoferului dorințele care îl frământă, fiindcă tirul se oprește destul de brusc. Îi face un semn din cap lui Flatulescu. Care nici una, nici două, ne ia de o aripă pe mine și pe Zhang și ne azvârle afară din Palatul de CentAur.

Capitolul icsivî. Care după accent, pare cam slav, iar după poziție, cam gepid.

Unde apare o stea urcătoare pe cer, prilej numai bun pentru urzitoare să se îmbete cu apă rece ca gheața, să răguşească şi să nu poată urzi nimic cu mileniile

Rămânem în noapte privind în urma tirului aparţinând asocierii lucrativ-profitabile "Lupii Bărăganului", care se îndepărtează cu cohorta sa de lumini de noi.

— Ce-a fost asta? mă întreabă Zhang.

— "Confuzie" cred că ar fi cel mai potrivit cuvânt. Oamenii ăştia m-au luat drept cine nu sunt. Dar nu-i bai, că şi eu la fel pe ei.

O pun la curent (continuu, că nici ea nu-i vreo elefantă şi nici mândel vreun sadic precum Edison) cu temele atinse în discuţia cu Cristescu. Folosindu-ne totodată picioarele să ne deplasăm pe direcţia unde a dispărut tirul.

Care ne-a dat de la sufletul său din aur masiv chiar puţin înainte de podul peste Argeş, deci Adunaţii-Copăceni sunt doar la vreo cincisprezece minute de mers pe jos.

— Aşadar tipii ăştia n-au nimic de a face cu dispariţia lui Fu Xia? rezumă perfect Zhang chestiunea după ce pun punct istorisirii.

— Nimic. Nu că nu le convine chestiunea, dimpotrivă, dar maximul ce-au putut ei să-i facă lui Fu Xia a fost să-i aducă nişte zeci de kilograme de raci vii acasă.

— Dar nici Wang Wei n-are idee unde este Fu Xia. Şi atunci ce variantă rămâne pentru a explica dispariţia lui?

Îmi plutește printre neuroni un abur vag, care nu se încumetă încă să se întrupeze într-o idee.

Să convoc o ședință de spiritism ca să o conving să facă pasul cel mare, zici? Hm, nu arată chiar atât de nasol ideea ta.

Îi răspund lui Zhang tot printr-o întrebare:

— Crezi că poți să mă ajuți să-i aduc pe Huang Xia și pe Wang Wei în același loc? Să spunem, la ferma de la Adunații?

Se oprește brusc:

— Poftim? După toate cele întâmplate?

— Da, aș vrea să am toate piesele din puzzle laolaltă. Eu o să vorbesc cu logodnica lui Fu, să vină împreună cu mama soacră în același loc, la fermă. Și cu nașii, familia Perpessicius. Într-o oră, la ora 22:00?

— Bine, și ce să le spun ca să-i conving?

— Că vom lămuri toate lucrurile. Și lui Wang Wei să nu uiți să-i spui să aducă invitația la nuntă.

Cât schimbăm între noi aceste cuvinte, întâlnim deja plăcuța care ne urează "Bine ați venit" în comuna Adunații-Copăceni. Chiar la intrare ne întâmpină o cârciumă-terasă-butic-restaurant plină ochi de consumatori, fiind vineri seara, o zi la fel de bună ca toate celelalte de a sărbători bucuria de a trăi.

Mă interesez la tipul de la bar, ce trebăluiește cu spatele la mine printre niște sticle și pahare, cum aș putea să ajung până la "ferma chinezului". Se întoarce să mă privească peste umăr, prilej să constat că l-am orfănit de litera "ă", fiindcă frontal, elul se dovedește o eauă.

Decide că îi convine peisajul, drept pentru care abandonează activitățile și își oferă o întoarcere cu 180 de grade din tot corpul, probabil ca să absoarbă mai plenar superbitatea pe care o degajez prin toți porii. Îmi oferă mai întâi zâmbetul ei, arborat doar în ocaziile foarte-foarte speciale, iar apoi îmi mitraliază un nume și un număr de telefon.

Al unui confrate local de-al lui nea Gigi, cică. Și singurul în stare de funcțiune vineri seara, bis cică, pentru că e pocăit și nu consumă decât apă plată cu tămâie. Iau și eu două Biborțeni la pachet de 0,5 litri, îi mulțumesc cucoanei și mă retrag cu Zhang pe terasa de afară.

Ochesc o masă ocupată de două sticle goale de votcă ieftină şi două pahare în care mai adastă cam un deget de tărie. Însoţitorii sticlelor au fost şi ei prezenţi până acum câteva momente, dar în prezent plutesc cu barca pe valuri pe nişte ape pe care le bănuiesc cam tulburi.

Unul s-a prăbuşit cu scaunul pe spate şi a rămas cu gura larg căscată, de unde ies la intervale regulate horcăieli ce ar da palpitaţii unei turme de vieri; tovarăşul său aproape că a reuşit să-şi pună capul în propria-i poală, fiindcă e lung şi încovoiat ca un covrig şi îşi loveşte din timp în timp fruntea de genunchi, în ritmul sforăiturilor. Dacă tot nu mai au ei nevoie de masă, o rechiziţionez şi o mut într-un colţ mai îndepărtat, dimpreună cu două scaune.

O invit pe Zhang să ia loc şi ne transformăm în telefonişti.

Cincisprezece minute mai târziu, facem bilanţul. Pe vorbe, şi-a anunţat prezenţa toată lumea.

Sun la taximetristul recomandat de barmaniţă, îi spun unde mă aflu şi unde vreau să ajung la ora 22:00. Zice că se face, o să se prezinte în timp util, în aşa fel încât să ajung la ora exactă la destinaţie şi că îmi dă el nişte claxoane când ajunge la cârciumă. Îmi comunică pretenţiile lui pentru cursă, îi contra-comunic că mi se par rezonabile şi deci batem palma, cum s-ar spune.

Rămân în aşteptare cu Zhang, la un Biborţeni rece şi o vorbă caldă. Nu fi naşpetescu, dă-te mai încolo şi nu mai trage cu urechea la combinările combinăcioase ale lui Toni B.

Trece o bucată de vreme delicioasă, în ciuda mediului ambiant.

Cu fiecare clipă, Zhang mi se înfiripă tot mai pregnant pe interior, aşa că mă bat nişte gânduri la cap să o invit cât de curând până la mine, să-i arăt colecţia de timbre în timp ce ascultăm "Interioarele" lui Andrieş la vinil. Că la ce talent e dânsa la copy-sing, şi-ar putea îmbogăţi într-o direcţie cu totul neaşteptată repertoriul.

Asta pe de o parte, că pe de alta, nu mi-am răsfoit clasoarele de nişte ani buni şi aveam câteva colite foarte interesante.

Nişte sunete ca de elefant furios întrerup conversaţia pe care o conversam cu delicata sosie vocală a Mariei Tănase. Fiindcă par destul de insolite pentru o localitate giurgiuveană, fie ea şi gestanta unei mişcări politice revoluţionare precum Partidului de Centru al Fermierului Român

"Walter Căpitanu" - Idealul Oamenilor Cinstiţi (P.CFR.WC.IOC), o iau în direcţia lor, cu Zhang pe urmele mele.

Ajunşi în faţa locantei (a, pro popou: se cheamă "La Căpuşa Însetată", dânsa), dăm de sursa generatoare a sunetelor proboscidiane: un mamut. Întrupat sub forma unui Unimog de fabricaţie anii ’60.

Dacă n-ar fi vopsită într-un albastru deschis, după formă şi detalii ai lua monstrul drept maşină de pompieri - pe bara de protecţie din faţă are montată o instalaţie care seamănă până la confuzie cu un mănunchi masiv de hidranţi, deasupra cabinei şoferului este instalată o salbă de girofaruri, în continuarea braţelor oglinzilor laterale sunt montate nişte faruri cu diametrul de cel puţin 50 de centimetri, iar sus, prinsă de acoperişul benei, se află o scară ce se opreşte foarte puţin înainte de băşicile generatoare de lumini învârtitoare.

Cele două faruri mătură şoseaua din faţa lor cu lumeni şi toate girofarurile (cu excepţia unuia singur, care e defect) sunt prinse într-o horă multicoloră, galbenă, roşie şi albastră.

Portiera dinspre "Căpuşă" e larg deschisă, dar nu-i nimeni prin preajma ei. O ajut pe Zhang să urce, apoi mă înfig şi eu în burta mamutului.

În cabină, mă regăsesc doar cu micuţa chinezoaică, fiindcă şoferul este lipsă la apel. Cealaltă portiera este închisă, deci trebuie să fi coborât pe unde am intrat noi. Ceea ce e destul de ciudat, ţinând cont că n-au trecut prea multe clipe între momentul în care am auzit strigătele de elefant şi ne-am înfiinţat la el să vedem cine este şi ce îl nemulţumeşte. Drept este că se aud nişte zgomote din benă, dar...

Darul de cal nu se dinţi la caută, zice un verbpro românesc ca sarmaua ori ciorba de burtă. Ci se ia aşa cum e. Ceea ce noi şi, întrucât în spatele nostru se trânteşte un capac de canal (din acela greu şi rotund, din fontă, da) şi în incintă pătrunde târându-se pe coate şi genunchi un nene care poartă pe cap o cască de protecţie dotată cu lămpaş.

După ce-şi aduce tot materialul cabină, închide capacul de canal cu un ivăr şi se instalează pe scaunul şoferului:

— La dispoziţia dumneavoastră, zice. Mă scuzaţi că v-am lăsat aşa, să vă poftiţi singuri, dar am avut o urgenţă în spate.

— Dar ce e acolo în spate? întreb, curios cum mă ştii.

Nea Lămpășescu duce un deget la gură și îndreaptă niște ochi mari și speriați spre noi:

— Șșșttt - ne șoptește - mai încet, că-l treziți și nu e deloc ora lui de sculare.

— Pe cine "îl" trezim?

Nu primesc nici un răspuns, fiindcă își dă jos casca, oprește farurile și girofarurile, apoi îi dă bice uzinei, care pornește într-un urlet de roți și scrâșnete de metal încins.

Fără ciuperca dotată cu lămpaș de pe cap, șoferul nostru arată ca un profesor de științe exacte. Bate spre 50 de ani, îi iese creștetul ca un ou de struț dintr-un păr cărunt și tuns scurt, poartă ochelari cu ramă de plastic și e îmbrăcat într-un costum obosit, de culoare maro închis. Își conduce măgăoaia cu mână sigură și cu economie la mișcări.

— Dar ce treabă aveți la ora asta la fermă? Dacă nu sunt indiscret, firește. Că n-au program acolo decât până cel târziu la 6. Iar azi mai e și vineri.

Lungește vocalele dânsul, de zici că vorbește unei clase de mireni pe care îi pregătește să îmbrățișeze o carieră în ortodoxie.

— Avem o întâlnire acolo, cu niște oameni.

— Cu negrul ăla, Kung? Dacă nu sunt indiscret, firește.

— Sau cu fratele lui siamez, Fu, ricanez, ca să nu-i dau un răspuns foarte precis. Că vorba aia, nici el nu ne-a spus ce-i în bană, nu?

— Vezi să nu, siamezi. Poate "alternativi". Că din câte mai țin eu minte, "frați siamezi" va să zică "nedespărțiți". Ori negrul apare numai acolo unde este de dat piept cu relele, iar chinezul numai la chestiile de bine - recepții, inaugurări, premii.

— Or avea și ei socotelile lor. Auziți, dar chiar așa, Kung are o casă în sat, sau unde locuiește?

— Ce sat?

— Acesta în care ne aflăm, Adunații-Copăceni.

— Adunații-Copăceni e ditamai comuna și se vorbește că nu peste mult timp va fi făcut oraș. Cu aeroport internațional cu tot. Sat, auzi dumneata!

— Mă iertaţi, greşeala mea. N-a fost cu intenţie, vă rog să mă credeţi. Aşadar, Kung are o casă în comună?

— Din ce ştiu eu, doar chinezul şi-a luat ceva pe la noi. Negrul mi se pare că locuieşte chiar la fermă. Uite că am şi ajuns. Pfff, dar ce de maşini! Zici că e vreo nuntă, sau ceva.

Am intrat într-o curte mare, betonată, puternic luminată de nişte becuri cu halogen instalate pe câţiva stâlpi. Unimogeanul are dreptate, sunt cel puţin o duzină de maşini parcate în curte. Şi nu dintre cele mai ieftioare, să ştii. Ci numai din modele ale claselor superioare de la Mercedes, Audi şi BMW.

Face figură aparte o Toyota care arată ca un tractor croit pe treabă, cu cele două coşuri de evacuare ale gazelor de eşapament care se înalţă de o parte şi de alta a portierelor din faţă. După înălţime, lăţime şi volum, aş paria un pumn de gene false contra o mână de perle veritabile că e maşina lui Augustin Perpessicius.

Îi decartez şoferului monetarul asupra căruia ne-am înţeles, ne urăm alea-alea şi debarc împreună cu Zhang. Unimog-ul o şterge cât ai clipi, ducând cu el secretul încărcăturii misterioase şi adormite, de gen masculin.

Mă orientez nituc în spaţiu.

Parcarea unde ne aflăm este situată în afara unei împrejmuiri care se zăreşte la vreo 100 de metri depărtare, în spatele unei căsoaie dezvoltată mai mult pe lăţime decât pe înălţime. Ca să-ţi zic dintr-un condei, construcţia arată ca şi cum beneficiarul i-ar fi comandat arhitectului un palat, dar care să nu fie impresionant pe verticală, ci pe orizontală.

Are doar parter şi etaj, acoperiş drept şi nimic care să depăşească în înălţime streaşina, aşa că artistul s-a dezlănţuit apoteotic pe volumetrii orizontale. Se văd tot felul de faţade bulbucate, de zici că sunt dovleci pe cale să explodeze, îngemănate unele în altele. Alte volume ţâşnesc pur şi simplu din pământ, ca nişte monoliţi despre care nu ştii la prima vedere cât din ei se află deasupra solului şi cât sub firul de iarbă. Din loc în loc, cerdacuri de piatră garnisite cu stâlpi care imită "Coloana infinitului", sparg aglomerarea vizuală, dar într-un mod care nu face deloc bine ochiului.

Ne îndreptăm spre unul din cerdacuri, mai larg decât celelalte şi singurul dotat cu trepte de piatră, care îi împart lungimea în două jumătăţi

aproximativ egale. În apropierea treptelor dăm peste o placă de marmură luminată de două spoturi, pe care se poate citi:

"Conacul Poloboc. Monument istoric. Construit 1903-1905. Arhitect: A. Grozăveanu. Renovat: 2010-2012".

Înăuntru, în pofida tuturor aparențelor, geometria spațiului este foarte simplă.

Nimerim într-un hol mare, dreptunghiular, lipsit total de orice fel de ornamente. Două scări de piatră, cu balustrăzi cioplite din acelaşi material, flanchează fiecare latură a holului.

Imediat pe dreapta este un birou la care şade un portar trecut binişor de vârsta legală de pensionare. Citeşte fără ochelari dintr-o carte foarte groasă, pe care o ține sprijinită de birou, la distanța maximă pe care i-o permit brațele întinse. "Idiotul" scrie pe cotorul ei.

— O mare figură prințul Mîşkin, este? îl interpelez direct.

— Este, îmi răspunde fără să ridice ochii din carte. Aveți treabă la adunare?

— Da, îi răspund cu sec.

— Sus, la etaj, în Sala Mare - ne face semn cu degetul peste umăr. E în capul scării, n-aveți cum s-o rataţi.

— Mulțumim. Spor la citit.

— Spor nu-i vorbă, aş avea, îl aud în timp ce atac treptele pe urmele lui Zhang. Nu știu ochii dacă o să mă țină. Că am ajuns abia la litera "D".

Să nu uit să-l întreb la plecare de la ce vârstă a început să îi citească pe clasici. Să știu dacă mai are vreun rost să mă apuc.

Sala Mare este prima încăpere pe partea dreaptă. Uşa este deschisă şi se aud murmure dinăuntru. Ca un "jantă-man" (cum ar zice nea Gigi) ce mă aflu, o poftesc pe Zhang să intre prima, apoi mă înfig.

Nu-i grozav de mare, sala. Cam 5 metri adâncime pe 10 lungime, deci 50 mp cu totul. Dar treaba e că metri ăştia pătrați sunt ocupați aproape toți, până la unul.

În primul rând, de o masă lungă cât o zi de post, păzită de o parte şi de alta de câte un şirag de scaune joase, cu spătar. În al doilea rând, de poporul care e prezent.

În fundul sălii, două grupuri compacte de chinezi, de dimensiuni aproximativ egale - sunt cam 15 oameni în fiecare din cele două tabere, despărţite de masa cea lungă. În mijlocul trupei din stânga, Wang Wei; între mijloacele ortacilor plasaţi în dreapta, Huang Xia. Sunt cu toţii în picioare şi mârâie unii la alţii de zici că sunt două galerii ale unor echipe de fotbal ce se urăsc de moarte.

Aşezaţi la masă avem aşa: Ana, Li Xia, Mioara şi Augustin Perpessicius pe partea dreaptă. Vizavi, nea Gigi, cu tot cu mâna înfiptă în falcă, tanti Mitza şi domnu' Geo. Kung e în picioare, pendulează între capul mesei şi fereastră. Şi-a abandonat ţinuta de războinic, dar nu şi văpselurile de pe faţă; s-a înţolit într-o pereche de pantaloni şi o cămaşă. Când îmi fac apariţia în cadru, dă să pornească vijelios spre mine, dar îl opresc cu un gest scurt.

Zhang se duce şi se aşează pe scaunul de lângă domnu' Geo. Care se holbează la ea de zici că-i Zâna Măseluţă venită să propună un striptease la bară pe post de cadou pentru dinţii de lapte. Îl întreb pe flăcău cum stă cu engleza, zice că de-a dreptul ca-n filme, aşa că-l rog să-i traducă lui Zhang ideile principale din cele ce vor urma.

Dă-te, că-i dau cep:

— Bună seara doamnelor şi domnişoarelor, salut băi domnilor. Vă mulţumesc pentru că aţi dat curs aşa din scurt invitaţiei mele. Promit să nu vă ţin mult, pentru că mâine mai toată lumea are de dat piept cu o nuntă.

— Păi, tăticu, nu ştiu dacă observaşi, da' mireasa tot fără mire e. Şi lu' domnu' Geo, care îi ţinu locul pân' acu' la repediţii, nu crez să-i dea voie părinţii lui să se însoare aşa de tânăr.

— Ajung şi la mire, nea Gigi. Rămâneţi liniştiţi la locurile voastre.

Mă întorc spre Kung:

— Fii bun, pot avea un pahar cu apă?

— Da, da şi eu aş vrea, intervine Mioara. Fără gaz, dacă se poate, că deja resimt nişte balonări la stomac de emoţie.

Kung nu zice nici da, nici ba, dar se îndreaptă spre un dulap jos şi lung, care sprijină unul din pereţi, scoate un mănunchi de chei din buzunar, descuie şi aduce la lumină nişte sticle de apă plată la 2 litri, precum şi o stivă de pahare din plastic. Îi dau o mână de ajutor să transporte marfa la

masă, care apoi din mână în mână ajunge până la toți doritorii. Păstrez o sticlă și un pahar la îndemână.

O dată isprăvite manevrele și adăpatul, ochii se fixează din nou asupra lui măndel.

— Puteți să-mi dați puțin invitația pe care mi-ați arătat-o astăzi? îl întreb pe Wang Wei.

Ezită un moment, dar apoi ridică din umeri și trimite un sol spre mine cu bucata de carton solicitată. O iau, admir doar din trecere textul măiestru și ilustrația încă mai meseriașă, apoi mă adresez grupului Ana - Li Xia - Mioara:

— Ce-mi puteți spune despre această senzațională dovadă a spiritului creator al omului?

Coana Mare se umflă în pene, de zici că vrea să se împrăștie toată sub formă de praf magic în asistență:

— Așa-i că-i minunată? Eu am făcut-o, gălușcă, să știi.

Îl privesc cu coada ochiului pe Wang Wei. Are o figură impenetrabilă dânsul, dar o urmărește cu mare atenție pe Mioara Perpessicius.

— Poți să ne dai câteva detalii, scumpă enorMioară?

— După ce Fu a cerut-o în căsătorie pe Ana, iar eu și Augustin am acceptat cu mare satisfacție rolurile de nași, am stabilit că eu mă voi ocupa de toate detaliile nunții, Augustin va asigura suportul logistic și financiar, iar mirii nu trebuie să miște un deget.

Îl aud pe Kung cum își roade zăbala lângă fereastra unde s-a proptit. Cred că i-ar zice vreo două-trei vorbe apăsate, dacă n-ar fi un paria în această comunitate mică, dar vânjoasă.

— Am avut o discuție cu Ana și Fu despre ce fel de nuntă și-ar dori ei, dar știți cum sunt tinerii din ziua de azi, habar n-au pe ce lume trăiesc. Așa că în afară de lista de invitați din partea fiecărei familii, n-am putut să obțin nimic.

A răzbătut un oftat dinspre Ana, sau și-o fi schimbat dom' primarele poziția în scaun?

— După ce am stabilit lista finală de invitați, fiindcă pe lângă ai lor, firește că aveam și noi, ca nași, câteva obligații...

— Cam pe la o mie jumate, așa, zice printre dinți Kung.

— ... am început să mă gândesc la cum să arate invitațiile la nuntă. Aveam eu câteva idei, dar doar în capul meu și îmi trebuia cineva să le scoată de acolo. Mi-am amintit că Augustin a angajat nu de mult la primărie un băiat la calculatoare și m-am dus să vorbesc cu el. S-a dovedit o adevărată comoară, i-am spus exact ce vreau să scrie în invitație și cum să arate, iar el mi-a pus-o instant pe calculator.

Ridic o sprânceană, dar Mioara e prea pornită să se încurce în detalii de genul acesta.

— Tot el a observat de altfel că numele "Fu Xia" seamănă cu "fuchsia", așa că a folosit culoarea asta peste tot în invitație, iar eu am adăugat cu de la mine putere chestia cu "dorința mirilor" și "ceva fuchsia".

Ți-o jur că la partea asta Wang Wei are o reacție de surpriză.

— Și mirii n-au avut nimic de spus despre invitațiile la nunta lor?

— Le-am primit și noi în același timp cu toată lumea, murmură Ana. Mie, ca să fiu sinceră, nu-mi place deloc culoarea asta, fuchsia. Dar mă rog, nașa...

— Ei, haide dragă, i-o retează Mioara, doar ți-am explicat ce culoare modernistă și în tendințe este. Și se potrivește de nu se poate cu voi doi.

În timpul acesta Wang Wei s-a desprins din grupul său de însoțitori și s-a dus la Huang Xia. Schimbă niște cuvinte la ureche, își strâng morcovii, ba chiar la sfârșit se țocăie pe toți obrajii din inventar. După manevrele astea, Wang Wei își încolonează trupa și o taie spre ieșire, iar Huang Xia își abandonează gealații și vine să se așeze lângă Li Xia, spre conopida căreia se apleacă să șoptească oareșce cuvinte tainice.

— Bine că scăpai de grija asta cu fuschia, se aude dinspre nea Gigi vorbire, că nu știam neam ce să pui pe mine la nuntă.

— Sigur, îi dă replica tanti Mitza la moment, că din câte înțeleg de la Toni, asta și era problema esențială aici, dacă aveai sau nu aveai tu cu ce să te îmbraci la nuntă. Chico, și mirele?

O, da, mirele.

— Poți să-mi împrumuți puțin batista, tanti Mitzo?

— De ce, o să fie lacrimogenă partea asta? se interesează ea, în timp ce-i întinde batista lui nea Gigi să mi-o transmită.

Nu-i răspund, fiindcă sunt ocupat cu sincronizarea mişcărilor.

Cu stânga iau batista, cu dreapta înşfac sticla de apă de pe masă, i-o torn în cap lui Kung şi concomitent pun în funcţie batista transformată în cârpă, de zici că-s la campionatul național viteză de șters parbrizele între două semafoare. Cum l-am încolţit pe negru cu spatele la perete, n-are prea mult loc de mișcare. Așa că scot cât ai clipi la lumină galbenul ascuns sub smalţ:

— Fu Xia, doamnelor şi domnilor!

Epic Log

Dacă ne-ai vedea!

Ai zice că suntem într-o adaptare modernă a scenei dintre Alexandru cel Mare și Diogene. Și știu că o să te dea pe spate ce-ți spun, dar nu-i vorba neapărat de ținuta și prestanța lui măndel, nu. Elementele cheie din scenografie sunt nea Gigi și butoiul de 350 litri, scăpat doar printr-un noroc chior din operațiunile perverse la care îl supunea oltenacul la începuturile moronarației de față.

Cu eforturi deloc de neglijat, l-am instalat pe Dioltene și butoiul său pe o platformă care în mod obișnuit duce vitele la târg, tractată cu voinicie de Arcul Verde. Am împrumutat utilajul de la părinții lui domnu' Geo, să-l duc pe nea Gigi la spitalul din Măgurele.

A declarat sus și tare că are încredere doar în Alina Ianculescu să-i dezlipească mâna de pe față și să-i curețe tenul de smoală. Așa că acum îl poți admira în toată splendoarea lui de rudă îndepărtată a prazului, în bătaia vântului, instalat în butoi, cu mâna la falcă și cotul sprijinit de gura acestuia, privind cutezător în zările spre care fuge Arcul Verde.

"Bine, bine, și butoiul? El ce treabă are la spital?", te întrebi tu, cum l-am întrebat și eu, când nea Gigi a dat glas acestei doleanțe.

Îți redau mai jos exact răspunsul neagigeac:

— Tăticu, la toți câți povestii de cum mă pricopsii cu mâna pe față, nu mă crezu niminea. Și n-aș vrea să suportez ca tomnai de la doamna doctor Alina să fiu tratatorisit cu neîncrez. Deci ori dimpreună cu butoiu' la spital, să-l vază cu ochii ei, ori canci.

Dacă ne-ai auzi!

— Nu vrai să mă ții puțin de mână, tăticu? Să sâmțesc că mai prinz niște coraj.

Suntem în cabinetul Alinei, o aşteptăm să vină dintr-o clipă în alta. E prin spital, la vizitat bolnavii.

Nea Gigi e instalat pe patul-targă în care a fost adus în cabinet. Fiindcă la sosire, am constatat că pantofii i s-au năclăit în smoala de pe fundul butoiului şi oricât am tras de de el, degeaba, nu se dădea scos şi pace.

A trebuit spart butoiul, dezlegate şireturile de la pantofi şi luat aşa, în ciorapi. Însă la sfârşitul operaţiunilor de extragere, dânsul a pretins că nu se poate deplasa în picioarele goale, deci să fie luat cu targa, fiindcă se simţea deja destul de slăbit fără încălţări.

Îl apuc de mână şi mă strânge destul de tare, în semn de mulţumire.

— Îmi mai spui o dată povestea cu cazu' lu' Fuschia? De fapt, tot nu aflai: cum îţi dete gându' ăl bun, că ăla negru fuse de fapt ălălalt galbin?

— De la tine, nea Gigi.

— Iote-te! Păi ce făcui?

— Ai încercat să repari butoiul pe care te gândeai să-l faci cadou de nuntă şi ai avut accidentul cu smoala, ai uitat?

— Nu, dar ce-are sulul cu perfect turul?

— Are, pentru că de la picăţelele negre de pe chipul tău mi-a venit ideea. Am stat şi m-am gândit: ce acoperire mai bună ar fi avut la dispoziţie Fu Xia, pe vremea când pescuia dincolo de apele teritoriale ale legii, decât un alter ego al său, dar sub o înfăţişare radical diferită?

— Haltere? Păi chinejii parcă le au cu bătaia, tăticu, nu cu ridicatul de greutăţi ale vieţii.

— Nu bre, alter ego, adică un înlocuitor.

— Cum fuse nechezolul cu cafeaua pe vremea lu' Înpuşcatu'?

— Chiar aşa, că din ovăz prăjit se făcea nechezolul şi la o adică, ce mi-e ovăzul, ce mi-e orezul. Dar să revin: poate că a existat de-adevăratelea vreun negru pe care să-l fi cunoscut Fu Xia în anii aceia, sau poate a fost doar rodul imaginaţiei lui. Chiar şi după ce a ieşit din zona crepusculară şi a intrat în rândul lumii, un personaj precum Kung îi era de mare folos lui Fu Xia. În pielea lui Kung, putea să facă ori să spună tot ceea ce poziţia ori politica nu-i dădea voie. De asta părinţii săi au degustat din plin atitudinea pe care fiul lor nu-şi permitea să o aibă în mod direct faţă de ei. A fost probabil modul lui Fu de a le reproşa că a crescut mai mult singur. De asta

vărul tău, Augustin, a avut de-a face numai cu Kung în tot ce ține de problemele administrative ale fermei. Și de asta Mioara a beneficiat de glume à la Kung, în ziua următoare "dispariției" lui Fu Xia din peisaj, când acesta a programat faxul de la birou să o sune din zece în zece minute.

— Care Fuschia stătu ascuns tot timpu' ăsta la fermă, tăticu?

— Din ce am reușit să pun cap la cap, lucrurile s-au întâmplat în felul următor: una din invitațiile la nuntă a ajuns cumva la Wang Wei, care și-a văzut simbolul și culoarea organizației date în fapt. S-a prezentat la ferma din Adunații-Copăceni, să-i ceară socoteală lui Fu Xia. Acesta a susținut sus și tare că habar nu are ce înseamnă chestiile respective și că nunta în sine, cu tot ceea ce implică ea, era opera exclusivă a nașilor. Wang Wei n-a crezut o iotă și l-a amenințat cu represalii dacă nu renunță la nuntă. Cu titlu de exemplu, i-a plantat patru cadavre în apartamentul din Adunații-Copăceni - probabil niște chinezi care nu-și plătiseră la timp dările către organizație - fără să știe că Fu Xia dă pe acolo doar din an nou chinezesc în an nou chinezesc. Mesajul n-a ajuns la Fu, în schimb acestuia i s-a înfiripat cu putere în tărtăcuță treaba cu renunțarea la nuntă, pe care nu o dorise de fapt niciodată. Așa că i s-a părut un prilej nemaipomenit să dispară, sub înfățișarea lui Kung. Rupe legăturile cu toată lumea, nu se duce nici măcar să-și aștepte rudele la aeroport. Astfel se explică faptul că n-a aflat de cele ce i s-au întâmplat lui taică-său, care-i căzuse în labe lui Wang Wei, pornit să facă lumină cu orice preț în cazul divulgării secretelor organizației sale. Planul lui Fu Xia, din câte mi-a mărturisit, era să apară la biserică, unde urma să se întâmple atât cununia civilă, cât și cea religioasă, iar după încheierea celor două ceremonii, să-și ia mireasa și să fugă, dându-le cu flit nașilor.

— Și descoperiși tu toate astea numa' gândindu-te, tăticu?

— Am avut și puțin noroc, fiindcă m-am intersectat pe fir cu grupul agricultorilor români care servesc doar aur pe felie, Cristescu și restul trupei. Plus niște mici detalii, de genul gestului lui Kung de a-și ciupi lobul urechii când cădea pe gânduri - era identic cu cel pe care îl avea mama lui Fu Xia. Ca să nu mai zic de Zhang, care mi-a luminat drumul prin hățișurile chinezești ale poveștii. Dar m-au și încurcat multe. Tipul ăla pe care l-am găsit mort în scara blocului lui Fu Xia, de pildă. Am crezut că i-a făcut cineva de petrecanie, când de fapt el s-a sinucis de plictiseală.

— Ca la balamuci, tăticu! Chinejii credea că Fuschia ăsta îi dete în gât cu organu' lor secret, românașii ăilalți că tu ești un Termenator stătut care dete iama în chineji, negrul fuse de fapt gălbiorul, domnu' Geo trebui să se dejoace ca un mire, tu te combinași cu o chinezoaică, io mă alesei cu zmoală pe față, Ferdinand al lui Mitza și Arcul tău Verde, cu geamuri sparte și iote-așa încălecai pe-o șea și vă spusei povestea așea.

— Nu-ți pare rău după nuntă, nea Gigi?

— O țâră, mai ales dupe "Perinița". Da' lasă, că mi-oi scoate pârleala cu nunta ta.

— Ehe, trebuie să te apuci să-ți cultivi serios răbdarea.

— Păi să vorbesc cu Fuschia ăsta, tăticu. Poate o avea el de sămânță.

SFÂRȘIT

De același autor

Laser, frate!
111 Numărul Fierei
Divertisment pentru doi încornoraţi şi cvartet de coarde
Moroneții

În pregătire

Film de găoază
Te sărut pe dinţi cu freza
Asta schimbă totul